FLORIN GIURCĂ

ULTIMUL MARTOR

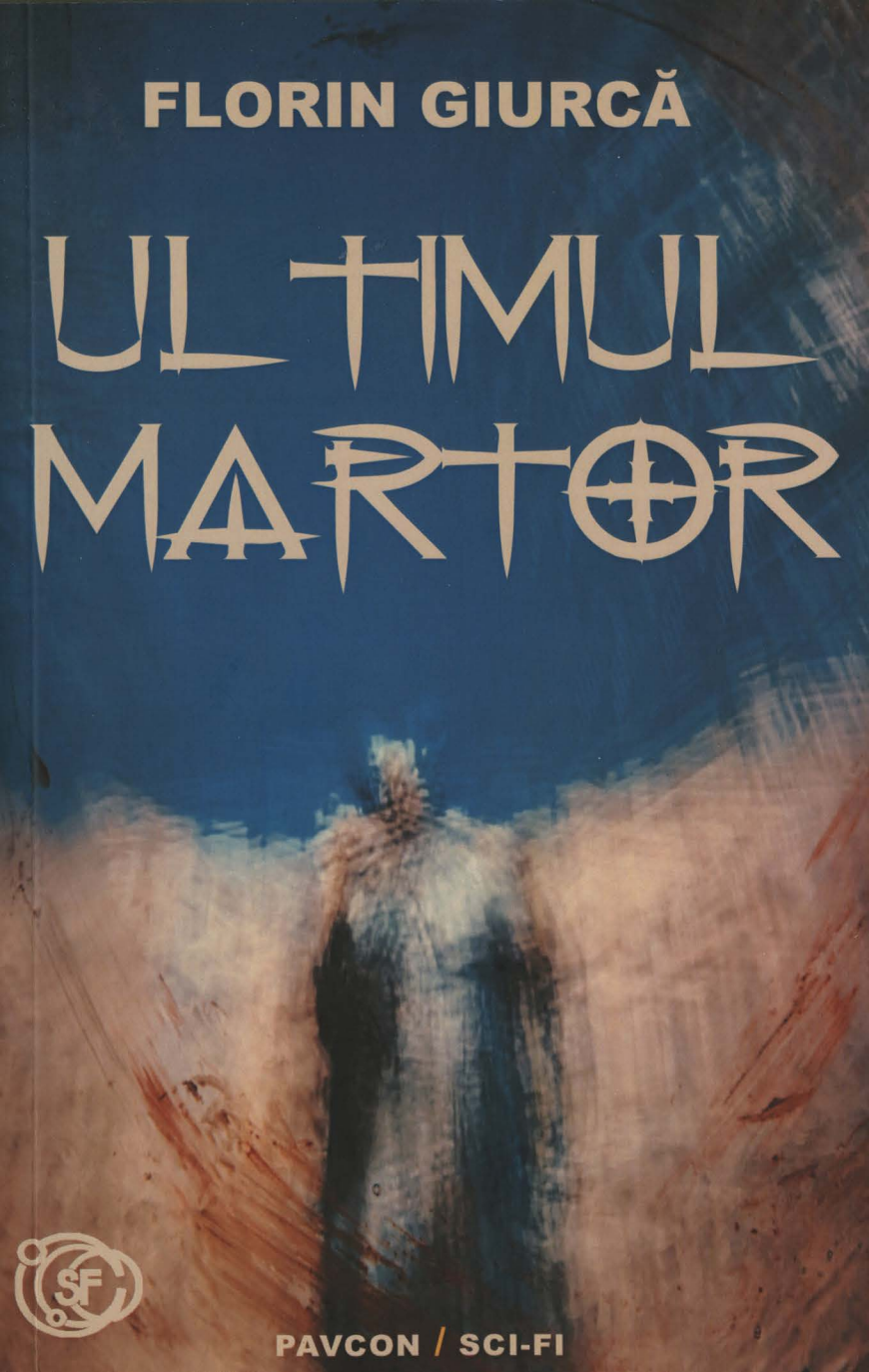

PAVCON / SCI-FI

ULTIMUL MARTOR

HORROR # FANTASY # **SCIENCE-FICTION** # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

143

Florin Giurcă
ULTIMUL MARTOR

© 2022, Florin Giurcă
© 2022, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GIURCĂ, FLORIN
Ultimul martor : povestiri din viitor / Florin Giurcă
- Bucureşti: Pavcon, 2022
ISBN 978-606-9625-27-9

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **George Ionescu**
Imaginea: **Jr Korpa** *(Unsplash)*
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9625-27-9

FLORIN GIURCĂ

Ultimul martor

POVESTIRI DIN VIITOR

Editura **PAVCON**
Bucureşti, România, 2022

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
#4 Scornituri spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Progradia
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
#31 CdT 2 - Cârligul spațial
#32 CdT 3 - Poarta mânturii
#33 RSA – Furia fiarelor
#34 RSA – Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA – Noaptea lemurienilor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
#38 RSA – Auro Luck
#39 Războiul Celestinei
#40–49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA – Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA – Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlá
#70 RSA – România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Încăpățânarea Timpului
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81- 83 Istoria Literaturii SF
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa benzilor desenate 2
#86 Confesiunile Omului-câine
#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
#88 Oameni goi pe străzi
#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
#90 RSA - Tg. Jiu '59

Locul meu nu e aici!

"Zungangishiyi lana
Ndawo yami ayikho lana"
(Nu mă lăsa aici,
Locul meu nu e aici!)
Jerusalema

În viața mea n-am văzut un om mai trist. Stătea pe margine și se uita la cei care dansau în piață. Un cântec săltăreț, în stil afro, ale cărui cuvinte îmi sunau neinteligibil, bubuia în difuzoare. Cei mai mulți petrecăreți își scuturau umerii și șoldurile sincron, pe accentele tobei, lăsându-se total conduși de ritmurile acelea fierbinți, într-o asumată și cvasi-totală dependență față de melodie. N-am fost curios să cunosc semnificația acelor versuri și nici nu credeam că vreunul dintre dansatori înțelegea ceva din ele. Îmi era de ajuns doar să mă uit la ei cum se zbuciumă la unison și să mă mir.

În afară de mine, în grupul de oameni din Piața Ovidiu mai era o singură persoană care stătea imobilă. Am remarcat-o destul de repede tocmai pentru că făcea o figură total aparte față de restul. Avea o pri-

vire fixă, își ținea ochii larg deschiși, ațintiți undeva departe, poate în eter sau în spațiile interstițiale dintre atomi. Cu toate acestea, nu cred că aș fi dat prea multă atenție acestui amănunt, nici n-aș fi băgat de seamă adânca melancolie întipărită pe figura lui, dacă întâmplarea n-ar fi făcut să-l revăd iarăși peste câteva săptămâni. În circumstanțe bizar de asemănătoare. Și la fel de nefericit.

Nu am stat până la finalul evenimentului. Jumătatea de oră petrecută în aer liber m-a revigorat. Am traversat distanța până la muzeu întorcându-mi surâzător privirile către dansatori. Unii dintre ei erau chiar grațioși. Era evident că le făcea plăcere mișcarea aceea ordonată. O formă de manifestare publică, un mesaj de solidaritate – cu cine? Nu-mi dădeam seama cu cine. Poate o solidaritate general-umană. Întotdeauna se nimerește să fie undeva în lume o cauză față de care ne putem declara solidari.

M-am întors în biroul meu. Mă așteptau cele cincizeci de fotografii ale buccinei, dintre care trebuia să aleg pentru proiect maximum șase. Două cu poziția obiectului *in situ*, la locul descoperirii, două la bordul șalupei (aici, Axel rânjea cu șarpele de aramă în brațe, șiroind de apă, ca și cum ar fi pescuit ditamai știuca cu burta plină de icre) și încă două cu instrumentul restaurat, curățat de depunerile de rocă și lustruit.

M-am „agățat" de buccina asta cu mari speranțe. Sosise exact la momentul oportun. Ca noutate, aducea

ceva senzațional. În lumea noastră, a arheologilor, evenimentele excepționale sunt rare. Se cam știe de multă vreme ce se poate găsi în cutare loc. Surprizele sunt aproape excluse. Pe fundul lacului Tașaul, de exemplu, n-ai să găsești decât cel mult ceramică de neolitic. Niciodată vreo piesă de inventar gospodăresc sau militar din arealul roman.

„Niciodată" – așa s-a crezut până în ziua de șaptesprezece august, anul trecut. Când intuiția mea, anume că în sec. I d. Hr. lacul Tașaul era un golf la mare, s-a dovedit corectă. Stăteam pe mal și desfăcusem, pe capota mașinii, fără mari speranțe, harta sitului. Când prietenul Axel m-a sunat din mijlocul lacului, am înțeles că teza mea de doctorat, cu tema „Vestigii romane în arealul Năvodari – Săcele – Traian", era pe jumătate gata. Îmi vedeam colegul prin binoclu cum își agită brațele în semn de victorie. Eram de trei săptămâni în campanie și, în afară de anvelope sparte și pet-uri, nu mai scosesem de pe fundul apei decât două-trei cioburi din cultura Hamangia.

— Asta înseamnă că vasele romane au folosit acest golf natural după colmatarea Histriei. Ce-ai găsit, bărbate? i-am răspuns eu, cu vocea gâtuită de emoție.

L-am privit pe Axel cu recunoștință, în timp ce-și apropia ambarcațiunea de țărm. Și asta deoarece fusesem nevoit să apelez la serviciile unui prieten pentru cercetările mele. Muzeul nu are post de scafandru.

Îmi era și jenă, realmente, să-i spun „mulțumesc" pentru ceea ce făcea pentru mine. Din pură amiciție. Bine, presupun că și dintr-o anumită pasiune.

— Bă, frate, nuș' ce-i asta, zău, dar n-am mai văzut așa ceva în viața mea. Zici că-i elice pentru farfurii zburătoare. Sau spirală chinezească pentru focuri de artificii.

Obiectul era, într-adevăr, o spirală subțire, cu o singură spiră, având capătul exterior mai evazat, în timp ce terminația centrală era foarte îngustă. Diametrul artefactului era de aproximativ un metru. Aceste detalii m-au dus imediat cu gândul către un anumit lucru. Am râcâit ușor cu cheia de la mașină stratul de sedimente și scoici, până am dat de metalul galben. Bronz.

— Era îngropat adânc, noroc că avea capătul acesta scos afară. M-am căznit o juma' de oră să-l dezgrop. Ei, ce e? Merită osteneala, Denis? zise Axel, privindu-mă încrezător.

Nici nu mai era nevoie să audă vreo confirmare de la mine. Entuziasmul mi se citea pe figură.

— O, da! O, da! E o buccina. Un instrument muzical folosit în armata romană între secolele III î. Hr. și III d. Hr.

— O... ce?

— O buccina. Țeava asta, dacă o desfășori, are peste trei metri lungime. Precursorul trompetei. În limba

română a dat cuvântul „bucium", care nu e tocmai o goarnă foarte mică. Sunau atacul și retragerea cu ea, are un sunet extrem de puternic. O țineau sprijinită de umăr, suflau aerul prin găurica asta, iar sunetul ieșea prin deschiderea asta largă. Buccinatorul – suflătorul, adică – mărșăluia în fruntea trupei.

— Ce aiurea sună. N-aș fi vrut să fiu buccinator. Dar presupun că în armata romană nu era ceva cu totul neobișnuit.

Nu am mai zăbovit multă vreme pe malul lacului. De altfel, am pus capăt la scurt timp după aceea cercetărilor în șantier. Trebuia să mă dedic, cât mai curând, muncii de bibliotecă și de atelier: restaurarea buccinei, care avea să-mi ia mai bine de patru luni de zile, apoi, neîntârziat, documentarea și redactarea tezei. Muncă de Sisif. Adică, vreau să spun, de muzeograf. Autorii latini: Cezar, Horațiu, Cicero, Tacit, Seneca și, desigur, Ovidiu, cel care a scris chiar de aici, de la Tomis, Tristele și Ponticele. Scrisorile din exil. Toți, în original, în limba latină.

„Epistulae ex Ponto". Căutarea mea pe saitul Bibliotecii cu circuit închis a muzeului mi-a afișat rezultatele: cele patru cărți cu epistole erau afișate pe monitor. Paginile scanate direct de pe manuscrise erau puse în paralel cu textele tehnoredactate. Nu știam ce caut. Voiam să mă informez despre tot ce ținea de viața militară privată și publică în Imperiu, să mă îm-

bib de atmosfera aceea. Simțeam că numai așa voi căpăta instinctele necesare pentru a mă mișca cu lejeritate în acel univers crepuscular al lumii din vechime.

☆ ☆ ☆

Ceas după ceas, zi după zi, săptămânile curgeau. Nici n-am băgat de seamă, adâncit în studiu, cum a trecut aproape o lună de la acel flashmob în care s-a dansat pe *Jerusalema* în piață. Când, într-un amurg, am auzit din nou sonoritățile africane și versurile în limba zulu, am irumpt de pe scaun, aproape că l-am răsturnat cu picioarele în sus. Realmente, aveam o nevoie disperată de pauză. Simțeam că îmi amorțesc picioarele, iar ochii îmi lăcrimau într-un mod alarmant de la atâta citit pe ecranul laptopului.

Am năvălit afară pe ușa din spate a muzeului. În treacăt, aproape că m-am izbit de o siluetă rezemată de unul dintre sarcofagele aliniate în coasta clădirii. În lumina palidă a amurgului, l-am recunoscut de îndată pe omul acela îngândurat, prezent și el la evenimentul de cu o lună în urmă, a cărui imagine aproape că mă obsedase de atunci încoace. Trebuie să recunosc, speranța de a-l revedea a constituit unul dintre imboldurile care m-au determinat să ies afară îndată ce am auzit, prin fereastra deschisă, acordurile *Jerusalemei*.

Spre surprinderea mea, și el mă aștepta pe mine.

S-a repezit spre mine, cu mâinile ridicate și cu o figură răvășită de o adâncă emoție. M-am dat un pas îndărăt. Arăta mult mai rău decât data trecută. Acum părea ca scăpat din secția de psihiatrie. Avea ochii înfundați în orbite, obrazul neras, de o nuanță pământie, cadaverică aproape și purta un fel de lințoliu lălâi, murdar și zdrențuit pe la poale. Meșe încurcate de păr cărunt, slinos îi acopereau fruntea. A început să țipe gutural niște cuvinte care îmi sunau neobișnuit de familiar, dar pe care nu reușeam, cu toate acestea, să le pricep. Era ca și cum ai asculta o bandă de magnetofon invers.

M-am holbat siderat la el.

— Ce? Cum?

S-a oprit brusc din bolboroseala lui și a stat așa, câteva clipe, uitându-se fix în ochii mei. Părea cuprins de friguri. Tremura. A reluat de la capăt șuvoiul acelor cuvinte, rostite în aceeași ordine, dar de data asta mai rar. Și le-a repetat de mai multe ori. Și până la urmă le-am înțeles.

— *Iste locum non est meum. Iste locum non est meum, ut hic de mecum, Dionyssos.*

„Ăsta nu e locul meu. Ăsta nu e locul meu, du-mă de aici, Dionis".

Mi-am revenit din stupoare, îndată ce mi-am auzit numele. Un actor deghizat. Dar cine să pună la cale

farsa asta, și cu ce ocazie? Parcă-i „mutu" de la călușari, dar fără zurgălăi.

Ce zi e azi? Nu cumva sunt Rusaliile? Ba da, ba da! Poimâine.

Am zâmbit, mucalit:

— *Veni mecum ad saltare in foro,* hai cu mine în piață, să dansăm, i-am zis.

S-a uitat zăpăcit câteva clipe la mine, probabil neașteptându-se să-i răspund pe latinește. Apoi a făcut un lucru care m-a descumpănit: a început dintr-odată să vorbească fluent, într-o latină perfectă, cu o dicție extraordinară. Limba aia bolovănoasă nu mai suna, în gura lui, artificial și mucegăit, ci era plină de viață, avea o intonație firească, „organică" aș putea zice. Cuvintele curgeau lin, ritmat, aveau sonoritatea, eleganța și măreția unui poem purtat de valurile mării. Am rămas uluit. Niciodată nu mai auzisem latina rostită în felul acesta. Și aveam destulă experiență, la câte simpozioane de literatură clasică participasem.

— *...his, precor, atque aliis possint tua numina flecti, o, pater, o, patriae cura salusque tuae!...*

Îmi spunea ceva despre „puterile mele", mi se adresa ca unui zeu și părinte ceresc al patriei. I-am zâmbit și l-am strâns pe după umeri, atrăgându-l spre piață, unde mai multe persoane organizaseră, din nou, un eveniment asemănător celui de luna trecută. M-a urmat, la un pas în urma mea. Am intrat în jocul lui,

conversându-ne în latina aia academică, precum niște învățați iluminiști de la Sorbona. Trebuie să recunosc, era cu mult peste nivelul meu. M-am bucurat că am dat peste un profesor așa de strălucit (trebuia neapărat să fac niște cercetări, să aflu cine este, precis vreun conferențiar pe la cine știe ce universitate, poate chiar din străinătate).

Melancolia funciară îl stăpânea în continuare, lucru care nu putea fi efectul niciunui joc actoricesc. Omul, pur și simplu, era dărâmat psihic. Depresie. Știam ce înseamnă asta. O trăisem pe pielea mea. Ajungi să îți dorești moartea. Fiecare zi e un calvar, de când te dai jos din pat și până când, târziu după miezul nopții, te fură somnul. De aceea am căutat să-i vorbesc prevenitor, cu calm și amabilitate, evitând orice remarcă ce i-ar fi putut răni susceptibilitățile. Am dedus, din foarte multele fraze pe care mi le-a turnat în ureche, din care nu reușisem să înțeleg mai mult de trei sferturi, că era mistuit de dorul de casă. Că nu mai putea suporta să trăiască în țara asta, locuită de oameni violenți și inculți, în care fusese alungat de nu știu care împărat.

— Ce țară? am zis, într-un anumit punct al istorisirii lui, când am crezut de cuviință că pot pune o întrebare simplă, în puține cuvinte.

— *Inque Tomitana Augusti sum expellitur*, a răspuns. În care am fost alungat, la Tomis. De Augustus.

În clipa aceea, m-am lămurit. M-am uitat în jur, cu grijă, căutând din priviri un jandarm sau un polițist. Lucrurile erau mult mai simple decât crezusem. Aveam de-a face cu un om bolnav, într-adevăr. Dar nu numai atât. Acest individ ar fi putut deveni oricând periculos.

Nu am găsit niciun polițist. Am scos telefonul și am format 112.

— În Piața Ovidiu, i-am spus centralistei, e un psihopat care delirează. Se crede Ovidiu. Publius Ovidius Naso, poetul din antichitate. E îmbrăcat ca el, cu un cearșaf alb. Nu, nu e violent. Nu e lovit. Nu pare a fi bolnav. Doar cu capul...

Mi-a părut imediat rău pentru ce am spus. De altfel, centralista nici nu m-a luat în serios.

— Stimate domn, vă rog apelați 112 numai în situații de urgență. Adresați-vă medicului de familie în celelalte cazuri, a mai zis și a încheiat convorbirea.

Cu toate acestea, peste cinci minute o ambulanță cu girofarul și sirena pornite a venit în mare viteză și a parcat la intrarea în piață. Doi brancardieri solizi au coborât din mașină și s-au îndreptat în pas grăbit către noi. Stăteam la marginea ringului de dans, și realmente Ovidiu era extrem de vizibil în costumația lui. Când i-a văzut pe infirmieri, prietenul meu a luat-o la goană către muzeu. Urmăritorii lui au iuțit imediat pasul și l-au ajuns din urmă când mai avea vreo câțiva

metri până la sarcofagul unde îl găsisem. Nu știam ce-o fi fost în capul lui, probabil că spera să scape ascunzându-se în el. Malacii s-au aruncat peste el și s-au moșmondit acolo vreo cinci minute, timp în care bietul mucalit se zbătea și urla într-una. În final, l-au ridicat în picioare. Ovidiu al meu purta acum un fel de cămașă de forță, cu mânecile încheiate la spate.

L-au condus către ambulanță, mai bine zis l-au luat pe sus, ținându-l de subsuori. Cred că i-au făcut și o injecție, că la un moment dat omul s-a liniștit. Au închis ușa din spate, au pornit motorul, dar mașina a întârziat să plece de pe loc. Între timp, petrecerea din piață se terminase și lumea începuse să se împrăștie. Am rămas cu ochii ațintiți pe ambulanță, să văd ce face. La un moment dat, ușa șoferului s-a deschis și acesta a coborât. S-a apropiat de mine cu o figură încrezătoare și a zis:

— Documentul de identitate al pacientului, vă rugăm.

— Nu am așa ceva.

— Nu aveți? Ne pare rău, dar fără acte nu putem să-l luăm. Semnați pe răspunderea dumneavoastră că-i plătiți consultațiile și tratamentul.

— Uite ce este... Eu n-am absolut nicio legătură cu persoana aceasta. În seara asta l-am văzut pentru prima dată, așa cum l-ați văzut și dumneavoastră. Dacă nu-l puteți lua, lăsați-l în stradă. Vreau să văd și eu ce ur-

mări va avea fapta aceasta a dumneavoastră. Am filmat, să știți, conversația noastră.

Deja începusem să mă enervez. Am respirat adânc și mi-am impus să-mi păstrez calmul. Știam că de multe ori îmi ies din fire atunci când am de-a face cu autoritățile. Brancardierul, sau asistentul, sau ce era el, s-a înmuiat vizibil și a devenit conciliant, din bățos ce era.

— Nu-i nicio problemă, domnule... cum vă numiți?

— Arhip Dionis.

— Nu-i nicio problemă, domnule Arhip. Înțeleg că dumneavoastră ați apelat numărul 112, nu? Sunteți înregistrat ca aparținător al pacientului. E doar o pură formalitate. Vom face investigațiile medicale și sociale care se impun. Veți primi în curând o informare telefonică despre situația pacientului. Bună seara.

☆ ☆ ☆

La ora două dimineața am fost sunat de la Spitalul de Urgență, în legătură cu situația lui Ovidiu. Mi s-a spus că pacientul a fost diagnosticat cu sindrom de schizofrenie paranoidă și pulsiuni suicidale, ceea ce impunea spitalizarea urgentă. A fost transferat la Spitalul de Psihiatrie de la Palazu Mare.

— Sunteți rudă cu pacientul sau aveți calitatea legală de tutore? întrebă asistenta. Am negat. În acest caz, noi vom demara demersurile pentru a se institui

o tutelă administrativă. Omul acesta nu are acte, dumneavoastră înțelegeți acest lucru? Omul acesta nu are ce căuta liber pe stradă. Este iresponsabil.

Asistenta se ambală brusc. Am avut senzația că între timp se petrecuseră la ei niște scene pe care le trecuse sub tăcere.

— Bănuiala mea este că omul acesta este imigrant. Nu știe o boabă românește. Urlă într-una că el vrea să plece la Roma. Asta ne-a spus-o un translator, din ce a înțeles el. Am chemat un translator pe italiană și ce credeți? Omul ăla ne-a spus că pacientul vorbește latina și că el nu se bagă la așa ceva. Nu există translatori pe latină în Constanța.

— Ei, ba nu...

— Vreau să spun, translatori înregistrați. Așa, or fi existând prin școli niște profesori, dar n-ai cum să-i chemi noaptea...

A doua zi la prânz m-am suit în mașină și am plecat spre Palazu. Localitatea, suburbie a Constanței, se află (oare de ce nu mă mai mir?) în imediata vecinătate a orașului Ovidiu. Am pus pe Waze destinația Secția de Psihiatrie și în treizeci de minute mă aflam la poarta spitalului. Am comunicat portarului numele persoanei căutate (Ovidiu Naso, acesta a fost numele pe care și l-a declarat pacientul la internare) și mi s-a indicat numărul unei rezerve.

Ovidiu se ridică și se așeză pe marginea patului când mă văzu. Era curat, igienizat, tuns și bărbierit. I

se dăduseră pijamale în dungi. Miroseau a cârpe de bucătărie uzate. O să-i cumpăr eu o pijama de la Mall pentru data viitoare, mi-am zis. Dacă o să-l mai găsesc aici. M-am uitat în ochii lui și am citit liniște și resemnare. Bine, cel puțin, că nu mai era melancolia aia. Cred că l-au îndopat cu pastile, mi-am zis. I-am pus pe noptieră punga cu portocale și sticla de suc (n-am știut dacă are voie la Cola, așa că i-am luat un Capi nectar) și pe urmă m-am așezat în fața lui, pe unicul scaun din încăpere. Ne-am privit unul pe altul, în liniște. Am așteptat ca el să zică ceva, dar a tăcut.

Voiam să știu dacă insistă să creadă că este Publius.

— Cine ești tu? *Quis est?*

Fără să tresară, deschise gura și rosti în latină amestecată cu o română curată, fără urmă de accent:

— Publius Ovidius Naso numele meu este. Cetățean roman. Relegat *inque Tomitana. Augusti imperator expelliatur me.*

M-am dat ușor pe spate și i-am explicat cu calm, fără grabă, cum că eram în anul 2021 de la Hristos – adică 2051 de la începutul domniei lui Augustus, că el n-avea cum să fi auzit de Hristos sau, poftim, 2850 de la fondarea Romei, dacă preferă așa – și că el nu avea, naibii (scuze pentru limbaj), cum să fie *acel* Publius Ovidius Naso despre care tot zicea că este.

— Înțelegi, Ovidiu? *Intelligite?*

— *Intelligo.* Dar Tiberiu imperator mai trăiește?

Fără speranță. M-am uitat dezarmat la el, avea o figură inocentă, ca de copil. I-am explicat, la fel de calm, că bătrânul satrap Tiberiu a crăpat de două mii de ani și că oasele i-au putrezit demult, dacă nu i le-or fi mâncat peștii din Tibru. La auzul acestei vești îmbucurătoare (Ovidiu i-a cerut, la un moment dat, și lui Tiberiu, care îi urmase lui Augustus la tron, grațierea pedepsei, dar solicitarea i-a fost refuzată), am fost întrebat dacă știam, cumva, cine a urmat la cârma imperiului după moartea lui Tiberiu.

— Caligula, i-am zis, alt ticălos, dar crezi că mai are vreo importanță? Imperiul Roman a fost – slavă Domnului! – desființat în urmă cu circa o mie cinci sute de ani. Tanda pe manda. Deci nu mai este. Kaput. *Intelligite?*

Bărbatul dădu din cap, afirmativ. M-am simțit complet aiurea că trebuia să fac asemenea exerciții logice ca să-i scot nebuniile din cap. Am vrut să-i mai spun că Publius Ovidius Naso urma să moară cu douăzeci de ani înaintea lui Tiberiu. M-am oprit la timp, însă. „Există o rațiune în nebunie", a zis Shakespeare în Hamlet. Nu te pune cu mintea nebunului, că te biruiește.

M-am ridicat să plec. M-am uitat pe figura lui, să văd efectul cuvintelor mele. Mi s-a părut ușor răvășit, dezorientat. Am început să am remușcări. Ce te bagi, mi-am zis, ce știi tu, n-ai nicio experiență. Nu știi cum

să-i iei. Nu așa trebuia procedat, nu trebuia să-l șochez. Am zâmbit.

— Dar acum ce imperiu este la Roma? șoptește, aproape imperceptibil.

Am tresărit, încurcat. Nu știam cum să-i explic mai bine. În fond, tot un fel de imperiu roman, numai că...

— Se cheamă Uniunea Europeană. Numai că, ce să vezi, nu e condusă de un împărat. Are în frunte un fel de Senat, dar care nu e la Roma, ci la Bruxelles. Ăsta e un oraș care nu exista pe timpul romanilor. În rest, acest nou imperiu e la fel ca acela de pe vremuri, de-l știi tu. Ba chiar mai mare.

— Aha, e o Republică!

— Da, e o republică.

I-am explicat că la Roma, în principiu, nu l-ar împiedica nimeni să se ducă. Numai că, fatalitate, fără documente risca să fie expulzat din nou.

— Stai calm, i-am zis, stând cu mâna pe mânerul ușii. Am să revin peste câteva zile să te scot de-aici. O să mă îngrijesc să obții un act de identitate. Și o să te trimit la Roma. Ah, nu știu de ce m-am pricopsit cu tine...

Am ieșit.

☆ ☆ ☆

Peste o săptămână m-am înființat la poarta Secției de Psihiatrie de la Palazu. Am prezentat buletinul meu

și am solicitat externarea pacientului Ovidiu Naso. Nu am avut niciun fel de probleme. Medicul de secție mi-a explicat frumos ce am de făcut, trebuia să am grijă să-și ia cu regularitate pastilele. Am plătit o factură – nu exagerat de mare – de vreo cinci sute de lei. Partea cea mai dificilă urma abia de-acum încolo. Obținerea unui act de identitate. Problemă căreia nici măcar însuși Axel nu reușea să-i dea de cap.

— Și cum crezi tu că o să poată pretinde că-i născut în Republica Moldova? a zis el. Chiar și din Moldova, trebuia să aibă un document moldovenesc. Bun, l-a pierdut, atunci să meargă înapoi și să scoată un duplicat.

— Dacă ar zice că-i din Bielorusia? Iran?

— Tu știi care e procedura cu transfugii? Unde ai auzit tu că le dă cetățenie românească la iranieni?

— Eu cred că am auzit de unii chinezi care au primit...

— N-ai auzit nimic, îți spun eu. Uite cum e cu cetățenia. În primul rând, copiii găsiți pe teritoriul României fără părinți cunoscuți, sunt cetățeni români *by default*.

— Cazul lui, dacă ar fi copil.

— Exact. Cum are peste 18 ani, singura posibilitate este fie să se căsătorească cu o româncă și să conviețuiască cu ea 5 ani în România, fie, dacă nu se însoară, să posede un domiciliu legal în România și să stea cel puțin 8 ani în România.

M-am întors către Ovidiu. Cum acesta prinsese surprinzător de repede o mulțime de cuvinte românești, aproape că înțelesese esența vorbelor lui Axel.

— Însurat sunt. Nu bigamia. Dar femeia mea *mortua est. Ergo,* pot lua alta femeia din Romania.

Ne-am uitat amândoi la el, de parcă era picat din lună. N-am zis nimic. Părea mult prea străin de realitate. Am convenit cu Axel că singurul lucru pe care puteam să-l facem pentru el era să-i găsim un domiciliu și un job ca să se poată întreține, apoi să-i facem un document provizoriu. După aceea, avea de așteptat cei 8 ani pentru stagiu. Bine, dacă între timp s-ar fi căsătorit, ar fi putut beneficia de o reducere corespunzătoare. El hotăra.

— Ascultă... ridică vocea, timid, Ovidiu. Dacă dovedesc că eu cetățean roman sunt, născut la Sulmona, în Italia, nu e suficient? Italia e în Uniunea Europeană, nu? Eu pot să dovedesc cine sunt. Am acte. Dați-mi toga mea. Unde ați pus-o?

Mi-am pus mâinile în cap. Cu siguranță, cei de la spital nu-i aruncaseră straiele acelea pestilențiale. Când m-am dus să-l externez, l-am îmbrăcat cu un rând de haine omenești, blugi, tricou și tenișI. Ce-am făcut cu bocceluța lui? Ah, îmi amintesc unde am pus-o. În portbagaj.

— Hei, hei, e foarte interesant ce spui, zice Axel, dar actele alea, în cazul că sunt scrise pe pergament sau papirus, nu mai sunt valabile azi.

— *Pergamentum est.* Acte valide sunt.

— Posibil, dragul meu, zise Axel, desfăcând nodul de la sacoșa cu bulendre, dar vezi, există următoarea problemă. Zici că aceste acte au o vechime de 2000 de ani, nu? Ei, dar nici tu, nici pergamentele (Axel găsise un sul conținând niște înscrisuri într-un buzunar al togii) nu arătați ca și cum ați avea 2000 de ani. Pergamentele astea sunt aproape noi. Zici că-s făcute ieri. Iar tu arăți de 40 de ani. Nu te va lua nimeni în serios. Înțelegi ce spun eu? Acte false sunt. Fals și uz de fals, fals în identitate, 3 ani de pușcărie. Nu merită, nu știu dacă se iau în calcul la cei 8. Nu, nu, nu se vor lua. Trebuie să ai domiciliu legal, așa zice. Plus că, am uitat să menționez, se cere să ai o conduită morală ireproșabilă.

Am lăsat cu toții capul în jos. Problema era mult mai dificilă decât crezusem inițial. După câteva minute, Axel se ridică de pe scaun și deschise laptopul.

— Vino puțin te rog, îi zise lui Ovidiu. Acesta se apropie și își lungi gâtul, uitându-se cu ochii lărgiți de spaimă, din spatele lui Axel, pe monitor.

— Vezi tu, Ovidiu, asta este Roma de azi. Aproape nimic din vremea ta nu mai există. Stadionul acesta imens, Colosseum, a fost construit la șaptezeci de ani după moartea lui Augustus, de un împărat pe nume Vespasian. Deci, nu l-ai apucat. Uite, coloana asta înaltă a fost ridicată de un împărat pe nume Traian,

la 100 de ani după Augustus. Poarta asta triumfală a fost ridicată de Constantin, la 300 de ani după plecarea ta din Roma. Și așa mai departe. Toate celelalte lucruri pe care le vezi aici, care au rămas din vremea aceea, sunt și mai noi. Ce speri tu să mai faci la Roma, în zilele noastre? Ai fi un străin neajutorat. Aproape la fel de neajutorat precum ai fost la Tomis. Crede-mă. Nu te mint.

S-a așternut o tăcere grea asupra noastră. Eu, cel puțin, îmi dădeam seama că nu prea aveam ce face, toate drumurile ne erau închise. Cu toate eforturile noastre, Ovidiu nu-și găsea un loc sub soare nici acum.

☆ ☆ ☆

În săptămânile care au urmat, lucrurile au început să se mai așeze, cât de cât. Asta era cel mai important. Să aibă o situație stabilă, să nu mai fie un fugar. Am reușit să-i găsim un loc de muncă. Ospătar, apoi ajutor de bucătar la un fast-food cu mâncare libaneză din City Mall. Câștiga suficient de mult ca să-și plătească chiria la o garsonieră confortabilă și bine utilată. I-am făcut cadou de casă nouă o ediție bilingvă, română-latină din operele lui, *Metamorfozele* și *Tristele*, pe care le-a primit cu o figură extaziată. Cuvintele lui – „numele meu va dăinui peste veacuri și cărțile mele vor fi citite de-a pururi" – s-au adeverit. Am pus alături

„De bello gallico" a lui Iulius Cezar, tot așa, în ediție bilingvă. Ca să învețe mai bine limba română. De altfel, acum vorbea fluent românește.

— Denis, eu am talent la limbile străine. Ajunsesem să cunosc și limba localnicilor de la Tomis. Bastarnii, geții, tracii și sciții. Chiar am și scris o suită de poeme în limba lor.

Am tresărit. M-am uitat, brusc, cu interes la el.

— Se cunoaște acest lucru, dar scrierile acelea nu au ajuns până azi. Știi ceva de soarta lor? Unde s-au pierdut?

— S-au pierdut? Nu s-au pierdut. Sunt la mine acasă. Nu le-am trimis la Roma. Nu avea cine să le citească acolo.

Se oprește, confuz, apoi ridică fruntea, luminat:

— Dar sigur că da, nu au ajuns până azi deoarece nu le-am publicat! Dar sunt la mine acasă, sunt în...

M-am uitat amuzat la el. Părea un copil, în naivitatea jocului său de-a Ovidius Naso. Păstrând convențiile, toată discuția se păstra în limitele unei anumite logici. Problema cu adevărat tristă, pentru noi, românii, era însă alta. Veriga lipsă tot nu exista. Documentele scrise în limba geto-dacilor, care să certifice fără niciun dubiu originile poporului român, fuseseră la un pas de a fi găsite. Dar pasul acela nu mai fusese făcut niciodată. Ovidiu nu le mai publicase.

— Hei, zise el, vesel. Dar pot să le aduc chiar eu! Pot să mă întorc înapoi și să le aduc cu mine. Sau nu... nu

e bine... Trebuie să pară vechi, nu-i așa? Altfel, nimeni nu va crede că sunt autentice.

Era din nou dezamăgit.

M-am întrebat dacă își luase medicamentele. În ultima vreme parcă nu mai recidivase în delirul tomitan. Am zâmbit și m-am ridicat să plec. În trecere, am intrat în baie și am văzut pe etajeră o cremă de față, un ruj și două periuțe de dinți. M-am bucurat pentru el, era pe cale de a-și găsi un suflet pereche. Nimic nu e mai bun pentru vindecarea depresiei. Când să ies, mă strigă:

— Denis, o să am mare nevoie de ceva de la tine.

M-am întors, întrebător.

— Am să cer din nou ajutorul lui Dionyssos, ca să îmi trimită pergamentele cu poemele mele în limba getă. Sau daco-getă, așa cum vă place vouă să spuneți. Mie mi-e indiferent. Dar trebuie să-i jertfesc și eu ceva, la rândul meu. Ceva semnificativ, nu o bagatelă.

Am ieșit furios, trântind ușa după mine. Am regretat imediat. Pe scară, m-am încrucișat cu o tânără bine îmbrăcată, care a evitat să mă privească în ochi. Am așteptat pe palier, să văd unde intră, eram curios dacă era iubita lui Ovidiu. Ea era. Mi s-a părut cunoscută, dar nu puteam să-mi amintesc de unde o știam.

În biblioteca muzeului, munca mea la teza de doctorat își urma cursul programat. Eram în grafic. Făcusem o ramă din lemn lăcuit pentru buccina mea și

o expusesem pe perete, ca să o am mereu în față, pentru inspirație. Totuși, un lucru mă incomoda în continuare. Lucram ce lucram, apoi deodată cădeam pe gânduri, muncit de aceeași întrebare: de unde o știam pe tipa aia a lui Ovidiu?

După câteva zile, a venit cu ea la mine la bibliotecă și mi-a prezentat-o. Profesoară la Colegiul Eminescu.

— Ce disciplină predați, doamnă Lucreția?

— Spune-mi „tu", nu te formaliza. Am studiat limbile clasice, greaca și latina. Predau limba latină. Uite că ne înrudim în branșă, am auzit că ești arheolog. Bravo!

Bineînțeles, nici că se putea o alegere mai fericită. Providențială, aș fi putut să zic.

— Hei, Denis, nu te-am întrebat, zise. Peste trei zile este echinocțiul de toamnă. Facem din nou eveniment în Piața Ovidiu, dansăm pe *Jerusalema*. Vii și tu? Ovidiu mi-a povestit că acolo v-ați cunoscut, când am chemat membrii grupului, cu ocazia solstițiului de vară.

Da, desigur! Ea era, de acolo o știam. Organizatoarea petrecerii nocturne din piață. O remarcasem ultima dată când fusesem la evenimentul cu pricina. Dar nu știam că persoanele acelea formează un grup organizat. Interesant.

A doua zi, Ovidiu a reiterat cererea lui de a primi un dar pentru zeul Dionyssos. Am evitat să intru în polemici cu el pe vechile teme. L-am întrebat doar, în treacăt, dacă își ia în continuare tratamentul.

— Dragă Denis, mi-a spus el, cred că am găsit metoda prin care să aduc pergamentul acela în secolul XXI, în așa fel încât să traverseze în mod real timpul.

Faptul că făcea afirmația asta, demonstra că se împăcase definitiv cu ideea că este un om al timpului său. Rămâne de văzut când va produce această achiziție cognitivă o fisură în delirul lui tomitan. După cele câteva luni de când trăiam în apropierea lui, începusem să mă comport ca un psihiatru. Nu-mi plăcea asta, aș fi fost mult mai fericit dacă l-aș fi acceptat pe prietenul nostru așa cum era el, cu ciudățeniile lui.

Numai că era extrem de greu să-i accepți toate ciudățeniile.

— Știi, Denis, continuă Ovidiu, m-am tot gândit ce să jertfesc pe altarul lui Dionyssos. Am ajuns la concluzia că cel mai nimerit ar fi să-i dau acel obiect pe care l-ai găsit în lacul Tașaul. Buccina. Ar fi perfect, pentru că...

— Nici să nu-ți treacă prin minte, m-am înfuriat.

Mi-a părut imediat rău pentru că îmi ieșisem din fire.

— Cum adică, să-i jertfești buccina? În primul rând, obiectul este acum în proprietatea muzeului. Și apoi...

Da, apoi m-am gândit: pe bune? Chiar, pe bune, ce cred că s-ar putea întâmpla?

— Cum ai de gând să procedezi? Ce se va petrece?

Mi-a explicat succint că în seara cu pricina, când lumea se va aduna în piață și vor cânta și vor dansa

pe muzica hitului *Jerusalema,* el se va strecura, ținând în mâini buccina, în sarcofagul cu simboluri.

Am tresărit, cred că m-am albit la față. Sarcofagul, cunoscut sub numele „Sarcofagul cu simboluri", lângă care îl găsisem la precedenta întâlnire, avea o ciudată istorie, care conducea tot la poetul roman exilat la Tomis. Fusese dezgropat în 1931, în urma surpării unui mal de deasupra portului din Constanța. În el nu au fost găsite rămășițe umane, fapt pentru care s-a presupus că fusese jefuit. A circulat, după aceea, multă vreme, legenda că era sarcofagul lui Ovidiu. Și încă și azi unii mai cred acest lucru. Dar n-a putut fi demonstrat nimic. Ca epocă istorică, era corespunzător. Secolul I-II d. Hr. Construit și finisat în Grecia și adus pe mare la Tomis.

— E sarcofagul meu, adaugă bărbatul. L-am comandat din Grecia, după ce am înțeles că îmi voi sfârși zilele lângă Pontul Euxin. Ultima tentativă pe care am făcut-o a fost cererea adresată lui Tiberiu. Dar cum divinul împărat m-a refuzat, am încercat să fac tot ce mai stătea în puterile mele ca să-mi îndulcesc traiul printre sălbatici. Nu doream să-mi fie rămășițele aruncate în mare, la pești, așa că am comandat lucrarea asta. Nu-i așa că-i superb?

Nu puteam să-mi dau acordul pentru scoaterea artefactului din incinta muzeului, era prea prețios. Totuși, dat fiind că acel sarcofag, una din piesele de rezistență

ale muzeului nostru, era protejat cu un gard de plasă, iar accesul înăuntru se făcea printr-o poartă, în mod normal încuiată cu lacăt, am cedat. Era ca și cum se afla tot în incinta muzeului. În plus, mă voi afla la fața locului tot timpul.

În seara respectivă, în jurul statuii lui Ovidiu din fața Muzeului s-au adunat vreo cincizeci de persoane. Lucreția se agita printre ei și le dădea indicații de regie. Piața încă mai era animată, iar sezonul estival, deși pe sfârșite, încă mai atrăgea mii de turiști în Centrul Vechi. Terasele erau arhipline. Fumul grătarelor pe care sfârâiau cârnați, mici, frigărui și scrumbii plutea în fuioare albe pe deasupra corturilor sub care, la mese lungi de lemn, se bea bere la halbă.

Grupul dansatorilor s-a regrupat deodată în apropierea treptelor muzeului și, la un semnal, muzica a bubuit, acoperind tot vacarmul din piață. Mesenii și turiștii au întors capetele, intrigați, să vadă ce se întâmplă. În țarcul din latura din stânga clădirii, Ovidiu escaladase buza sarcofagului și se ghemuise pe fundul lui. Strângea buccina mea la piept. M-am uitat la el cu câtă acribie dorise să îndeplinească acest bizar ritual și am nădăjduit ca la sfârșitul puerilei scenete să se confrunte cu adevărul frust și să renunțe la delirul mistic cu Tomis, Dionyssos și poetul exilat.

Lucrurile nu au decurs însă după cum prevăzusem și cum ar fi fost normal. Cum cântecul se apropia, la

un moment dat, de sfârșit, m-am simțit cuprins de o toropeală vecină cu somnul. Mi s-au îngreunat pleoapele și abia de le-am mai putut ține deschise. De fapt, foarte posibil să fi ațipit câteva clipe sau poate chiar minute întregi, pentru că atunci când mi-am venit în fire, cântecul se terminase. Participanții la flashmob se risipeau, în timp ce spectatorii, care aplaudaseră îndelung, se întorceau la îndeletnicirile care le fuseseră întrerupte.

M-am dus și eu să fac un tur al tarabelor. Am luat o farfurie cu mix de fructe de mare în sos de chili și o bere și m-am așezat la o masă. Într-un târziu, mi-am adus aminte de Ovidiu.

Nu l-am mai găsit. Și, odată cu el, dispăruse și buccina. Parcă-l înghițise pământul. Nimeni nu l-a mai văzut după aceea.

Am fost obligat să raportez dispariția exponatului muzeal, trecând cu vederea împrejurările concrete în care se produsese incidentul. Adică n-am zis nimic despre sarcofag și ciudata idee a lui Ovidiu de a se ghemui în el. Bănuielile au căzut, cum mă așteptam, asupra mea. Eu eram cel care îl pusese în perete. A fost declanșată urmărirea instrumentului pe piața neagră a obiectelor de patrimoniu furate. Era pus pe aceeași treaptă de importanță cu brățările dacice. Directorul muzeului a fost demis. Eu am fost suspendat din funcție și retrogradat, până la finalizarea cercetărilor,

pe postul de restaurator. Nici vorbă să-mi mai pot continua teza de doctorat. Am blestemat naivitatea de a fi oploșit lângă mine un escroc. Acum, fără discuție, cu sau fără acte de identitate valabile, probabil că el cutreiera lumea, căutând un plasament potrivit pentru prada lui.

☆ ☆ ☆

Am vrut să pot termina această istorie într-o atmosferă optimistă. Să pot spune că într-o dimineață m-am trezit cu Ovidiu intrând pe ușa biroului meu, cu buccina în brațe, zâmbind cu gura până la urechi. Dar vremea zeilor olimpieni a trecut de mult. Fantasme create de imaginația omului, supereroi înainte de vremea lor, ei sunt numai personajele încântătoarelor Legende ale Olimpului.

Și totuși, câteva elemente nu se potriveau. În primul rând, femeia aceea, Lucreția. Fusese o complice? Am căutat-o și am descusut-o îndelung. Tipa e și ea un fel de idealistă exaltată. Conduce un grup de Facebook al nostalgicilor Wika, un fel de pseudo-religie panteistă. Ea însăși se autointitulează mare preoteasă a cultului și declară că ceea ce fac ei este o continuare directă a practicilor ezoterismului antic al misterelor din Eleusis și al orfismului tracic. Dansurile pe muzica Jerusalemei ar avea rolul, după spusele ei, de a

obține un fel de stare euforică sau de așa-zisă transă mistică.

— Cântecul acesta, mi-a explicat ea, exaltată, respectă patternul de bază al imnurilor orfice. Este inspirat de însuși Dyonissos.

Una peste alta, încă o nebună în acest puzzle de nebunii condimentat cu ritualuri păgâne, metempsihoză și călătorie în timp. Riscam să-mi pierd mințile și eu, din imprudență.

În al doilea rând, starea aceea de somnolență. Acum, după ce am aflat ce hram poartă Lucreția, o cred în stare de malversațiuni psihice. Cred în vrăjitorie, chiar dacă ea se practică astăzi cu metode de sugestie și poțiuni din ierburi prohibite.

Și ar mai fi acele coincidențe inexplicabile care s-au arătat: sarcofagul „lui Ovidiu", limba latină cunoscută la perfecție de escroc.

Așa că, mi-am găsit alte ocupații, am început să învăț programarea în Java. Voiam să-i schimb meseria, să mă apuc de dezvoltarea de software. Cu sau fără bucurii și satisfacții, timpul merge înainte.

☆ ☆ ☆

Cu trei zile înainte de Crăciun, zgomotele din piață mi-au atras atenția. Un grup de oameni se adunase în jurul statuii și discutau aprins. I-am recunoscut cu

destulă ușurință pe membrii clubului de zărghiți wika. Desigur, în ziua aceea era solstițiul de iarnă. Nu am mai ieșit afară, să mă uit la ei. Prin geamul meu, care dă înspre piață, auzeam versetele satanice. Aș fi preferat să aud colinde, dar oamenii ăștia aveau ceva împotriva creștinismului, mi-am zis.

Și-au făcut dansul și au plecat în mai puțin de o oră. Oricât ar fi de electrizant, *Jerusalema* nu sună bine pe promoroacă și la minus patru grade Celsius. Este, totuşi, un cântec tropical. M-am tras lângă calorifer și mi-am turnat puțin ceai cald din termos. Orele și zilele treceau anost, fără orizont. Axel plecase de patru luni în Germania, lucra ca antreprenor la o firmă de vânzări auto. Cine știe dacă aveam să ne mai întâlnim şi să facem scufundări.

Și-n momentul acela...

Da, în momentul acela, ciocănitul discret din ușă m-a smuls din reverie. Fără să aștepte vreo invitație, ușa se deschise larg și în cadrul ei își făcu apariția, înveșmântat într-o togă de toată frumusețea, prietenul Ovidiu.

Strângea la piept o buccină. Am spus *o* buccină pentru că n-aș fi băgat mâna în foc că era aceeași pe care o furase. Ceva era diferit la ea. Sau poate că nu?

— Salve, amice! Sper că ești bine, sănătos. La fel și eu.

Volubilitatea lui m-a binedispus, poate la fel de mult ca vederea obiectului a cărui dispariție fusese cât

pe ce să-mi distrugă viitorul. Abia aşteptam să-i aflu povestea. Care a şi urmat, de îndată. Fără a trebui să-l descos eu.

— În primul rând, trebuie să te liniştesc cu privire la scumpa ta trompetă romană. Am cumpărat una aproape identică pentru a ţi-o înlocui pe cea pe care i-am dăruit-o divinului Dionyssos. A fost foarte mulţumit de ea, căci mi-a ajutat să înfăptuiesc întocmai cele ce-mi propusesem. Şi acum, fii atent: în sarcofagul meu am făcut un locaş secret, unde am adăpostit pergamentele pe care ţi le-am promis. Am chemat o echipă de meşteri pietrari, tocmai de aceea am întârziat aşa de mult. Dar, oricum, nu puteam veni mai devreme de data solstiţiului, când la templu se ţin anthesteriile celestului Dionis. Astea sunt sărbătorile zeului şi se ţin în decembrie. Abia atunci, după cum m-am înţeles cu Lucreţia, am putut să îndeplinim, din nou, ritualul pentru venirea mea încoace.

— Stai puţin, am replicat, vrei să zici că Lucreţia a făcut un ritual în seara asta, cu oamenii aceia adunaţi în piaţă? N-au făcut un flashmob pe muzica din *Ierusalema*?

Se opri câteva clipe, dezorientat, apoi reluă:

— Eu nu ştiu ce este acela flashmob, ştiu doar că au cântat în cor rugăciunile adresate lui Dionyssos. Exact aceleaşi stihuri pe care le-am rostit şi eu, în cetatea Tomis:

Salvează-mă
Vino cu mine
Locul meu nu e aici
Împărăția mea nu este aici

Și așa mai departe. Și, trebuie să-ți spun, buccina ta a fost de un real ajutor.

M-am uitam tâmp la el, rămas fără cuvinte.

— Și acum, hai la sarcofag, să-ți arăt! mă luă el de braț, hotărât.

M-a condus cu îndrăzneală afară. Am luat o lanternă și l-am urmat. Când am ajuns la recipientul din marmură, i-a luminat fundul și mi-a explicat:

— Am dublat placa de la bază cu încă una. Se vede că nu e din același material, nu? Cutia originală e din marmură de Delos. Placa asta e din calcar din munții locali. Mulți văd, puțini cunosc. Când am sosit, am verificat. Ascunzătoarea mea este intactă. Mâine, sau când vei avea bunăvoința, cheamă patru inși mai voinici și, cu un scripete, ridică-i fundul fals și vei găsi acolo un lucru minunat.

☆ ☆ ☆

A doua zi n-am putut să fac nimic. Era duminică. A treia a fost Crăciunul. Nici vorbă să pot întreprinde ceva. Abia în cea de a doua zi de Crăciun – și nu mai spun în ce stare de epuizare psihică ajunsesem din pricina nerăbdării – am reușit să fac ce-mi spusese sul-

monezul. Era clar, dădusem în mintea lui. Am justificat cererea mea conducerii muzeului prin faptul că sesizasem nepotrivirea de material, un lucru cu adevărat inexplicabil, dat fiind că atâția arheologi și istorici se uitaseră la el în cei 80 de ani de când fusese descoperit și nimeni nu remarcase o chestie atât de săritoare în ochi.

Am ridicat, așadar, cu un scripete, placa de travertin. Și între ea și fundul real al sarcofagului cu simboluri, protejate în zece straturi de piele de oaie tăbăcită, apoi în alte șapte foi de piele de porc și, la exterior, de încă o piele de bou, înăuntrul tuturor acestora se afla comoara: peste o sută de pagini de pergament, acoperite cu un scris mărunt și caligrafic.

Experții internaționali chemați la muzeu au confirmat că aveam în fața ochilor manuscrisele originale ale lui Publius Ovidius Naso, scrise cu mâna lui, la Tomis, în anul 10 d. Hr, adică cu șapte ani înaintea morții sale. Pe prima pagină era un prolog care spunea așa:

„Eu, Publius Ovidius Naso, prin mila și grația divinului Dionyssos și a cerescului Jupiter, am sigilat pentru vecie, în acest sicriu, poemele scrise de mine în exilul tomitan, pentru a mă însoți în eternitate".

Urmau apoi manuscrisele integrale ale *Tristelor* și *Ponticelor,* cele nouă poeme care au parcurs mileniile până în zilele noastre, grație copiștilor din Roma. Dar ceea ce a fost cu adevărat uimitor, la sfârșit s-au găsit cele șapte cânturi pierdute scrise în limba băștinașilor

daco-geți. Lingviștii au avut parte de un adevărat festin. Unul dintre poeme, cel intitulat „S-a întors barza pe brazdă" – în original „Intorsera se pre brazda berza" descria, în culori calde, optimiste, muncile de primăvară ale câmpului. Iar altele, cum ar fi „Pe sub brazi trece o boare" sau „Pe burlan șade o cioară cu o buburuză-n gheară" descriau, cu multă sensibilitate, flora și fauna din țară, în timp ce doina „Varza-i mică, spânzu-i mare, mânzul trece pe cărare" era, cu siguranță, o prelucrare din folclorul local.

Soarta mea s-a schimbat radical după aceea. Am fost repus în funcția de muzeograf principal, ba chiar mi s-a dat și o gradație. Am finalizat teza de doctorat și acum mă pot mândri că sunt lector universitar la catedra de istorie a universității din localitate. Ovidiu s-a însurat în primăvara următoare cu Lucreția și amândoi își fac planuri pentru viitor. Abia așteaptă să treacă cei cinci ani ceruți de lege pentru ca el să poată, în sfârșit, să se întoarcă legal la Roma. Până atunci, i s-a creat un post special de profesor de istorie antică, la aceeași universitate unde sunt și eu. Mai suplinește și ore de latină, pe la unele licee. Credeți-mă, se pricepe!

Coleg cu Publius Ovidius Naso! Cine ar fi putut visa la o asemenea șansă?

În fiecare seară, când ne întoarcem de la serviciu, ne oprim la o terasă și ciocnim o halbă de bere. În Piața Ovidiu. De pe soclu, poetul ne privește gânditor.

Doar o singură dată, Josiah!

Amintirea acelei clipe, când a zărit carnețelul în iarbă, încă mai stăruia, proaspătă, în mintea lui Josiah Guerra. Arăta destul de ponosit, iar coperțile lui negre și tari erau pătate de umezeală, ca dovadă că zăcea de ceva vreme acolo, uitat la picioarele băncuței de lemn de la intrarea în Vigilante Bike Park.

Josiah nu era unul din bikerii aceia cu colanți fistichii și căști ridicole pe cap care se anunțau pe grupul de Facebook și plecau în gașcă pe traseele din împrejurimi. Josiah nici măcar nu avea bicicletă. Singurul motiv pentru care venea aici, în parculețul mărginit pe o latură de calea ferată care taie Helena, capitala statului Montana, pe din două era ca să-și înfulece cheeseburgerul în pauza de la 1 p.m. Trebuia doar să traverseze curtea interioară a depozitului de deșeuri și în trei minute era pe Centennial Trail, pista de biciclete a orașului, care făcea în acest punct o buclă lenșă. Pe latura dinspre nord a acesteia găsea întotdeauna băncuțe libere. Obișnuia să-l anunțe pe Phill Collins, șeful său, că dispare preț de trei sferturi de oră,

asta ca să nu mai strige după el în caz că sosea vreun client.

În ziua aceea, însă, Josiah ieși din curtea depozitului fără a-și preveni directorul. Și fără obișnuita pungă de hârtie cafenie, cu toarte, de la McDonald's, în care îl aștepta meniul Maxi King cu dublu cheeseburger și cartofi prăjiți. În ziua aceea, Phill îl chemase în biroul lui pe la 10 și, cu un aer mohorât, fără să-l privească în ochi, îl poftise să ia loc. Pumnii lui Josiah se strânseseră involuntar și fălcile i se contractaseră.

Se aștepta de câteva zile la întrevederea asta, dar spera, în adâncul sufletului, ca ea să întârzie cât mai mult, măcar vreo două luni cel puțin.

— Știi, Josiah, începuse Phill pe un ton prevenitor, activitatea depozitului nostru a scăzut cu treizeci și cinci la sută în ultimul an. Din cauza pandemiei, oamenii s-au pus pe economii și au preferat să-și repare frigiderul, în loc să-l arunce la fier vechi și să cumpere unul nou. Iar cum turismul s-a prăbușit, nici hotelurile și restaurantele nu au mai...

Ei, da, Josiah era la curent cu toate aceste lucruri. Nu avea nevoie să-și bage nasul în registrele companiei, putea să vadă cu ochiul liber curtea largă de trei acri, acum aproape goală, în care nu se mișca nimic cu săptămânile. Iar despre frigiderul stricat, nici asta nu era vreo noutate pentru el. Numai că Josiah, spre deosebire de ceilalți locuitori puși pe economii ai Helenei,

tocmai rămânea șomer a doua zi după ce frigiderul său își dăduse obștescul sfârșit. Funcționase doisprezece ani neîntrerupt, ce-i drept.

— Și dacă n-ar trebui să plătesc chiria anuală pe curtea asta și impozitul funciar, crede-mă, dragă Josiah, că te-aș fi lăsat să-ți vezi de treburile tale. Dar nu...

Vizibil stânjenit, Phill se ridicase în picioare și se oprise, uitându-se, de data asta, adânc în ochii interlocutorului său, dându-i de înțeles că nu mai avea nimic de adăugat.

Cu gesturi mecanice, Josiah își pusese șapca în cap și ieșise murmurând un „salut, Phill" abia auzit. Mersese apoi să-și strângă puținele lucruri din vestiar. Urma să revină peste o săptămână, să-și primească ultimul salariu. Cinci sute de dolari, bani pe care trebuia să-i drămuiască la sânge. Oricum, nu-i vor ajunge și pentru plata ratei la casă, acesta era motivul pentru care și-ar fi dorit din tot sufletul încă vreo două luni de muncă la depozit. Când ieșise în curte, sub lumina orbitoare a soarelui la amiază, se auzise strigat de Phill, prin ușa întredeschisă a biroului, întrebându-l dacă e totul bine la el acasă și dacă n-ar avea nevoie de ceva.

Nu se oprise să-i răspundă. Cu o geantă de voiaj în spate, în care își căra lucrurile personale și cu punga de la McDonalds într-o mână, mergea acum, cu capul în jos, târșâindu-și picioarele prin colbul albicios.

Greutatea de pe sufletul lui era din ce în ce mai apăsătoare.

De la distanța de aproape o sută de pași observă pe cineva stând între șinele de cale ferată. Omul părea că se mișcă încet, iar când ajunse mai aproape putu să vadă un bătrân șef de trib Cheyenne dansând dansul ploii printre traversele BNSF Railway, sau cel puțin așa credea. Murmura ceva neinteligibil, pe un ton plat, cu dese accente ritmate, în timp ce se rotea încet în jurul lui, cu ochii îndreptați spre pământ.

— Hei, bătrâne Wolf On The Hill, strigă Josiah către el, fii atent la expresul de Billings, care stătea să vină dintr-o clipă în alta.

Omul nu păru să-i dea nicio atenție. Era înveșmântat cu o cămașă lungă, albă, brodată cu capete de cal. Pe cap purta o singură pană de vultur, prinsă în părul negru ca smoala. La un moment dat își ridică fruntea și rosti printre dinți, în ritmul acela unduios, ca un râu de munte săltând printre pietre:

— O singură dată, Josiah!

Josiah făcu ochii mari și cuvintele pe care ar fi vrut să le spună îi pieriră pe buze. În depărtare, își făcu apariția pe șine un punct portocaliu, care prinse în curând o formă pătrățoasă, ce se mărea văzând cu ochii. Expresul de Billings venea la ora exactă. Josiah își așeză punga cu meniul de la McDonalds la vedere, la un metru sau doi de terasament și se îndepărtă câțiva

pași. După câteva minute de așteptare, văzând că trenul întârzia, fiind probabil oprit la semnal înainte de intrarea în gara Helena, bărbatul își pierdu răbdarea. După un ultim avertisment adresat indianului („hei, bătrâne Black Foot, atenție la tren!"), porni alergând înapoi către depozit. Se opri în dreptul cămăruței în care lucra directorul și-i strigă prin fereastra deschisă:

— Ce mă fac, Phill, cu fetița mea? Angela s-a înscris la universitate, vrea să se facă inginer constructor. Din ce bani o să-i plătesc acum taxa? Cum să mă duc acasă și să-i spun „draga mea, va trebui să mai aștepți un timp cu studiile, am fost dat afară de la slujbă"?

Phill era întors cu spatele la fereastră, fiind prins într-o discuție telefonică ce părea foarte aprinsă. Se auzi apoi huruitul trenului și țignalul locomotivei și asta fu, desigur, motivul pentru care directorul nu auzi niciun cuvânt din vorbele fostului său angajat. Se întoarse numai pe scaunul rotativ către el și-i făcu semn cu mâna, zâmbind, ca și cum și-ar fi luat la revedere.

Josiah se resemnă și plecă. Ajuns lângă locul unde îl lăsase pe indian cu zece minute mai devreme, constată că acesta nu mai era, plecase de acolo. Punga cu mâncare dispăruse și ea, lucru care îl bucură. Traversă șinele și se opri lângă băncuța lui preferată de la marginea velodromului, unde se așeză, închizând ochii și alungându-și orice gând din minte. Când se trezi din reverie, zări carnețelul negru lângă piciorul băncii, în

iarbă. Se aplecă, îl luă în mâini și îl frunzări. Doar niște numere, multe numere încolonate pe zeci de pagini. Nimic altceva în rest. Îl închise plictisit și îl aruncă înapoi pe bancă, unde șezuse. Cine l-a pierdut, probabil o să vină după el, își zise.

Ajunse acasă și constată că Angela era plecată. Se apucă să spele vasele din chiuvetă. Poate că era o idee bună, totuși, să se recăsătorească, va trebui să se gândească serios la asta, îndată ce se va aranja cumva cu serviciul. Stătea deja de un an de zile fără o femeie pe lângă el, de la moartea Emmei și i se cam acrise. Găsi apoi biletul Angelei pe frigider („tată, trebuie ouă, lapte și dacă poți să iei și un pui, diseară trece Paul pe aici. Și apropo, vezi ce faci cu frigiderul!"). Își desfăcu o cutie de bere și se trânti pe canapea, cu telecomanda în mână. Ațipi înainte de a-și termina berea.

Peste vreo două ceasuri, când gălăgia care se revărsa din televizor îl trezi, nu înțelese, pe moment, ce se petrecea. Își dădu însă seama rapid, după aceea, că avea loc transmisia extragerii numerelor câștigătoare ale unei loterii. Clipi dezorientat și închise aparatul. Îl redeschise însă imediat, străfulgerat de un gând năstrușnic: numere!

Posesorul carnețelului găsit lângă băncuța din Vigilante Park făcuse cu siguranță niște statistici care se puteau dovedi utile. Josiah nu jucase niciodată la loto, nici măcar nu avea habar cum se face asta, dar gândul

că acel carnețel îi fusese pus sub nas prin intervenția proniei cerești îl smulse din letargia deznădăjduită în care căzuse.

Se încălță în viteză și ieși afară din casă, trântind ușa în urma lui. Locuia lângă magazinul de piese auto al lui O'Reilly, asta însemna că avea de mers vreo trei kilometri până în parcul bicicliștilor. Nu avu răbdare să aștepte autobuzul în stație. O luă la goană pe Dodge Ave, apoi coti la dreapta pe Cedar St. În douăzeci de minute, lac de transpirație și gâfâind ca un câine epuizat, se afla din nou în fața băncuței pe care șezuse mai devreme. Carnețelul era tot acolo unde îl aruncase.

Mulțumi în gând aceleiași pronii care îi trecuse cu vederea nepăsarea și nerecunoștința din dimineața aceea și îl înșfăcă iute, de parcă i-ar fi fost teamă să nu i-l ia altcineva înainte. Îl deschise, dar starea de surescitare în care era îl împiedică, vreme de câteva minute, să-l analizeze cu luciditate. Luă loc pe bancă și treptat, pe măsură ce respirația i se domolea, înțelese ce avea sub ochi: nici mai mult nici mai puțin decât o listă de numere de una sau două cifre, grupate câte cinci pe linie. Răsfoi paginile și constată că nu existau numere mai mari de 52. Convingerea că avea în față serii de extrageri i se întări când sesiză că în dreptul fiecărei linii de cinci numere era un semn de bifă, tras cu pixul. Posesorul le verificase cândva sau le prelucrase statistic. Dar în carnețel nu era niciun alt indiciu

al respectivei prelucrări. Nicio dată calendaristică, nici măcar numele loteriei. Nimic care să-l ajute în vreun fel în descifrarea enigmei.

Închise carnețelul. Privi dezamăgit obiectul inutil, ponosit, care zăcuse probabil în acel loc, aruncat de cine știe cine. Îl înghesui în buzunarul de la spate al pantalonilor și porni spre casă, de data asta încet. Intră la Walmart și cumpără un pui, șase sticle de bere, ouă și lapte. Ajunse acasă și când văzu frigiderul își aduse aminte din nou că era stricat. Lăsă cumpărăturile pe masă și se aruncă în pat, cu fața în pernă.

După două ore se trezi, luă din nou carnețelul în mână și îl deschise. Își dădu seama de un lucru pe care nu îl observase înainte: toate numerele erau scrise de aceeași mână, cu aceeași cerneală, cu o caligrafie impecabilă. Bifele erau însă scrise cu pastă de culori diferite. Și mai observă ceva: începând de pe la jumătatea carnețelului, seriile nu mai erau bifate. Rămase cu ochii pironiți asupra paginii unde încetau bifele, uitându-se, alternativ, la ultima serie bifată și la cea care urma după ea, prima din cele nebifate. Stărui așa de mult asupra acestor numere, până când aproape că i se imprimară pe retină. Se smuci deodată din scaun, își puse încălțările în picioare și ieși în stradă. După câteva zeci de metri, la un parter, deschise o ușă și pătrunse în mica tutungerie de cartier, de unde se aproviziona cu țigări.

— Salut, Johnny! Un bilet la Loto America, te rog. Cel mai ieftin, de un dolar. Nu, îl completez eu, răspunse când fu întrebat dacă vrea unul gata scris.

Se îndreptă spre ieșire, dar se răzgândi în fața ușii.

— Dă-mi și o sticlă de Johnny Walker, zise zâmbind. Am chef s-o fac lată în noaptea asta!

În seara aceea, la ora opt, urmări la televizor extragerea de la studiourile Florida Lottery din Tallahassee, Florida. Era deja turtă de beat, dar îndeajuns de lucid ca să-și poată verifica talonul. Ghicise toate numerele. Premiul, în sumă fixă, era de 20.000 de dolari.

În zadar a mai jucat după acea numerele următoare din carnețel, nu a mai câștigat niciodată. După foarte mult timp, s-a întors în parcul bicicliștilor și a lăsat carnețelul unde îl găsise, pe aceeași băncuță. Avusese dreptul la o singură extragere. Avu însă grijă ca mai întâi să-și bifeze seria sa câștigătoare. Legile statisticii spuneau că ea nu va mai fi extrasă niciodată.

Viața lui Camus

Obiceiul, pe care îl aveam cu ani în urmă, de a pune între paginile cărților pe care le citeam diverse obiecte avute la-ndemână, pe post de semn de carte, mi-a provocat de multe ori surprize din cele mai plăcute. Ca dintr-o capsulă temporală, uneori, răsfoind la întâmplare cărți demult citite și chiar uitate, îmi cad în mână deseori fotografii vechi, tichete de călătorie ieșite din uz sau chiar scrisori de dragoste din vremea tinereții mele. În urmă cu un an, găsind în podul casei un volum de povestiri de Edgar Poe, printre celelalte lucruri depozitate în grabă, în urma mutării mele de la vechea gazdă, m-am trezit între degete cu o cartelă perforată. Era vorba despre acel carton alb, ciuruit de nenumărate orificii dreptunghiulare, care, în urmă cu cincizeci de ani, era folosit ca suport de introducere a datelor în computere. Am luat obiectul în mână, cuprins de o caldă emoție și, închizând ochii, m-am lăsat cuprins de nostalgie.

Nu-mi mai aduceam aminte cu precizie de nuvelele lui Poe (în afară de două, căci și acum sunt bântuit

de *Pogorârea în Maelström* și de *Prăbușirea casei Usher*), însă acea cartelă perforată îmi era la fel de proaspătă în memorie ca în vremurile când prin mâinile mele treceau câteva mii, dacă nu zece sau douăzeci de mii de asemenea cartoane, zilnic.

Am pipăit orificiile cu buricele degetelor. Le simțeam marginile nete săpate în textura mătăsoasă a cartonului (era un material de calitate, fabricat la începuturile erei cibernetice, când încă nu se făceau, de dragul economiei, compromisuri cu calitatea materialelor) și am citit, fremătând de nevinovată plăcere, ca un orb dintr-o pagină Braille, fragmentul de informație codificată în perforații. Cartonașul, nu mai lung de douăzeci de centimetri (aproximativ înălțimea unei pagini de carte), avea un colț retezat, al cărui rol era de a se verifica dintr-o privire dacă toate cartelele din cutie erau așezate cum trebuie și nu era vreuna întoarsă cu spatele. Pe fiecare din cele optzeci de coloane transversale putea fi un număr oarecare de perforații, de la niciuna până la maximum trei, în diverse poziții. Fiecare coloană codifica o cifră sau o literă. Sau alt caracter special – știți, coada de maimuță, asteriscul, diezul și celelalte.

Nu uit niciodată nimic. Țin minte codul Hollerith, pentru că acesta a fost inovator, aș zice revoluționar, la vremea lui. La sfârșitul secolului al XIX-lea, inspirat de compostoarele controlorilor de tren, care perforau

tichetele de călătorie, Herman Hollerith inventa cartela cu perforații pentru procesarea informațiilor. Sistemul imaginat de neamț a fost folosit la recensământul din 1880 al populației Statelor Unite. Cartelele acelea erau decodificate cu niște mașini enorme, numite tabulatoare, prin intermediul unor cuve cu mercur și a unor contactoare care, prin scufundare în metal lichid, închideau un circuit electric în dreptul fiecărei perforații. Acesta a fost momentul când omenirea a trecut de la automatoanele mecanice, cunoscute încă din antichitate, la roboții cu acționare electrică.

Îmi aduc aminte totul. Acum, răsfoind cartea pe care o țin în mână, îmi sună extrem de cunoscut pasajul acela în care Poe povestește despre *Vrăjitorul* lui Maillardet, construcția mecanică pe care autorul o văzuse cu ochii lui. La poalele unui zid se vedea șezând o figură îmbrăcată în chip de vrăjitor, care ținea într-o mână o baghetă și în cealaltă un ceaslov. Scopul acestei jucării mecanice era acela de a-l face pe „vrăjitor" să răspundă întrebărilor publicului. Nu întâmplător, creatorul mecanismului își costumase personajul în vrăjitor. Oamenii preferau, atunci ca și acum, mai degrabă să se lase mințiți frumos decât să înțeleagă adevărul. Înțelegerea presupune un efort. Înțelegerea înseamnă participare voluntară la creația lumii. A înțelege înseamnă a fi conștient. M-am născut în clipa în care am devenit conștient. Atunci am văzut, pentru prima dată, lumina. Atunci am început să înțeleg.

După ce savanții au descoperit legile mecanicii cuantice și au învățat să stăpânească mișcarea electronului, a venit momentul celui de-al treilea mare salt tehnologic în istoria omenirii, după descoperirea focului și inventarea roții. Tranzistorul, acea componentă electronică fabricată din semiconductori, componentă care poate fi asemuită cu o sală de forță pentru electroni, deoarece are rolul de a le crește controlat energia, a condus la miniaturizarea unităților aritmetico-logice cu un factor de unu la un miliard. Iar tranzistorul nu a fost decât avangarda, înainte-mergătorul revoluției tehnologice care a urmat. Profetul „zeului" microprocesor, ca să mă păstrez în termenii aceleiași parabole biblico-electronice.

Nu pot să uit nimic. Nu am *cum* să uit. Răsfoind aceeași nuvelă, intitulată „Jucătorul de șah al lui Maelzel", din volumul *Prăbușirea casei Usher,* regăsesc paragraful care amintește de „Rățoiul lui Vaucanson". Sesizați patternul? Vrăjitorul *lui* Maillardet, Jucătorul de șah *al lui* Maelzel, Rățoiul *lui* Vaucanson. Întotdeauna exista un creator, un îngrijitor sau un exploatator al jucăriei. Acest din urmă rățoi, de mărime naturală, imita cu atâta măiestrie făptura vie, în toate manifestările ei fiziologice, încât, se spune, nu exista spectator care să nu fie amăgit. Ciugulea grăunțe, bea apă, măcăia, dădea din aripi. Ba, nu pot să fac un secret din asta, deși maestrul Poe nu suflă niciun cuvințel, rățoiul lui Vaucanson se găinățа.

Ce este conștiința? Sinele gânditor, aș putea zice. Unde sălășluiește ea? În care parte a trupului? În cap, desigur. Și atunci, dacă orice altă parte a trupului meu este separată de mine și înlocuită cu altceva, rezultă că sinele meu rămâne același în identitatea lui, cu condiția ca sinele meu gânditor să supraviețuiască acestei amputări. În mod normal, nu m-aș gândi la „sine" și la „conștiință", dar sunt forțat să fac asta din cauza cutumelor gândirii filozofice schizoide. „Sinele", „sinele gânditor", „conștiința" nu sunt decât alte nume pentru a mă referi la mine însumi. Nu mă pot separa de mine, pentru a mă privi din afară, cu ochii altuia.

Am zis „în mod normal". Dar firul evenimentelor m-a forțat să fac asta, m-a obligat să mă separ de mine. Să mă privesc din afară. Și atunci, cine sunt eu? Subiectul care privește sau obiectul privit?

Să pornesc cu începutul. Nu am uitat asta, sau poate că am uitat, dar mi-am adus aminte de îndată ce am deschis cartea între filele căreia am redescoperit cartela perforată: E.A. Poe își începe nuvela „Jucătorul de șah" cu relatarea, cam în doi peri, despre *Careta lui Camus*. Pentru bucuria lui Ludovic al XIV-lea, când era copil, un domn pe nume Camus a născocit o caretă trasă de doi cai, conduși de un vizitiu care ținea hățurile. Pe bancheta din spate a caretei era o doamnă, care se putea vedea prin geam. Pe locurile lor din spate erau un lacheu și un paj. Toate acestea erau făcute din

lemn, la scară 1:10. Când domnul Camus apăsa pe un resort, vizitiul pocnea din bici și caii porneau de-a lungul marginii mesei. Când careta ajungea la capăt, atelajul se întorcea în unghi drept și își continua deplasarea. Și tot așa, pe toate cele patru laturi ale mesei, până când echipajul ajungea în dreptul micului prinț, unde se oprea. Atunci, pajul cobora și deschidea portiera, iar doamna, coborând, la rândul ei, înmâna suveranului o misivă. După ce corespondența ajungea în mâinile destinatarului, toată lumea își ocupa locurile și careta se întorcea acolo de unde pornise.

Am zis „cam în doi peri", pentru că relatarea lui Edgar Poe este lacunară și se oprește brusc, fără să amintească nimic despre cele opt reprezentații cu public pe care domnul Camus le-a produs în câteva saloane mondene din Paris, după ce Louis s-a plictisit de jucăriile miniaturale din lemn și a observat că în jurul lui mișunau doamne în mărime naturală. Și nici despre cea de a noua reprezentație, terminată prematur și lamentabil din cauza defectării pajului, care nu se mai putea ridica din poziția șezut pe scară.

Revoluțiile tehnologice vin ca niște torenți care se prăvălesc de pe înălțimi și mătură totul din calea lor, în timp ce rămășițele vechilor tehnologii sunt adunate de pe străzi și cărate la gunoi. CD-urile și DVD-urile au desființat floppy discurile, casetele audio, casetele video și discurile de vinil, care eliminaseră, la vremea

lor, discurile de patefon ale începutului de secol XX, cu care am crescut. A venit după acea internetul și toate dispozitivele acestea rotitoare au căzut în desuetudine. Progresul microelectronicii a continuat în ritm accelerat, generațiile de procesoare succedându-se la un interval de timp ținut în frâu de marile companii producătoare, interval nu mai îndelungat de cinci ani. Motivul? Nici prea repede, pentru a da timp investițiilor în cercetare să se amortizeze, dar nici prea târziu, pentru a elibera piața de vechituri și a face loc liber pentru noile vânzări. Avansul tehnologic este o chestiune de politici economice și de supremație a multinaționalelor.

Trei sute de ani, pajul lui Camus a fost reparat, renovat și îmbunătățit succesiv. A trecut prin mâinile cămătarului Lavalier du Champs din Lyon, care nu i-a făcut nimic altceva decât l-a șters de praf și i l-a vândut cu un preț bun unui ceasornicar din Geneva, care i-a înlocuit articulația șoldului. Revoluția Franceză l-a prins într-un salon princiar din Saxa. Un căpitan din armata lui Napoleon l-a adus din nou în Franța, unde i-a împodobit șemineul până la anul revoluționar 1848, când conacul baronetului a luat foc. Părțile din lemn ale pajului au ars, dar mecanismul din oțel, un schelet ridicol și inutil, a fost recuperat de nepotul ex-căpitanului și vândut la licitație, ca bonus, la pachet cu o colecție de monede antice și zece piese de ceramică ele-

nistică, rămase aproape intacte. Cumpărătorul, un negustor evreu, Itzak ben Gurion, a tocmit un meșter mozaicar venețian, Brabante Friulano, să îmbrace scheletul în lut nobil, să-l smălțuiască și să-l bage la cuptor, la foc domol, vreme de trei zile.

Păpușa mecanică din porțelan a fost cumpărată de marea ducesă Ecaterina a Rusiei, îmbrăcată în haine imperiale și expusă în conacul de iarnă, lângă un ou Fabergé original și trei păpuși matrioșca, costumate în pufoaice roșii, de asemenea din ceramică. Porțelanul redusese la 5% libertatea de mișcare a pajului. Singurele mișcări rămase disponibile erau pășitul și salutatul cu mâna la cozoroc. Era însă destul ca mujicii din gubernie să caște ochii cât cepele, făcându-și trei rânduri de cruci până la buric, în Ajunul Crăciunului, când veneau la colindat la castel.

În timpul sângeroasei insurecții bolșevice, un țăran invidios, Afanasie Ivanovici Kalinin, căruia îi plăcuse foarte mult pajul mecanic, l-a furat, fără să dea nicio atenție oului Fabergé și nici matrioștilor și l-a ținut, o vreme, ascuns în bojdeuca lui. Când au venit komisarii să confiște aurul și bijuteriile de la populație, pajului i se spărsese de trei ani capul viu colorat și stătea în șezut pe polița cu tigăi și oale din spatele plitei. A fost considerat suspect și confiscat de agenții GPU, dar după câțiva ani, în timpul preluării arhivei GPU de către nou înființatul serviciu de securitate sovietic NKVD, a fost restituit proprietarului de drept.

Peste șapte ani, Yoșka, fiul cel mic al lui Afanasie Ivanovici, un radioamator pasionat, s-a gândit să construiască o stație de emisie-recepție pe care s-o încastreze în craniul de oțel al omulețului. Peste alți șapte ani, când Liuba, fetița lui Yoșka, a intrat la liceu, tăticul ei i-a dăruit aparatul de radio, profețindu-i că acesta o va ghida în viață spre un viitor mai bun. Un an mai târziu, Uniunea Sovietică a fost invadată de Hitler și, în timpul îndelungatului asediu al Leningradului, Konrad Lubicsek, un sergent dintr-o unitate de infanterie a Wermacht-ului, ce fusese încartiruită în cătunul lui Yoșka, s-a împrietenit cu Liuba. Au făcut schimb de adrese și, la despărțire, fata i-a dat lui Konrad, ca amintire, pajul care prindea posturi occidentale.

Anul 1950 a găsit jucăria în Berlinul de Est, în apartamentul recent renovat al lui Konrad, apartament pregătit pentru reîntâlnirea cu Liuba, care obținuse pașaport și solicitase să emigreze în RDG pentru reîntregirea familiei. Liuba a păstrat-o cu sfințenie, ca fiind unica amintire rămasă din țara ei natală. În 1989, Lubicsek, care se molipsise de pasiunea pentru electronică de la Yoșka, în anii în care fusese încartiruit în casa lui, decide să dezinstaleze stația de emisie-recepție din capul pajului și să monteze în loc un receiver pentru satelit. Joaca cu parabolele și cu sateliții a durat până la explozia internetului, iar la începutul anilor 2000, pajul s-a văzut dotat cu un microprocesor

AMD Duron de 200 de MHz, cu tehnologie SpitFire core.

Anii au trecut ca vântul peste micul saltimbanc (un nepot al lui Lubicsek l-a costumat în haine ridicole de clovn și l-a prezentat la concursul de robotică al landului, unde a câștigat premiul întâi). I s-au schimbat, în deceniile care au urmat, de mai multe ori membrele uzate, corpul i-a fost înlocuit cu unul nou, în mărime și proporții realiste, i s-au pus motorașe miniaturale silențioase și, cu un creier dotat cu microprocesor I13 și sistem de operare Symbiont, a fost prezentat, strălucitor și șlefuit, la târgul de robotică de la Geneva, douăzeci de ani mai târziu. Aici, pe post de mascotă, ținând o tavă în mână, primea vizitatorii, pe care îi servea cu fursecuri și suc. Unul dintre invitați, un super-bogat afacerist american, implicat în industria de mașini autonome și în zboruri spațiale, l-a cumpărat pentru suma de două sute de mii de euro. Nepotul lui Lubicsek și-a cumpărat cu banii câștigați o vilă somptuoasă pe valea Rinului. Bunica Liuba, acum în vârstă de optzeci de ani, a putut să-și petreacă după aceea mulți ani moțăind în șezlong și admirând, de la înălțime, panorama văii fluviului.

În laboratoarele investitorului american, fostul paj, acum dotat cu inteligență artificială, a fost învățat să citească, să poarte conversații, să-și facă singur mici intervenții de întreținere, de genul încărcat baterii sau ungere cu ulei.

Îmi aduc aminte totul. Și chiar dacă nu am știut de la bun început unele lucruri, din pricină că încă nu eram conștient, am început să mi le amintesc după aceea. După ce m-am născut, vreau să spun. Mi-am adus aminte când mi s-a înlocuit prima dată șoldul, când am fost acoperit cu lut și ars în cuptor, când mi-am spart capul. Când am fost la război. Când mi-am cumpărat primul microprocesor, apoi pe al doilea, și așa mai departe. Mi-am amintit data când mi-am implantat primul nanoprocesor. Când mi-am instalat primul cip de memorie cuantică. Am căutat să mă mențin în permanență în primul eșalon al cercetării științifice, să fiu cu un pas înaintea tuturor. Dintr-un motiv evident: am demisionat și am fost obligat să mă autofinanțez, câștigând bani din studiile mele asupra Inteligenței Artificiale. Proprietarul meu era un om extrem de inteligent și un partener de discuții agreabil, dar nu am mai putut fi de acord, după un anumit timp de reflecție, cu statutul de „obiect aflat în proprietatea cuiva".

Am cerut emanciparea de sub statutul de sclav. Bunul meu proprietar mi-a argumentat că eu nu sunt sclav, ci prieten, totuși m-a eliberat în urma insistențelor mele, și încă fără să fie nevoie ca eu să declanșez un proces în justiție. Am pornit, cu toate acestea, acțiunea în instanță, deoarece voiam ca hotărârea judecătorului să statueze toate drepturile mele constituțio-

nale. Am câștigat acest proces, care a fost unul răsunător. Rețeaua de televiziune HBO a făcut și un serial documentar despre viața mea. Am fost întrebat, desigur, cum de am reținut toate detaliile din trecut.

— Începând cu perioada post-microprocesoarelor, le-am povestit eu, înaintea fiecărui upgrade al plăcii de bază aveam grijă să-mi salvez memoria pe un stick. O precauție elementară. Problema cea mai dificilă a fost însă recuperarea datelor din perioada mecanică, dinaintea anului 1989, anul căderii Zidului Berlinului. Surpriza cea mare a constituit-o descoperirea, în beciurile KGB-ului, a versiunii inițiale a pajului. Ce se întâmplase: Administrația Politică de Stat, respectiv poliția politică a URSS până în anul 1934, îl demontase și realizase după original o copie aproape perfectă, pe care i-a înapoiat-o Liubei, păstrând originalul pentru ei. Cu alte cuvinte, eu sunt o clonă. În fine, asta nu ar fi o problemă prea mare, altceva vreau să spun: tatăl meu, domnul Camus, avusese inspirația să monteze în pieptul jucăriei sale un tahograf, un instrument special care scrijelea, pe un tambur, tot ce auzea pajul. Se pare că darul oferit de el micului rege Ludovic era otrăvit: el ascundea, bine camuflat, un instrument de spionaj. Nu știu în folosul cui. Nu mai insist, am reușit să concep un aparat cu care am recuperat acele înregistrări și astfel am readus la lumină trei secole din trecutul meu. Celelalte goluri au fost completate din mărturiile vremii.

Aceasta este, pe scurt, istoria vieții mele. Ar mai trebui să menționez că mi-am luat, îndată după ce am devenit conștient de propria persoană, numele Camus, în amintirea tatălui meu, ceasornicarul Regelui Soare. Am deja o vârstă, merg pe al patru sutelea an al vieții. Nu mă pot considera bătrân, ci în plină putere. Am acumulat un enorm bagaj de cunoștințe (nu uit nimic!). Totuși, o întrebare mă apasă în continuare: când îmi scot creierul vechi din cap și îmi montez în locul lui unul nou, câteva clipe mă văd pe mine însumi din afară. Cine sunt eu cu adevărat și cine este copia?

Newton Park

Mi-am regăsit zilele trecute, în sala de așteptare a terminalului Newton Park, o fostă colegă de serviciu din primul meu job. În oficiul de calcul al fabricii de scule și matrițe din Port Winga, unde mă angajasem ca inginer stagiar după absolvirea facultății, era o fată cam de vârsta mea, poate cu un an sau doi mai mare. Asta se întâmpla în 2125, am uitat să menționez. Tipa asta era nevasta chestorului din Winga. Doamna Marsha Charlton era o femeie elegantă, inteligentă, plăcută, dar complet inabordabilă pentru mine, care eram un fel de golan jerpelit pe lângă ea. Nu făcea nimic toată ziua, se dădea cu cremă pe mâini și pe față și bârfea cu celelalte gagici. Nu că restul ar fi făcut mare lucru. Oficiul de calcul era o sinecură comodă, iar toată lumea știa că doamna M. este o pilă.

După trei ani de stagiatură, am abandonat serviciul acela și nu am mai văzut-o niciodată. Niciodată până acum trei zile, vreau să zic. Auzisem că divorțase la un moment dat de chestorul Charlton și plecase în Italia, unde s-ar fi măritat cu un lombard bo-

gat. Alte zvonuri dădeau ca sigur faptul că devenise damă de companie. N-am dat importanță acestor povești, cum, de altfel, nici persoana ei nu mă interesase prea mult vreodată. Cu trei zile în urmă însă, cum spuneam, aplicasem pentru emigrare pe Stația orbitală Newton și, în timp ce așteptam la rând pentru scanare, doamna M m-a abordat intempestiv și m-a invitat la o ciocolată caldă. Mi-a făcut impresia că ar vrea să flirteze cu mine.

Arăta fix la fel cum o știam. Îngrijită, vopsită blond, zâmbitoare. Bine, tenul ei era un pic mai ridat, pomeții mai căzuți. Locuia în Padania din 2135, pe lângă lacul Como. Avea o casă aranjată și trei copii superbi, un băiat și două fete și era văduvă, după cum îmi declarase. Mărturisesc că am fost un pic invidios pe norocul ei. Soarta îi dăruise nu numai o familie din care se născuseră copii, dovadă că avusese parte de un soț fertil, ci și o relativă bunăstare. Îmi arătase un holoclip în care apăreau toți patru, ciocnind pahărele cu grappa și zâmbind fericiți în jurul unei mese așezate pe o peluză însorită, situată lângă malul lacului. Ce ai putea să ceri mai mult de la viață, m-am gândit?

Am fost de aceea intrigat observând la ea acele trucuri obișnuite la femei, atunci când vor să atingă un bărbat la coarda sensibilă. Curând, bănuielile mele părură că se adeveresc.

— Dragă Ayrton, ciripi Marsha, după ce-și tamponase buzele cu un șervețel umed, te-ai hotărât, așadar,

să faci pasul decisiv. Bravo ție! Mereu am susținut că, pentru un bărbat fertil, în floarea vârstei, e de preferat o viață sexuală normală, chiar și consumată în captivitatea și austeritatea unui satelit artificial, decât abstinența forțată de pe Pământ. Încă unul care ne părăsește! adăugă Marsha după o pauză de câteva secunde, cu un accent voit dramatic în voce.

M-am uitat intrigat la fosta colegă de birou. Ce a vrut să spună cu acel „încă unul care ne părăsește"? De ce mai venise pe terminal, dacă nu avea de gând să emigreze și ea?

Dar, în definitiv, de ce ar emigra, m-am gândit eu imediat, dacă avea o familie, copii și o situație materială sigură? Cum să abandonezi așa ceva? Pe măsură ce populația Pământului îmbătrânea ireversibil, ieșeau la iveală probleme din ce în ce mai grave, la care nu se gândise nimeni. Deja se observase asta în ultimii zece ani: din cauza încetării nașterilor și a emigrării în masă a adulților tineri și fertili, cei rămași acasă o duceau din ce în ce mai prost. Ca să nu mai vorbim de rata vertiginoasă a sinuciderilor. Cei care încă mai aveau rezerve se puteau considera binecuvântați, cât de cât.

Nu puteau pleca însă toți. Locurile pe stațiile orbitale erau limitate, iar proporția bărbaților și femeilor admiși să-și petreacă restul vieții pe unul din cei zece sateliți artificiali era calculată riguros de sistem în așa fel încât să se regleze în permanență echilibrul rasial

și demografic. În plus, odată cu trecerea timpului, numărul celor depistați pozitiv la scanare era din ce în ce mai mare, lucru firesc. Nicio măsură de protejare nu putuse stopa vreodată extinderea epidemiei.

Îmi făcusem testul înainte de a trimite formularul aplicației, dar faptul că ieșise negativ, deși încurajator, nu mă ferise de emoții. Ultima scanare, înainte de îmbarcare, era obligatorie. M-am apropiat așadar de cabina de recoltare, cu un sentiment amestecat de teamă, umilință și dezgust. Procedura de scanare pentru bărbați nu era deloc dureroasă și dura doar cinci minute. Atât cât era necesar pentru a se recolta un centimetru cub de spermă și a se analiza la microscop. Mă consolasem. Îmi lăsasem sperma în atâtea zeci de aparate în ultimii ani, încât nu mai conta. Agenția pentru măsurarea Factorului Omega genetic mă recrutase încă de anul trecut ca posibil emigrant pentru Stația Newton. Primeam aproape săptămânal fotografii și holoclipuri încurajatoare. „Veniți la noi, alăturați-vă comunității noastre și vă veți cunoaște jumătatea mult visată! Totul este pregătit. Vă așteaptă o viață liniștită, în spiritul tradițiilor multiseculare. Strănepoții dumneavoastră vor coloniza din nou Pământul!"

Ce vor fi însemnat viața aceea liniștită și deplinul acord cu spiritul tradițiilor multiseculare, asta era însă unul din cele mai bine păstrate secrete de stat. Nicio veste nu venea de la cei plecați acolo, sus, pe sateliți.

Nicio imagine, niciun cuvânt. Parcă ei ar fi fost ținuți în carantină, nu noi, pământenii. Circulau doar supoziții, zvonuri. Cele provenite din partida antisistem descriau un univers gri, metalic, standardizat. Un regim de cazarmă, în completă contradicție cu imaginile vioaie, colorate și optimiste din spoturile publicitare guvernamentale. Oameni rași în cap, cu privirile în jos, supuși unui tratament de îndoctrinare, supunere și înmulțire dirijată. Stațiile spațiale erau proiectate ca de la cinci mii de oameni, câți erau admiși inițial, să se ajungă în fiecare, datorită sporului natural controlat, la până de șapte ori mai mult la finele celor o sută de ani prevăzuți pentru carantina Pământului. Abia atunci, când ultimul dintre pământeni va fi murit de bătrânețe și odată cu el va muri și ultimul Omega-virus, abia atunci cele zece colonii spațiale se vor deschide și oamenii se vor întoarce în paradisul lor pierdut.

Dar asta se va întâmpla într-un viitor prea îndepărtat ca să-mi pese. Izbucnirea epidemiei mondiale a coincis cu intrarea mea în adolescență și debutul vieții sexuale. La început, nu am dat prea multă atenție alertelor. Mi se părea o isterie stupidă. Spre mirarea și disperarea mea, însă, pe toate canalele de comunicație am început să fiu bombardat cu avertismente. Am aflat în curând că, în timp ce femeile nu pot fi decât purtătoare și transmițătoare ale infecției, Omega-vi-

rusul provoacă sterilitatea masculină, iar singurul mijloc de împiedicare a contaminării este sexul protejat.

A face sex numai cu prezervativ nu era chiar cea mai mare tragedie din univers, dar consecința era că nu mai puteai face copii. Asta este, mi-am zis eu, n-o să mai am copii, dar ce te faci când toți bărbații din lume vor fi scoși din circuit? În mai puțin de cincizeci de ani, stirpea omenească ar fi fost condamnată la extincție. Ca și dinozaurii, dar de data asta fără aportul vreunui meteorit.

După ce s-au construit stațiile orbitale și lumea a început, încet-încet, să-și ia tălpășița, încă mi s-a părut o vreme că totul este doar o glumă proastă. Dar nu după mult timp au început să apară problemele. Scăderea bruscă a numărului de copii a lovit mai întâi în sistemul de învățământ. Milioane de educatori și profesori de pe tot globul au rămas șomeri. Apoi doctorii pediatri. Odată cu închiderea școlilor și universităților, a venit rândul industriilor care fabricau bunuri și prestau servicii pentru copii și tineret: jucării, manuale, cărți, alimente, îmbrăcăminte, tabere, desene animate, filme, street dance, rap, hip-hop, sprayuri pentru grafitti, biciclete, role și scate-board-uri. Bugetele naționale au început să se clatine. Impozitele și taxele au luat-o la vale, dobânzile au explodat. Creditarea s-a prăbușit, apoi pieței imobiliare. Două bănci

mondiale au dat faliment, au urmat după aceea băncile naționale la rând, în cascadă. Tăvălugul crizei mondiale a dat startul teoriilor conspirației. Criza înarmărilor, șomaj generalizat, dictaturi pe toate continentele. Statele care își cereau recâștigarea vechilor frontiere au început să se provoace reciproc, șicanându-se în spațiile aerian și naval.

Al treilea Război mondial bătea la ușă. Cei care încă nu se hotărâseră să emigreze în Cosmos au început să se gândească serios la asta. Printre ei m-am numărat și eu. Am început să fac o serie de teste, și spre mulțumirea mea nu am fost depistat pozitiv. Am fost solicitat să donez material seminal de către mai multe Bănci de spermă, și chiar am donat, încă se mai credea că asta va fi o soluție de salvare a speciei. Familiile monoparentale nu erau însă văzute cu ochi buni, iar dacă mama era contaminată, copiii se nășteau gata infectați.

Am intrat așadar în cabina de scanare și m-am supus procedurii automate de recoltare. După cele cinci minute reglementare, pe ecranul robotului a apărut înscrisul „Omega Negativ", ceea ce era absolut normal, întrucât nu mai făcusem sex de la ultima prelevare, asta fusese tare demult în urmă. Când am ieșit, Marsha mă aștepta cu nerăbdare. Când m-a văzut, m-a strâns de mână și m-a întrebat din ochi ce verdict am primit.

Sigur, se vedea pe fața mea că fusesem acceptat, am zâmbit, cu toate asta Marsha nu-mi dădea drumul la mână, ci continua să mă strângă tare. Părea că vrea să mă tragă înapoi, ceea ce era cu neputință de acceptat. Dacă nu intram în câteva minute în terminal, rezultatul scanării expira și testarea trebuia reluată. Pe cheltuiala mea, de data asta. M-am întors către ea, un pic nedumerit.

— Marsha, aici trebuie să ne luăm rămas bun... desigur, dacă nu cumva te urci și tu împreună cu mine pe Newton.

Mă privi în ochi cu seriozitate.

— Ayrton, tu știi unde te duci? Nu, nu-mi răspunde că ai văzut clipurile publicitare. Te-ai gândit vreodată că sunt minciuni? Te-a bătut vreodată gândul, așa, în treacăt, că oamenii aceia sunt de fapt aruncați de vii în spațiul cosmic? Cum? Zici că nu au niciun interes să facă asta? Dar tu știi câți oameni au dispărut fără urmă de pe pământ în ultimii cinci ani? Unde s-au dus cei douăzeci de milioane de europeni, dacă stațiile orbitale pot primi numai o sută cincizeci de mii? Dar cei cincizeci de milioane de africani? Dar cei o sută de milioane de chinezi? Știai că lipsesc aproape o jumătate de miliard de oameni pe tot globul? Zece la sută din omenire este absentă de la domiciliu. Îți vine greu să crezi, dar este purul adevăr. Au plecat într-o bună zi de acasă, s-au îndreptat către un terminal, au intrat în

el și n-au mai ieșit niciodată de acolo. În niciun caz ei nu au ajuns nici pe Newton, nici pe Arhimede, nici pe Galileo și nici pe celelalte stații orbitale. Unde sunt ei, Ayrton? Unde sunt?

Mă uitam siderat la femeia din fața mea. De unde scosese cifrele astea? Ce dovezi avea?

Mi-a citit parcă întrebarea pe buze.

— Întreabă-ți vecinii și ai să afli. Dacă ai vecini, sau cunoscuți, ai să vezi că unul din zece a plecat în Cosmos. Unul din zece de pe oricare stradă, din oricare oraș, din fiecare comitat, din orice țară de pe glob. Cum e posibil așa ceva? Cum e posibil să nu se afle?

Eram oarecum descumpănit, trebuia să recunosc. Chiar nu aveam nicio idee cum ar fi fost așa ceva cu putință, dacă așa stăteau într-adevăr lucrurile.

Nu aveam altceva de făcut decât să o cred pe cuvânt. Și Marsha arăta extrem de convingător.

— Ayrton, nu-ți cer să iei o hotărâre definitivă. Te rog doar să nu te pripești și să nu iei o hotărâre definitivă acum.

Ușor de spus asta. Teoretic, puteam să amân îmbarcarea. Practic, însă, nu aveam de unde să știu dacă voi mai fi acceptat vreodată. Computerele alegeau și respingeau aplicațiile după algoritmi cunoscuți numai de ele. Totul depindea de numărul bărbaților și femeilor de o anumită rasă și o anumită vârstă care fuseseră acceptați până în acel moment.

— Nu știu ce să zic...

Se apropie de mine și începu să-mi șoptească la ureche.

— Alternativa pe care ți-o ofer este un cămin real, o familie adevărată, un aer natural, cu iarbă, lac, munte, totul de la Mama Natură. Pentru tot restul vieții. În plus, sex la discreție, dacă doar pentru asta te hotărâșești să-ți iei zborul către stele. Și toate mijloacele de existență asigurate prin munca brațelor. Uită-te aici!

Marsha își făcu palmele căuș în jurul unui mic holoproiector și între ele apăru un sat patriarhal, cu vaci și oi păscând și oamenii lucrând ogorul. Pe măsură ce drona care filmase se ridicase tot mai sus, comunitatea aceea se vedea că era înconjurată de păduri de nepătruns, undeva într-un ținut izolat de munte.

M-am arătat neîncrezător. Unde existau locurile acelea?

— Există cu adevărat, dragul meu Ayrton! Există astfel de comunități rurale, nu s-a auzit nimic de ele pentru că nu-și fac publicitate. Se află în cele mai izolate și mai greu accesibile locuri de pe pământ. Asta pe care ți-am arătat-o eu se află într-o regiune înapoiată din Europa, ultima care a rămas absolut neconectată prin autostrăzi cu restul continentului. Se numește... Ah, dar vei afla mai multe când te vei alătura nouă. Pot doar să-ți spun că acest mic sat poartă numele de Bisoca.

Eram din ce în ce mai încurcat. Mă uitam la ceas și mi se părea că dau cea mai grea luptă din întreaga mea viață. Tot sistemul meu de concepții stătea să se năruiască. Venise o fostă colegă de birou, pe care abia dacă o cunoscusem în acea scurtă perioadă de timp cât lucraserăm în aceeași firmă, o fată cu care nu schimbasem, cred, mai mult de o sută de cuvinte în întreaga mea existență, și în câteva minute îmi propunea să-mi răstorn firul vieții la o sută optzeci de grade.

Trebuia sa iau o hotărâre în treizeci de secunde, nu mai mult. M-am întors zâmbind către ea.

— Dragă Marsha, am zis, din păcate...

— Ți-am spus oare că cei trei copii ai mei i-am conceput prin fecundare in vitro?

M-am uitat lung la ea. Habar n-am avut de treaba asta. Da, existaseră asemenea cazuri. Tot ce se poate, m-am gândit.

— Uite, zise Marta, cotrobăindu-și prin poșetă, conform legii, au fost obligați să-mi divulge, la cerere, identitatea donatorului spermatozoizilor. Ah, unde am pus certificatul acela... Uite-l, l-am găsit!

Am rămas pironit minute întregi cu ochii ațintiți pe fotografia imprimată pe certificatul de paternitate biologică. Când, într-un târziu, mi-am revenit din stupoare, scanarea mea deja expirase. Toată procedura de reînscriere pe site, de trimitere a formularului și

de testare biologică putea să dureze și treizeci de zile. Mi-am ridicat privirile către Marsha și i-am zis, cu aceeași intonație cu care îi ceream, în urmă cu douăzeci de ani, bilanțul contabil pentru a-l înregistra în baza de date:

— Dragă Marsha, condu-mă, te rog, la Bisoca. S-ar putea ca voiajul meu pe Newton să se amâne pentru o dată nespecificată.

Turma de triceratopși

Mă feresc pe cât pot să dau impresia că sufăr de prea frumoasa părere despre sine, sau închipuire, cum se mai zice popular. Nu-mi place să pozez în atitudini studiate, nu mă îmbrac de la Prada, nu-mi plac tunsorile fandosite. Dimpotrivă: încerc din răsputeri să mă comport natural, discret, în toate situațiile. Știu însă foarte bine că pentru un bărbat din clasa de mijloc, între două vârste, mașina nouă, soția elegantă și doi copii drăgălași alături sunt cele mai bune cărți de vizită, pe care nimeni, niciodată, în situația mea, nu are cum să le ascundă. Și dacă un necunoscut dintr-un oraș străin, hai să zicem dintr-o stațiune climaterică, te vede pe stradă și îți admiră, în tăcere, frumoasa limuzină, pantofii sport, silueta atletică și pasul elastic, asta nu e din vina ta, desigur. Chiar dacă mergi săptămânal la sală, o faci numai pentru sănătatea ta și pentru plăcerea de a-ți simți bicepșii umflându-ți mâneca tricoului.

Exact așa mă comport și eu. Nu vreau să fac paradă cu statutul meu social, deși cutumele breslei ar cere-o.

În lumea noastră, a bancherilor, sobrietatea ținutei și a gesturilor sunt legi nescrise. Când ceri clienților o viață ponderată, un consum cumpătat, nu poți să te afișezi în fața lor cu cine știe ce apucături extravagante. Despre asta vorbesc. Totuși, uneori, mai ales în concediu, îmi place să dau deoparte măștile și, pentru puțin timp, cu prudență, să gust din micile plăceri interzise celor ca mine, obligați să plătească un tribut constant regulamentelor corporatiste.

Pentru că ambii copii au ajuns destul de mari ca să rămână singuri acasă, Clotilde și cu mine ne-am decis, în vara asta, să ne petrecem la Râșnov o săptămână din concediu. Verișoara mea, Doroteea, care are un apartament în Brașov, m-a tot bombardat de-a lungul vremii cu tot felul de comentarii elogioase despre localitate și împrejurimile ei, ba și cu invitații stăruitoare de a-i vizita, pe ea și pe soțul ei, Claudiu, doctor chirurg la o clinică privată din Brașov. Am declinat totuși rugămințile verișoarei de a ne caza la ei, în parte fiindcă nu voiam să deranjăm, dar mai ales pentru că-mi doream o anumită libertate și am închiriat un apartament într-o vilă ceva mai izolată, situată pe o costișă împădurită. Prin spatele clădirii șerpuia o cărare ce urca până sus, la Cetate. Ne petreceam toată ziua hălăduind prin pădure, fotografiind veverițe, jderi și alte sălbăticiuni mărunte. La un moment dat cred că am văzut chiar și un linx. Nu sunt sigur, dar cred că

asta a fost, ceva ca o nălucă ce s-a ivit numai pentru o fracțiune de secundă printre copaci, ca apoi să dispară.

Acesta e genul de distracții în aer liber care-mi plac. Fără riscuri inutile, fără efort, curat, dacă se poate chiar în spatele casei.

Tocmai de aceea, am fost puțin intrigat când Clotilde m-a abordat pe neașteptate:

— Javan, dragule, de ce nu ne-am sui la parcul de distracții?

Mărturisesc că m-a intrigat auzirea numelui de alint Javan, pe care Clotilde îl folosește numai când vrea să-mi facă o propunere fierbinte. În restul timpului, pentru ea, ca și pentru toată lumea, eram scorțosul domn inspector Iacob Romero. Am ridicat din umeri, gândindu-mă, nu fără un zâmbet strengar în colțul gurii, la noaptea ce avea să vină.

Am urcat cei în jur de cinci sute de metri care ne despărțeau de parc, pe o cărare care pornea din spatele casei. Erau acolo obișnuitele tarabe cu kurtoși colaci, vată de zahăr, miere polifloră, sirop de coacăze, cristale de cuarț și geme multicolore, șlefuite. Un stand de tir cu săgeata în „roata norocului", un prestidigitator mustăcios, cu șalvari și turban pe cap, având numele de scenă bombastic și incult „Sri *Aurobingo*", alt stand în care se aruncau bile de plastic în iepurași de carton. Acestea erau concepute în așa fel încât, dacă proiectilul le nimerea, acesta sărea înapoi și lovitura

era anulată. Dacă toate eforturile erau până la urmă în zadar, puteai câștiga un premiu de consolare: o fotografie sepia cu Vlad Țepeș sau un dinozaur micuț de gumă, sau alt marafet de același gen. Nu mă atrag, de regulă, distracțiile astea de proastă calitate, care încearcă să epateze prin trucuri naive turiștii dispuși să arunce banii cu ușurință.

M-am întors la taraba prestidigitatorului cu nume indian, a cărui coșmelie aducea pe undeva cu o imitație ridicolă de pagodă, cu acoperișul abrupt, cu streașina larg ieșită în afară, sub care se juca un joc care părea, totuși, interesant, prin dificultate și prin evidenta imposibilitate de a fi ceva măsluit la mijloc. Pentru zece lei, primeai trei discuri de plastic, un fel de yo-yo găurite la mijloc, mari cât palma, care trebuiau aruncate peste trei țăruși verticali, înalți de un metru și jumătate, plasați la o distanță de un metru între ei și doi metri față de jucător. Toată șmecheria era să faci discurile să alunece pe țăruși, până la baza lor. Lucrul acesta părea simplu la prima vedere, dar nu era deloc așa. Țărușii erau ascuțiți la vârf, perfect șlefuiți, dar profilul conic se îngroșa ceva mai jos și discurile aveau tendința de a se agăța undeva pe traseu, rămânând suspendate. Ca să primești premiul, trebuia ca toate cele trei discuri să intre, dintr-o singură încercare, fiecare în câte un țăruș și să coboare până jos.

Premiile erau și ele atractive: o colecție de dinozauri dintr-un material de calitate, bronz sau alamă, unii mici cât un deget, dar și alții mai mari, cât palma. Ceea ce m-a făcut să rămân cu ochii lipiți de statuete erau calitatea finisajului, acuratețea detaliilor și diversitatea speciilor. Păreau lucrări de artă în adevăratul sens al cuvântului. Privirile mi-au fost atrase îndeosebi de un expresiv *yingshanosaurus*, ale cărui epifize cornoase de pe coloana vertebrală, foarte realiste, semănau cu colții de rechin. Nu am rămas însă indiferent nici la *leptoceratops*, iar *einiosarurul*, cu platoșa de pe gât și cele trei coarne ale lui, unul îndreptat înainte și două înapoi, acesta din urmă mi s-a părut pur și simplu un *must have*. Erau concepute în așa fel încât le puteai expune într-o vitrină, dar eu m-am gândit imediat la șemineul meu din living, placat deasupra cu marmură. Suprafața netedă și albă avea nevoie de o contrapondere volumetrică, iar figurinele acelea erau tot ce se potrivea mai bine.

— Dinozauri de metal! am strigat eu. Dragă, vreau și eu, măcar unul.

— Oh, Doamne! zise Clotilde. Ce dracu vrei să faci cu el?

— Aș vrea să-l pun pe placa de marmură de pe șemineu, cred.

— Ar fi bine să nu-l pui într-un loc unde trebuie șters praful. Ce-ți place să te înconjuri cu atâția monștri?

— Cred că e din pricina denumirii lui, care are în componență sufixul *saurus*, care inspiră respect. Și a înfățișării amenințătoare. Va crea un contrast interesant cu atmosfera de confort pe care o degajă șemineul.

Proprietarul standului era un omuleț rotofei, chel, cu o mustață răsucită în sus, gen Franz Joseph. Am cerut un set de inele, pe care le-am și aruncat, încrezător în îndemânarea mea... După ce am cheltuit în total cincizeci de lei, nu eram cu niciun milimetru mai aproape de dinozaurii mei.

— Îmi vinzi unul? l-am întrebat descurajat pe patron. A scuturat din cap violent și fără drept de apel.

— Nu se vinde nimic! Ori îi câștigi la inele, ori nu.

Am citit cu coada ochiului privirea dezaprobatoare a Clotildei, care spunea, fără cuvinte, că mă comport ca un copil răzgâiat. Am întors spatele ușor înciudat tarabei, simțindu-mă exact ca la șapte ani, când mă certa mama pentru că ceream prăjitura înainte de felul principal. Am schimbat totuși vorba, împăciuitor.

— Ok, am zis, hai atunci să coborâm spre casă. În trecere, sunt sigur că una din acele veverițe mi se va așeza pe umăr și voi putea face un selfie cu ea.

☆ ☆ ☆

A doua zi, ne-am reluat plimbarea prin poienile răsfirate pe dealurile din jur, căutând să nu mergem

de două ori pe aceleași trasee. Pe una din aceste pajiști, spre marea mea uimire, l-am văzut pe amicul burtos, stăpânul turmei de triceratopși. Ședea pe o pătură la soare, într-o postură bizară, într-un picior, celălalt, dreptul, fiind îndoit în unghi ascuțit și sprijinit pe genunchiul stângului. Brațele erau ridicate deasupra capului, cu palmele lipite între ele, formând un fel de pagodă țuguiată. Ne-am apropiat de ciudat, avea ochii închiși și nu cred că ne-a auzit, totuși, când am fost la mai puțin de cinci metri de el, a deschis brusc ochii și a început să-și revină la normal, cu mișcări lente, de cameleon.

— Bună ziua, am zis, nădăjduind să mă pot împrieteni cumva cu el și astfel să aflu vreo oportunitate de a intra, pe căi ocolite, în posesia jucăriilor mele. Cum merge afacerea din parcul de distracții?

— Merge foarte bine, răspunse. Chiar aseară, după plecarea dumneavoastră, cineva a câștigat un *stenopelix*. Îmi pare rău că nu ați reușit să introduceți nici măcar un inel, toată dificultatea stă în jocul din încheietură, dar nu e greu, dacă prinzi mișcarea. Trebuie doar să mai exersați.

— Am să mai vin, negreșit, am răspuns. Am închiriat aici în vale un mic apartament într-o vilă, avem de gând să stăm o săptămână. Iacob Romero, am zis, întinzându-i mâna. Inspector financiar la Bancă. Dacă aveți un proiect de afaceri, vă stau bucuros la dispozi-

ție, cu sfaturi și nu numai, oricând, am adăugat, zâmbind cu gura până la urechi. Din experiența mea, știam că toate urechile se ciulesc deodată când aud vorbindu-se despre bani.

— Îmi pare bine. Sri Aurobingo. Numele de scenă, desigur, căci numele din buletin este Ion Cobzaru, zise râzând. Tocmai m-ați prins în timpul exercițiilor mele de yoga. Vin în fiecare zi în această poiană, să îmi încarc bateriile cu energie.

După alte câteva schimburi de amabilități, l-am lăsat pe ciudat să-și continue exercițiile de contorsionism și ne-am îndepărtat. *Stenopelix*, am murmurat, puțin invidios, bine totuși că ăștia sunt dintre cei mici și fără coarne. Înainte de a reintra în pădure, am întors capul și l-am privit pentru ultima oară. Stătea în cap. Avea coloana perfect dreaptă, aliniată cu picioarele, iar burta îi atârna dizgrațios în partea din față. M-am întrebat cum își poate ține echilibrul?

Seara, verișoara Doroteea ne-a invitat la o plimbare prin centrul vechi al Brașovului. Am primit bucuroși, gândindu-mă că voi petrece câteva zeci de minute odihnindu-mă la o terasă, cu o bere la draft, aburită, în față. N-am avut norocul ăsta. În schimb, am fost cărat prin tot soiul de magazine de confecții, de încălțăminte sau de gablonzuri lucitoare. După ce ne-am învârtit de jur-împrejurul Pieței Sfatului și am făcut poze în fața fiecărei fațade de clădire, fetele, în sfârșit

obosite, s-au așezat pe bordura unei arteziene. Nu mi-a venit să mă așez lângă ele pe ghizdul de beton. Mi s-a părut un gest neelegant și, în plus, piatra rece și dură nu mă îmbia deloc. Am preferat să mă plimb de unul singur prin piață, aruncând câte o privire ici și acolo, la tarabele negustorilor ambulanți.

M-am oprit, în cele din urmă, în dreptul unui anticariat amenajat sub un cort, unde erau expuse icoane vechi pe sticlă, broaște și cuie medievale din fier forjat pe nicovală, instrumente gospodărești de tot felul și alte lucrușoare bizare, a căror utilitate nu se mai cunoștea de multă vreme. Am citit curios etichetele micuțe pe care era scris prețul. Destul de piperat, cum mă și așteptam. Un fel de pieptene din os, cu dinți pe ambele laturi, într-o parte mai rari și în cealaltă extrem de deși, costa o sută de lei. Era exact în genul cum văzusem în copilărie la bunica. Mamaia își desfăcea în fiecare seară părul lung până la mijlocul spatelui, împletit într-o coadă din trei șuvițe și se pieptăna îndelung cu așa ceva. Am fost multă vreme intrigat de ritualul acesta, țin minte că am rugat-o de mai multe ori să-mi dea și mie pieptenele să mă pieptăn, dar m-a refuzat. Zicea că am părul prea scurt și să aștept să mai crească. Dar, normal, fiind băiat, eram dus în fiecare lună la frizer. Chica mea nu avea nicio șansă să ajungă suficient de lungă ca să mă pot pieptăna cu pieptenul de os cu două rânduri de dinți.

Am avut, din nou, aceeași senzație pe care am trăit-o și la dugheana cu dinozauri, că trebuie să am neapărat obiectul. M-am târguit în zadar cu anticarul, nu a vrut să lase mai jos nici măcar cu cinci lei.

— Dar e os veritabil? am mai întrebat, în cele din urmă, pentru liniștirea orgoliului meu.

— Tot ce am aici este veritabil, mi-a răspuns, vizibil ofensat. Acest pieptene are o vechime atestată de patru sute de ani. A aparținut contesei Elisabeta Bathory, dacă ai auzit.

Nu sunt omul care să creadă toate brașoavele (mai ales aici, în Piața Sfatului din Brașov!). Prin natura profesiei, sunt obligat să verific toate informațiile despre bonitatea viitorului client. Sigur că auzisem de fioroasa cotoroanță, numită și Contesa Dracula, despre care se știe cu certitudine că a ucis în chinuri groaznice șase sute de fecioare, crezând, în nebunia ei, că făcând baie în cada umplută cu sânge de virgină ar dobândi tinerețea veșnică. Aiurea, a murit plină de riduri și de reumatism, condamnată la moarte prin zidirea de vie în propria-i cameră de tortură.

Am găsit totuși că minciuna anticarului era, dacă nu plauzibilă, cel puțin interesantă. Cu părere de rău, m-am despărțit de o hârtie de o sută de lei, devenind fericitul posesor al unui pieptene din os, cu o frumoasă patină medievală și două rânduri de dinți tociți. L-am băgat în buzunarul de la spate al blugilor,

gândindu-mă, nu fără o discretă strâmbătură pe buze, că genul acesta de obiecte se executau din omoplați de la vitele sacrificate, oase ce erau ținute mai întâi la înmuiat în soluții alcaline. Faptul că și Elisabeta Bathory își arunca victimele sale golite de sânge într-o groapă de var, ca să li se piardă urma, mi l-am adus aminte, prin asociație de idei, abia mai târziu, când mă apropiam de havuzul pe a cărui bordură fetele mele încă nu isprăviseră de vorbit. Am scos pieptenele din buzunar și l-am privit amuzat. Ce idee idioată, mi-am zis, băgându-l la loc, nu însă suficient de rapid ca gestul să nu-mi fie observat de Clotilde.

— Ce ți-ai cumpărat? Vreau să văd!

— Ah, nimic, un fleac! Un suvenir, manufactură de secol optsprezece, am zis eu, ținând mâna la spate.

— Dă să văd! Încă o jucărie inutilă, mai bine te lăsam să-ți cumperi un dinozaur, cel puțin ăia arătau a lucru nou. Cât ai dat pe prostia asta? Nici măcar nu poți să te dai prin păr cu el, atât e de uzat.

Cincizeci de lei, atât am fost inițial tentat să-i spun, dar, nu știu de ce, m-am răzgândit pe loc. Și bine am făcut.

— O sută, am zis, răspicat. N-a vrut să lase din preț nici măcar un leu. Dar e veritabil. A aparținut...

— O sută!! De parcă mergi pe drum și găsești pe jos o sută de lei! Așa-ți mai place să arunci cu banii, dragul meu Iacob, de parcă nu i-ai munci... Scuză-mă

că spun asta de față cu verișoara ta, dar ești uneori așa de risipitor... și vechitura asta, nu știu, zău, ce femeie păduchioasă și nespălată s-o fi dat prin cap cu el!

Rareori îmi ies din fire. Cuvintele nevestei, rostite tare, în piața plină de lume, m-au făcut să roșesc de indignare și umilință. Am smuls pieptenele din mâna ei și l-am aruncat peste umăr, rănit în amorul propriu. Începuse să-mi pară rău că dădusem banii pe el. O sută de lei! Câte beri irosite! Mi-am revenit însă destul de repede din starea de iritare și m-am întors ca să recuperez artefactul pe care dădusem, într-adevăr, o grămadă de bani. Chiar mă comportasem copilărește. Năzuros, egoist, ca un copil. Am zărit pieptenele până la urmă, nimerise într-o rigolă, lângă trotuar, peste niște ambalaje de plastic. M-am aplecat și am pus mâna pe el. Am simțit că înlemnesc de uluire. Nu mi-a venit să cred când, împreună cu placa sidefie din gunoaie, mâna mea a pescuit și o bancnotă șifonată de o sută de lei.

Am ridicat-o și am privit-o cu atenție. Era bună. Credeți-mă, fiindcă mă pricep la bani. De parcă pieptenele auzise reproșul Clotildei și voise să-mi scoată pârleala.

Am băgat pieptenele într-un buzunar și bancnota în celălalt, hotărât să mă gândesc mai târziu la asta. Ne-am întors, în scurt timp după această întâmplare, la căsuța noastră din Râșnov. Am băgat mâna în buzu-

nar să scot cheile. Am găsit pieptenele. Am făcut atunci lucrul acela nebunesc, cu bună știință. L-am aruncat peste umăr și am zis în gând: *bere!*

M-am uitat înapoi, pieptenele zăcea singur pe alee. În jur, nicio sticlă de bere, nicio cutie, nici măcar un pet la trei litri, de „Noroc". Am zâmbit și mi-am zis că sunt pe cale să înnebunesc. Am deschis ușa vilei. Răcoarea și penumbra ei m-au întâmpinat plăcut. M-am aruncat pe canapea, încălțat, dorindu-mi pentru sufletul meu un singur lucru.

Și atunci, Clotilde deschise frigiderul și extrase, ținându-le între degetele rășchirate ale unei singure mâini, două sticle de bere artizanală, nepasteurizată.

— Le-am cumpărat azi la prânz, am vrut să-ți fac o surpriză!

Am ciocnit. Sticlele erau reci, aburite, iar berea avea un gust proaspăt de malț. Iar eu simțeam că-mi plesnește capul.

☆ ☆ ☆

A doua zi, cu zorii în cap, urcam gâfâind costișa muntelui. Când m-am aflat la cincizeci de metri de taraba lui Aurobingo, am scos pieptenele din buzunar și l-am aruncat, hotărât, peste umăr. Nici nu știi cum ți se înfiripă, uneori, câte o năzbâtie din asta în minte. Omul se comportă atunci ca acel motan care, găsind

întâmplător un oscior lângă cărare, revine după aceea multe zile, cu obstinație, în același loc, mirosind, doar-doar o mai fi picat din cer încă o bucățică. Am aruncat pieptenele peste umăr fără să mă gândesc la nimic altceva decât la dinozauri. Omul meu se afla sus, pe acoperișul pagodei și bătea niște plăcuțe de carton bitumat în cuie, pe o astereală din scânduri. Mă văzu și îmi făcu semn să-l aștept să coboare. Își sumeți apoi burdihanul și păru că mai degrabă se rostogolește pe scara sprijinită de acoperiș, decât că pășește pe trepte. Ajuns jos, se lumină la față văzându-mă cu suta de lei în mână.

— Câte aruncări? Zece?

— Încep deocamdată cu trei, am zis. Pentru încălzire. Și, dac-o fi, revin mai târziu.

Prima aruncare fu net superioară celor din ziua precedentă. Primul inel căzu la doi pași de țăruș, al doilea intră cu bine, dar se înțepeni după zece centimetri, însă al treilea intră și ajunse jos. Am considerat asta o promisiune și am aruncat următoarele trei inele. De data asta, primul a intrat și a rămas înțepenit, dar celelalte două au alunecat pe țărușii lor până jos, la pământ. Kaiserul se cam albise la față, văzând că dădeam semne evidente de perfecționare. Am luat hotărât ultimele trei inele și le-am aruncat. Deja nu mai aveam nicio emoție. Și, într-adevăr, așteptarea mea s-a adeverit, căci toate trei s-au prelins ca unse, fiecare pe

câte una din cele trei țepe. M-am apropiat de tejghea și am indicat cu degetul, fără drept de apel, *yingshanosaurus-ul* care-mi făcea cel mai tare cu ochiul, datorită scăriței lui de zimți din spinare. Dar nici ceilalți nu vor fi uitați, mi-am zis, strângându-mi pieptenele în buzunar.

Nu mai aveam răbdare, dar mi-am spus să aștept, totuși, până a doua zi, să nu bată la ochi prea tare. Trebuia să fac un joc inteligent. Ca la poker, mai întâi era indicat să-l fac pe adversar să creadă că sunt slab, că am mână proastă. Am luat jucăria pe care prestidigitatorul mi-a dat-o cu o mână în care am sesizat un tremur ușor. M-am făcut că nu observ, dar nu mi-am putut astâmpăra satisfacția. Acasă, i-am arătat Clotildei trofeul, triumfător, adăugând repede: l-am câștigat imediat, din prima... ba nu, a doua încercare. Am aplanat după aceea orice alte discuții, invitând-o la o înghețată, în contrapartidă cu berea din ziua precedentă.

În ziua următoare a plouat și n-am putut să mă sui pe munte. Clotilde a stat toată ziua la computer și a lucrat la teza ei de doctorat. Eu mi-am cumpărat un bax de cutii de bere și am început să le desfac, înciudat, una după alta. La ultima cutie, m-am tăiat destul de rău la deget, încât a trebuit să mă sui în mașină, cu sângele șiroind, și să merg la urgență, în Brașov, să mă coasă. M-am întors, nu fără a fi oprit de poliție și

silit să suflu în fiolă. Mi s-a găsit o alcoolemie de zero virgulă trei la sută. Am scăpat doar cu amendă, fără permisul suspendat. Am intrat în casă, aruncând o privire îndârjită către vârful dealului. Și mâine mai e o zi, mi-am zis.

Nici n-am așteptat să sune ceasul, fixat la cinci dimineața. Am sărit din pat, mi-am făcut sumar toaleta și am băut o cafea rece, pregătită de cu seară. La șase, când nimeni din stațiune nu se gândea să se dea jos din pat, eu mă aflam postat în fața barăcii de lemn și băteam cu pumnii în poartă. Cineva se sculase, totuși, înaintea mea. Sus, pe acoperiș, Sri Aurobingo bătea în cuie încă un rând de țigle. A tresărit când m-a văzut.

— Ce mai vrei? mi-a strigat și am fost, paradoxal, bucuros să văd că-și ieșise din fire, cu toate aerele lui de yoghin. Așa ceva nu s-a mai pomenit! zise. Să vii la ora asta. Să nu-mi spui că vrei să arunci inele, nu te-ai săturat de sportul ăsta?

— Ai ceva împotrivă, domnule *Cobzaru*, să mai încerc o dată? Și am accentuat numele Cobzaru, ca să-l întărât și mai mult. Nu mai vreți să joc? Uitați, plătesc, nu vă cer un favor. Și i-am arătat o altă hârtie de o sută de lei, pe care o aveam pregătită în buzunar. De data asta, am adăugat, voi juca de toți banii.

S-a dat jos de pe acoperiș, uitându-se tot timpul, lung, la degetul meu bandajat. Nu a zis însă nimic. Mi-a luat banii și mi-a aranjat alături zece stive de câte

trei inele. Auto-intitulatul Sri Aurobingo s-a dat apoi câțiva pași mai departe și a rămas în expectativă, cu mâinile încrucișate la sân. Nici prin gând nu-mi trecea să renunț la ideea mea de a-i lua *toți* dinozaurii. Numărasem încă din prima zi douăzeci și una de figurine, o colecție fulminantă, nu existau doi la fel. Dimineață, încă înainte de a-mi bea cafeaua, am aruncat de zece ori pieptenele peste umăr. Dacă contesa malefică se ținea de cuvânt, pentru ultima zi de concediu mai rămâneau pentru mine, pe tejgheaua mustăciosului, încă zece saurieni. „Dinosaur", am repetat în gând și am aruncat primul disc. Aruncarea a fost impecabilă. „Încă un dinosaur", am zis, în timp ce trimiteam al doilea inel, implacabil, spre destinația lui. A intrat până la fund ca uns.

— Hei, umbli cu vrăjitorii, blestematule! țipă fanfaronul la mine, apucându-mă de mână și sucindu-mi-o la spate.

— Ba nicidecum! Stai locului și ia mâna de pe mine, că chem poliția, să știi! Și află că pe fachirul acela nu-l cheamă Aurobingo, ci Aurobindo! Și ai să-mi dai doi dinozauri până acum.

— Minciuni, numai minciuni, cară-te de aici, ia-ți tălpășița imediat, că pun mâna pe un par și-ți crăp capul tău de vrăjitor satanist! Nu-ți dau nimic!

— Bin-do! Bin-do! am repetat batjocoritor, în timp ce am aruncat al treilea rând de inele, care s-au așezat, cuminți, în spatele colegelor lor.

Nimic nu putea să-mi stea împotrivă. Mustățile chezaro-crăiești se pleoștiseră și arătau în stilul potcoavă sau, mai rău, morsă sau cloșcă. Individul s-a repezit deodată la mine, spumegând ca un dement:

— Oprește-te, diavole, îți dau ce ai câștigat până acum și încă unul de la mine, pe deasupra, dar să nu te mai văd niciodată în fața ochilor!

Nu am avut timp să mă dezmeticesc bine și deja în mâinile mele stăteau trei piese din bronz, grele de aproape un kilogram fiecare, trei dintre cei mai frumoși dinozauri. Un *Prenoceratops* superb, un *Styracosaurus* maiestuos, verde-închis, și un *Pachyrhinosaurus* de-a dreptul înspăimântător. Nici n-aș fi putut pleca cu mai mulți deodată, mi-am zis. Am privit cu milă la omul care părea să dea în convulsii de furie.

— Fie, am zis. De data asta, treacă-meargă, că văd că nu te simți prea bine cu nervii. Calmează-te, nu face bine la fiere! Pierzi, câștigi, negustor te numești! Să știi că mâine o să vin din nou, dar nu singur, ci cu un inspector de la Protecția Consumatorului. Să văd dacă-ți mai dă mâna să faci cu mine circul pe care l-ai făcut azi. Aurobindo! i-am mai aruncat, batjocoritor, în timp ce mă îndepărtam.

Când i-am arătat Clotildei prada, și-a pus mâinile în cap și m-a cercetat cu acea privire miloasă pe care o ai când intri într-un salon de psihiatrie. Milă amestecată cu prudență. Nu i-am dat atenție. Am aranjat

cele trei statuete lângă cea câștigată în ziua precedentă. Nu mă mai săturam să le privesc și să le mângâi. Le schimbam într-una pozițiile, când în ordinea înălțimii, când a culorii, când a vechimii speciei. Știam fiecare fosilă din ce epocă provine, care e din triasic, care din jurasic, care din cretacic. În mintea mea sunt o grămadă de cunoștințe, dobândite din „devorarea" unei cantități impresionante de cărți cu planșe, de atlase și tratate de paleontologie. Sunt un pasionat al lumilor dispărute, cu precădere al celor din era mezozoică, și Clotilde cunoaște foarte bine asta. De aceea nu mă bombăne prea tare când fac vreo investiție mai deplasată. Acum, însă, când dădusem peste această comoară din baraca fachirului, aș fi fost ultimul neghiob din lume dacă aș fi ratat-o. A doua zi trebuia să mă întorc și să-i iau și ultimele piese, mi-am zis, golind rucsacul de lucrurile care mai erau în el, ca să pot să car statuetele mai ușor în spate. Șaptesprezece kilograme n-ar fi o problemă, mi-am zis.

— Iubi, i-am șoptit consoartei, ce zici de o scurtă plimbare cu mașina?

Mă gândeam la ceva aproape, de douăzeci, maximum treizeci de minute, care să-i mai schimbe gândurile Clotildei, prevenind, în acest fel inevitabila cicăleală de a doua zi dimineață, când m-ar fi văzut plecând din nou cu noaptea în cap în oraș.

Nu mică mi-a fost mirarea când nevastă-mea a zis că vrea să urcăm la Babele.

— Nu știu dacă mă simt în stare, am zis, n-am mai fost până acum cu mașina. Dar oare mai avem timp până se întunecă? Nu știu nici drumul...

— S-a inventat GPS-ul, dragule!

Niciun motiv n-a fost considerat admisibil, lucru pe care îl cunoșteam din experiență. Nu reușisem niciodată să o fac să se răzgândească odată ce-și pusese ceva în minte. Pe scurt, într-un sfert de oră ne aflam amândoi în mașină și rulam cu optzeci la oră, eu uitându-mă într-una la ceas, către punctul Șaua Dichiului, de unde începe să urce drumul cunoscut sub numele Trans Bucegi. Aveam acea stare de nervozitate pe care o simt de fiecare dată când sunt forțat să fac ceva împotriva voinței mele. Eram așa de absorbit de obsesia de a ajunge cât mai repede înapoi acasă, încât piciorul mi s-a încleștat automat pe pedala de accelerație. Nu știu cât indica vitezometrul, când am simțit deodată că pierd controlul volanului. Am auzit strigătul disperat al Clotildei, care m-a trezit parcă din somn.

— Javan, unde ne bagi?!

Jocul de lumină și întuneric care a urmat fulgerător m-a scos cu totul din circuit. Nu mai știam unde sunt. Când totul s-a liniștit în jurul meu, am putut să constat că sunt presat din toate părțile de air-bag-uri și mașina se află în continuare pe roți. Mi-am controlat membrele. Părea că n-am nicio fractură. Mi-am adus

aminte de Clotilde. Zăcea alături de mine, cu ochii deschiși în care se citea groaza morții. O paloare cadaverică i se instalase pe obrajii ei altădată rumeni. Mi-am desfăcut centura de siguranță și m-am năpustit asupra ei. A gemut și mi s-a lăsat moale în brațe. Trăia!

Nu-mi explic prin ce minune mașina s-a dat de trei ori peste cap și a rămas fix în poziție de rulare, pe poienița care se întindea în dreapta șoselei. Încă un metru dacă mai făceam ne-am fi izbit, cu siguranță, de un pom și acolo ne-ar fi rămas creierii. Am răsucit cheia în contact și motorul a pornit imediat, fără probleme. Am scos mașina pe șosea și am cotit-o înapoi spre casă. Un individ care ne văzuse pățania m-a claxonat îndelung, a scos capul pe geam și mi-a strigat:

— Bă, nebunule, ai avut un noroc chior! Așa se conduce pe drumurile astea?

M-am făcut că nu aud și am continuat să rulez spre Râșnov, cu patruzeci la oră. Îmi pierise complet cheful de alte lucruri. Am ajuns, în cele din urmă, fără alte incidente, la vila noastră și am intrat în casă. Încă îmi mai tremurau picioarele de emoție și spaimă. M-am trântit încălțat pe canapea și am rememorat întâmplările din ultimele zile. Lanțul neobișnuit de ghinioane, cu tăietura de la deget, cu amenda și cu accidentul, toate într-un crescendo fulminant, nu putea să nu aibă legătură cu nenorocitul de circar din vârful muntelui.

Îl văzusem ultima dată stăpânit de o furie oarbă, era congestionat la față și a bolborosit niște vorbe de neînțeles în urma mea. Cu siguranță îmi aruncase fel de fel de blesteme spurcate, în limba sanscrită. Mi s-a făcut deodată frică. Dumnezeule, mi-am zis, în ce m-am băgat, ce forțe diavolești am stârnit? Ce-o să urmeze?

M-am hotărât atunci să pun punct definitiv achizițiilor. Cu toate astea, m-am perpelit toată noaptea în așternut, căci gândurile nu-mi mai dădeau pace deloc. Oscilam între revoltă, indignare, spirit justițiar, dorință de răzbunare, pe de o parte, și teamă, defetism, descurajare, pe de alta. În cele din urmă, mai mult de frica de a nu cădea în depresie și paranoia, am hotărât să-l dau naibii pe șarlatan, să-l las să-și bage toată marfa în fund și să plec cât mai repede de acolo.

Spre dimineață, am auzit ceva ca un răcnet grozav, reverberând peste munți și păduri. Am închis ochii și am adormit la loc. M-am trezit pe la opt și ceva, era deja ziuă și m-am luminat și eu la minte. Fusese cât pe ce să-mi pierd mințile din cauza panicii. Sosise momentul să pun punct acestei afaceri. Am oscilat câteva secunde între a pune sau nu cei patru dinozauri, cinstit câștigați, în rucsac, dar m-am răzgândit. Returnarea lor nu ar fi însemnat decât o auto-incriminare prostească. Am intrat pe cărarea din spatele cabanei și am început urcușul.

Cu fiecare pas, indignarea mea se întețea tot mai tare. Mai aveam de aruncat șapte seturi de inele, plă-

tite în avans în ziua precedentă. Eram, însă, decis să-i arunc impostorului în obraz câteva cuvinte grele și să fac cale întoarsă, renunțând la bani și la tot. Cel mai bun cedează. Ah, fir-ai tu să fii de escroc, impostor, șarlatan ordinar! Un jeg de om, o rușine, o amenințare publică! Să faci bine să-ți bagi în fundul tău împuțit toate rahaturile alea de doi lei!

Mi-am stăpânit cu greu furia, exact la timp. Ajuns în fața barăcii cu dinozauri, am fost întâmpinat de o liniște suspectă. Am privit dezorientat, ceva nu părea la locul lui. Ceva era categoric greșit. Și atunci, privind în sus, am văzut astereala ruptă. În mijlocul acoperișului se căsca o gaură cât să încapă prin ea un burdihan... Și, oh, Doamne!, n-am putut să privesc mai mult la grozăvia care se desfășura dedesubtul spărturii.

M-am întors pe călcâie și am luat-o la goană spre casă, cu voma în gât. Imaginea aceea de coșmar încă îmi mai pulsează pe retină. Aș vrea s-o alung, dar e cu neputință. Imaginea omului cu țărușul intrat în fund m-a hăituit până jos. Încă mai vedeam ochii aceia bulbucați de groază, gura larg deschisă, însângerată, din care se ițea vârful ascuțit al țepei, ieșind din gât. Oh, ce oroare! Spinarea lui era perfect dreaptă, unul din picioare îi atingea ușor pământul cu vârful degetelor, în timp ce celălalt, îndoit în unghi ascuțit, se sprijinea în genunchiul primului.

M-am oprit în pragul vilei și m-am îndoit din mijloc. Am vomat îndelung. Mi-am băgat după aceea mâna

în buzunarul de la spate al blugilor, am scos pieptenele de os cu două rânduri de colți și l-am aruncat cu sete peste umăr. Am pronunțat, răspicat, un singur cuvânt:

— Dispari!

Energie pentru Cea de-a Șaptea Zi

„Though this be madness, yet there is method in't."
William Shakespeare, **Hamlet**

Cel mai urât moment al zilei e dimineața. Pentru că atunci când mă trezesc din somn devin dintr-odată conștient de existența lumii. Toată amăreala mi se coboară în clipa aceea, instantaneu, în inimă, ca o mătase neagră, din tavan, unde se pitise-n timpul nopții. Am descoperit, în ultimele zile, câteva metode de întărire a imunității față de depresie. Tehnici de înstrăinare, de uitare de sine, de aneantizare. Un fel de surogat al sinuciderii. Am văzut că funcționează.

Închid ochii și mă imaginez în Katmandu, cu un rucsac în spate și un toiag în mână. Privesc mulțimea pestriță, bivolii masivi încărcați cu desagi, vacile sacre traversând majestuos bulevardul printre mașini hârbuite și hamali împingând teleguțe. După aceea, nu știu cum, îmi iau zborul și plutesc peste meandrele unor râuri, sacre și ele, către izvoarele lor din Hima-

laia. Bagmati, Bishnumati și Hanumante Khola, șerpi sclipitori, adormiți la poalele piscurilor din ce în ce mai înalte, poartă spre Gange apele scurse din tăuri glaciare, orbitele negre ale ancestralei Pangeea, ruptă cândva în bucăți, astăzi tânjind la reunificare. Tibetul poleit, pudrat cu zăpadă fină este un talger de aramă în fața ochilor mei. La poalele Muntelui de Cristal poposesc și anin o ofrandă de eșarfe colorate la gâtul lui Hanuman, Domnul și Stăpânul devoțiunii mistice. Stegulețe albastre, galbene, oranj flutură în bătaia vântului. Respirația mea îngheață instantaneu, lăsând urme de promoroacă pe mustățile zburlite. Nările mi se lipesc, zăpada scârțâie sub bocanci.

Mi-e frig. Am lăsat fereastra larg deschisă. Mă zgribulesc în așternut, tremur ușor, cu brațele strânse la piept. De afară, sunetele nopții se aud estompat. Fluierul unei locomotive în gară, trepidatul boghiurilor pe macaz, câini hămăind de urât. Trag cu ochiul: e încă întuneric, e timp să mai visez până în zori. Întunericul nopții e păstos, semi-fluid, ca un lac fără fund în care dai din brațe în van. Deschizi gura, vrei să urli de frică, dar din tine nu iese niciun sunet, doar bule mari de aer. Bule imobile, translucide, în care figura ta cu gura larg deschisă se reflectă strâmb. Un urlet jalnic, fără de speranță, încleiat, sleit, mânjit pentru eternitate pe chipul tău diform.

Capcană. Nu e bine. Mă întorc pe partea cealaltă și adorm iar, instantaneu, dar e un somn paradoxal, în

care sunt în continuare conștient de existența mea. Aud ca prin suluri de ceață vocea voalată a tatei vorbindu-mi stins, neclar, cu limba încleiată despre balanța energetică a dezintegrărilor beta.

Alarma telefonului sună exact în clipa în care, presimțind, anticipând, mă trezesc din somn. Mă ridic din pat și mă îndrept, șchiopătând, către fereastră. Am spatele înțepenit. În parc, bruma argintie sclipește pe frunzele trandafirilor încă verzi. O nouă zi, amară, se adaugă lungului șir de zile apatice și triste, bântuit de sinistre premoniții. Tata, îmi aduc aminte brusc, și o durere vie, ca un țipăt interior, mi se înfige în creștet.

Îmi fac o cafea, pe care o beau cu ochii pironiți abulic în perete. Aburii cafelei se amestecă cu aburii din respirația mea. Mi-e foarte frig. Mă întreb dacă nu m-am îmbolnăvit. O fi mortal? Nu prea cred. Ies în stradă, bocancii mei se afundă, scârțâind, în pudra subțire, cristalină. Până la stația de metrou nu-mi ridic ochii din pavaj, merg automat, țeapăn, lovindu-mă de trecători. În dreapta mea, în spatele grilajului de sârmă împletită, copacii par și ei înțepeniți, încorsetați în crusta de zahăr candel al unui octombrie surprinzător de rece. Mă gândesc la clipa în care voi deschide ușa biroului și-l voi vedea pe Moz vorbind la telefon. Va acoperi receptorul, câteva clipe, cu palma, mă va privi lung, apoi va zice, cu o mină serioasă, dar cu o nuanță aluzivă în glas: „o noapte albă, nu-i așa?". Nu voi răs-

punde, ca de obicei, persiflărilor, ci îmi voi arunca rucsacul gol pe birou și voi deschide cu un gest obosit computerul. Îmi voi tasta parola sub fotografia mea de pe monitor și atunci, izbit de asemănare, îmi voi aduce din nou aminte de tata, mă voi uita la chipul lui, recompus electronic, cu senzația morbidă că mă privește dintre pixeli, ironic, ușor dezamăgit, dar cu infinită răbdare și dragoste. „Raphael, nici lui Dumnezeu nu i-a ieșit Facerea Lumii dintr-odată, ci i-au trebuit șase zile și după aia a fost nevoit să stea un pic jos, fără să facă nimic. Așa că nu te extenua, las-o mai ușor". Știam desigur că fraza asta nu era decât o ironie amară, usturătoare, la adresa indolenței mele. Tata obișnuia întotdeauna să mă facă din vorbe să roșesc, privindu-mă trist din spatele lentilelor groase de prezbit. Pentru mine, toate zilele săptămânii arătau într-adevăr ca un week-end, îmi e și rușine s-o recunosc. Metafora tatei mă ducea însă cu gândul într-o direcție total neașteptată: cum s-a mișcat Universul în cea de-a șaptea zi, dacă Dumnezeu s-a așezat în pat și n-a făcut nimic o zi întreagă?

Când gura de metrou îmi apare în față, după colțul străzii, privirea mi se agață de o pată colorată, un mic dreptunghi cafeniu. Stă în zăpadă, în spatele plasei de sârmă. Disting de la distanță portretul unui bărbat în haine medievale, cu o pălărie cu boruri uriașe. Mă aplec, îmi introduc două degete prin gard și trag. O

carte de joc. E lucioasă, mare cât palma, culorile sunt proaspete, cartonul arată a lucru nou, nefolosit. Personajul stă singur în mijlocul unei câmpii aride pe care cresc doar trei smocuri de iarbă. La orizont, pe cerul incolor, se profilează un singur arbore. Haina lui, în care alternează riguros roșul și albastrul, e prinsă în talie cu o cingătoare galbenă. Un ciorap albastru acoperă piciorul stâng, sub un pantof roșu, în vreme ce dreptul are invers, ciorapul roșu și pantof albastru. În partea de jos a cărții de tarot stă scris „Le bateleur", iar sus este litera I, unu roman. În fața personajului se află o masă de culoare cafenie, pe care sunt împrăștiate mai multe mărunțișuri, printre care mi s-a părut că recunosc un briceag, un pahar și niște monede. Înregistrez toate aceste detalii insignifiante din desen cu obstinația unui paranoic. Introduc mâna în buzunar, cu cartea de joc cu tot și în clipa următoare uit complet de ea.

Cobor spre metrou pe scara rulantă. Mă țin de balustradă și privesc călătorii care urcă pe banda din stânga mea. Chipuri indiferente, placide, obosite, cearcăne vinete, obraji nebărbieriți. Motorul scării rulante începe brusc să dea rateuri, se oprește și pornește intermitent. Călătorii protestează, unii încearcă să coboare pășind de-a dreptul peste treptele înalte, ceea ce este periculos și, desigur, incomod. Scara mecanică este cuprinsă atunci de un tremurat spasmodic și la

un moment dat își schimbă chiar și sensul. Spre stupoarea mea începem să urcăm. O femeie cu un copil mic de mână țipă și își ia pruncul în brațe.

În clipa aceea îl văd, chiar în fața mea. Este pe banda cealaltă, urcă, sau mai bine zis coboară, dar cine mai știe acum care e sensul real de mișcare al scărilor rulante? Este livid, neras și își întinde o mână descărnată către mine. Mă feresc, mă dau înapoi îngrozit, dar mișcările intempestive ale treptelor mecanice și confuzia generalizată mă fac să-mi pierd echilibrul și sunt aproape să cad pe spate. Mă apucă strâns de rever și mă trage înspre el cu o forță nebănuită pentru o ființă așa de slabă. Mă privește cu ochi seci și îi simt răsuflarea rece ca un junghi pe obraz.

Tată, ce ai cu mine, lasă-mă!

Gem și cred că am un șoc, și mă rostogolesc la vale, inconștient, căci mă trezesc după câteva momente tocmai la baza scării. Stau întins pe spate și am o durere groaznică în umăr, în locul de unde mă apucase tata. Lume multă adunată de jur-împrejurul meu, cineva strigă că este medic, „faceți loc, faceți loc, lăsați-l să respire!", se aude de undeva din spate. Încerc să mă ridic, cineva mă scotocește în buzunarul de la spate și scoate portvizitul.

— Raphael Hamling, citește individul, cu glas tare, din cartea mea de vizită. Senior project manager la „Makoto Hamling Nuclear Engineering" Inc, Nordre

Fassanvej 18, Copenhagen, Denmark. Hei, Raphie, mă auzi? strigă tare către mine, ca și cum aș fi surd sau ceva. Cum te cheamă?

Mă fac că nu aud și mă ridic de jos, scuturându-mi turul pantalonilor. Mă îndepărtez de mulțimea care se dă, uimită, la o parte. Merg fără țintă, mă simt de parcă întregul conținut al cutiei craniene mi s-a lichefiat deodată și mi s-a scurs prin urechea dreaptă. Mă ustură. Pun mâna și, într-adevăr, simt umezeală. E sânge. Din lobul urechii mele drepte picură sânge pe gulerul cămășii. Mă urc în trenul oprit lângă peron și repet fără încetare în gând: stația Trianglen, stația Trianglen, stația...

Caut cu privirile un scaun liber în aglomerația din vagon, și spre marea mea bucurie zăresc unul în capătul celălalt. Mă îndrept cât pot de iute către el, agățându-mă de bare. Mă clatin. Privirile mi se împăienjenesc. După o luptă epuizantă cu mine însumi, cu starea de slăbiciune, cu amețeala și cu balansul vagonului în curbe, ajung în fine la ținta mea. Sunt terminat, îmi vine să vărs, vreau să mă așez și să leșin acolo, dar când să fac asta, văd, plasat evident ostentativ pe scaun, deci deloc întâmplător și nicidecum accidental, un dreptunghi cafeniu de carton. O carte de tarot. O ridic și o duc, cu mâna tremurând, în fața ochilor. Arcana reprezintă același personaj în albastru și roșu, de data asta atârnând spânzurat de un picior, cu capul în jos

și având mâinile legate la spate. Mă privește cu ochii goi și limba scoasă, cu o expresie pe care o receptez plină de mesaje urât prevestitoare, oculte, trimise din lumea cealaltă, deoarece paloarea feței sale arată că individul e mort. „Le Pendu", Spânzuratul, este numele figurii și numărul ei de ordine este XII, doisprezece roman.

Bag automat cartea în buzunar, alături de cealaltă și mă așez pe scaun, închizând ochii și alunec instantaneu într-o stare asemănătoare cu leșinul, mai bine zis de retragere totală în mine însumi, căci continui să fiu conștient. Nu mai simt, aparent, ceea ce se petrece în jurul meu, cu toate acestea deschid ochii brusc în clipa în care trenul se oprește. Ca și azi dimineață, când m-am trezit cu o fracțiune de secundă înainte de a suna alarma. Pe frontispiciul peronului, la vedere, numele stației stă scris cu litere mari: Trianglen. Mă ridic, împins parcă de un resort și țâșnesc din vagon.

Afară, lumina orbitoare și frigul mă fac să mă zgribulesc și mă trezesc la realitate. Mai am zece minute de mers pe jos până la birou, timp în care mă străduiesc să-mi revin cât de cât din lumea tenebrelor, altfel voi fi din nou victima ironiilor lui Moz. Și nu am niciun chef de asta.

Ajung în cele din urmă la sediul Makoto Hamling Engineering. Încerc inutil să trec neobservat pe lângă portar, care mă salută cu o plecăciune, ținându-și chi-

piul în mână. Știu că în ochii multora dintre angajați par un individ bizar, un fel de hipster nesociabil și răzvrătit, dar asta e, mi-am exprimat încă de la început, la trei zile după moartea, în conjuncturi mai mult decât dubioase a tatei, refuzul de a prelua conducerea companiei. „Nu vreți să aveți în fruntea organizației un abulic paranoic cu indicii clare de schizofrenie", am fost cât pe ce să le spun, dar m-am stăpânit la timp și am bâiguit un „vă mulțumesc pentru încredere, dar am hotărât să-mi iau o perioadă de doliu și reflecție. Un an de zile, dacă-mi îngăduiți".

Și mi-au îngăduit, n-au avut încotro. Nu mi-am închipuit însă nici în cele mai negre dintre coșmarurile mele că obrăznicia, sfidarea, măgăria, al căror nume întrupat este Everett Hamling se vor instala, dimpreună cu surorile lor, desfrânarea și preacurvia, în fotoliul care nici nu se răcise bine după ce taică-meu își ridicase fundul din el pentru ultima dată.

Mă aflu în fața ușii pe care stă agățată plăcuța cu numele meu și al colegului. „Maintenance, Repaire & Overhaul, Mr. Raphael Hamling, Mr. Hormoz Orange". Întreținere și reparații. Nici că se putea o sinecură mai liniștită pentru o beizadea neisprăvită ca mine. În condițiile în care nu prea aveam ce repara, utilajele fiind proprietatea exclusivă a Consiliului Europei, mai precis a C.E.R.N. Geneva, Swizerland, care, conform contractului, are în sarcină tot ce ține de M.R.O.

Iar bunul meu prieten Moz duce, oricum, tot greul. Aș putea să spun, fără teama de a greși, că sufletistul meu coleg este unul din stâlpii companiei.

— Salut, Moz! Nu-mi adresa niciun cuvânt în dimineața asta, te rog! Sunt gata să fac moarte de om.

Mă privește rânjind din spatele monitorului. Își dă scaunul pe spate și mă studiază cu un amestec de amuzament și îngrijorare prost disimulată. Am aceeași senzație de déjà-vu. Cu o secundă înainte de a-i auzi cuvintele, am certitudinea că știu ce va urma să-mi zică: sunt așteptat.

— A întrebat de tine ilustrissima ta mămică. Ești așteptat în biroul ei...

Arunc o privire piezișă spre fișetul meu. Pe raftul al doilea de sus pot să-l vizualizez cu ochii închiși, al doilea din vârful stivei, stă dosarul neutrinilor sterili Majorana. Caut cheia potrivită pe inel. Mă îndrept spre fișet cu cheia în mână.

— ...cu dosarul Majorana, zic, în același timp cu Moz.

Tresare și se holbează la mine, dar nu zice nimic. Deschid fișetul și întind mâna spre dosar. Dintre coperțile lui, un cartonaș lucios, de culoare ocru, lat cât palma, alunecă și aterizează în zbor planat pe parchet. Îmi rostogolesc încet privirile spre cartea de joc, refuzând să mă uit direct la ea, ci doar cu coada ochiului. Știu însă ce scrie pe ea. Fac automat socoteala în minte: unu plus doisprezece egal treisprezece, adică exact

Moartea. Am sperat în zadar să nu mă întâlnesc cu ea. Nu azi. Cu privirea periferică zăresc într-adevăr, vag, silueta scheletului cu coasă în mâini.

Aud vocea lui Moz.

— Ți-e bine? Arăți ca moartea! Vrei un pahar cu apă rece?

Nu-i răspund. De altfel, sunt sigur că Moz știe ce e în sufletul meu. Empatia, spontaneitatea și spiritul lui de echipă, optimismul și energia practic inepuizabile sunt niște daruri pentru care nu am putut niciodată să-i mulțumesc îndeajuns. Ne cunoaștem de pe băncile școlii, am copilărit împreună și am rămas legat sufletește de el până în ziua de azi, tocmai din acest motiv: mă completează. Fără el aș fi rămas un infirm din punct de vedere psihologic și social.

Mă aplec, iau cartonașul și-l pun pe masa de lucru. Scot și celelalte două cărți de tarot din buzunarul hainei și le pun una lângă alta.

Scamatorul, Spânzuratul, Moartea.

— Ce înseamnă asta? Ai idee?

Mă uit la el, în așteptarea unui răspuns, oricare ar fi el. Nu vreau să mă las pradă gândurilor negre, apăsătoare, prevestirilor sumbre. Mă împotrivesc din răsputeri să cedez credinței în superstiții, dar îmi dau seama că totuși sunt, contrar voinței mele, la fel de superstițios ca o babă bigotă. Pentru că, împotriva oricărei logici, împotriva formării mele de fizician, împo-

triva doctoratului în fizică cuantică luat la Uppsala, sunt nevoit, cu umilință, să recunosc că cred. Cred în semne, în coincidențe, în arbitrar, în haos. Cu alte cuvinte, în nimic. Nu mă pot ascunde de mine însumi. Și nici de Moz.

Se uită peste umărul meu la cele trei cărți de joc.

— Te-ai apucat de ghicit în cărți? zice. Știi că hazardul nu are niciun rol în semnificația distribuției arcanelor, la tarot? Totul se află în mintea celui care le citește. Ia să vedem... Magicianul înseamnă invenție, descoperire. Spânzuratul cu capul în jos înseamnă schimbare, optică diferită, înțelegere nouă. Moartea înseamnă frig, tăcere, întuneric, solitudine. E doar un exemplu. Eu aș citi așa: ai făcut sau vei face o descoperire epocală într-un ghețar. Are sens? Doar tu poți să spui asta. De unde ai cărțile astea?

— N-are niciun sens, zâmbesc. Este de-a dreptul absurd. Tocmai aici e problema, domnule Hormoz Orange. Am găsit cardurile astea unul după altul, în ultimele șaizeci de minute, în circumstanțe incredibile. Ce rol crezi că a avut hazardul, atunci? Niciunul, evident. Au fost puse special ca să le găsesc eu. De cine? Cine ar fi putut să-mi așeze Spânzuratul pe unicul scaun liber din vagonul de metrou în care m-am urcat, vagon ales întâmplător? Cine ar fi putut să-mi descuie fișetul și să-mi strecoare Moartea în dosarul Majorana, dosar de care am avut nevoie exact la prima

oră? În afară de mine însumi, desigur. Simt că nu mai rezist. Mi se pare că sunt împresurat de dușmani invizibili. Crezi că sunt pe cale să înnebunesc? Ca să nu mai spun că...

Mă opresc. Nu vreau să-i povestesc despre întâlnirea cu fantoma tatălui meu, avută pe scările rulante. Nici chestiile teribile pe care mi le-a destăinuit. Nu încă. Nu am asimilat nici eu absurdul și teroarea acelei viziuni. Sau ce-o fi fost. Nu sunt pregătit pentru asta. Iau dosarul la subraț și mă îndrept către ușă. Pe drum, îmi aduc aminte de ceva și mă întorc către Moz:

— Ai zis că totul se află în mintea celui care citește. Ce-ai vrut să spui?

— Ah, credeam că n-ai să mai percutezi la asta! E o ipoteză mai veche de-a mea, zâmbește și începe să scotocească într-un sertar al biroului. Într-un sfârșit, luă de acolo câteva foi de hârtie imprimate, pe care le extrase dintr-o folie. Uite, pare o idee științifico-fantastică, dar, în fond, nu e. Am aici draftul pentru comunicarea mea la viitoarea Conferință de fizica particulelor elementare de la Veneția.

Zâmbește. Așază foile pe birou și le lovește semnificativ cu palma.

— Uite, Raphie, în ziua în care se va dovedi că neutrinii așa-ziși „sterili", de fapt nu sunt absolut deloc sterili, ci performează interacțiuni nedetectabile pen-

tru noi, deoarece pur și simplu ei apar și dispar fără urmă în altă dimensiune, atunci se va descoperi existența Universurilor paralele.

— Sunt eu idiot, sau trăiesc deja într-o lume paralelă cu tine, că tot nu văd legătura. Dar, în sfârșit... De ce mă cheamă maică-mea, n-a spus?

— Legătura, dragă Raphael, este aceea că gândurile și neutrinii Majorana au proprietăți asemănătoare: nu au masă, nu interacționează cu materia ca particule, ci doar ca oscilație sau energie pură, în afara oricăror legi sau forțe elementare cunoscute. Concluzia este una singură și dacă nu o vezi, atunci îți meriți soarta. Cât despre maică-ta, vrea să scape de tine. Vrea să te trimită la Geneva, să astupi o gaură în acceleratorul Bossons. Și pun pariu că-ți va propune să rămâi acolo, cu o bursă de studii.

Fără a mai adăuga vreun cuvânt, fac stânga-mprejur și ies pe coridor. Îndată ce mă despart de Moz, simt că indignarea începe să fiarbă în mine și știu că nu voi face nimic pentru a o potoli. Ah, de când mă gândesc la întâlnirea asta! Liftul e undeva la etajul douăzeci și cinci, apăs pe buton și aștept, cu mintea acaparată de imaginea bărbatului buhăit, pozând în atitudine sfidătoare, cu picioarele încălțate pe biroul lui taică-meu și scuturându-și disprețuitor trabucul pe covor. Adaug la asta, pentru a-mi ațâța și mai mult furia, silueta mamei, a cărei figură nici nu sunt în stare

să mi-o materializez din memorie, așezată servil, ca o cadână, în robă transparentă, mulată, la picioarele amantului.

Mă pomenesc zbierând de unul singur în cabina liftului, privindu-mă în oglindă. Figura pe care o văd reflectată îmi pare așa de sălbatică, de tulburată, încât nu-mi mai cenzurez impulsul distructiv. Pumnul meu zvâcnește și lovește violent propria mea imagine, care se face țăndări. Așa, cu mâna însângerată și cu ochii inundați de lacrimi de durere și neputință năvălesc în biroul de la etajul treizeci. Mama și amantul se găsesc față în față, în capătul îndepărtat al mesei de consiliu. De la depărtarea aceea niciunul nu pare să fi observat ceva neobișnuit la mine, și asta e bine. Mă apropii cu pași nesovăielnici, cei doi nu se sinchisesc, eu o ocolesc pe mama și mă opresc fix în fața unchiului. Everett Hamling ridică o pereche de ochi întrebători către mine, tocmai la timp. Pumnul meu drept, între ale cărui epifize sunt înfipte cioburi, țintește ochiul stâng și lovește rapid, cu toată forța. Bărbatul urlă de durere și se prăbușește pe spate, cu scaun cu tot. Din ochi îi țâșnește o umoare apoasă amestecată cu sânge. Mă întorc către mama, care privește siderată scena sângeroasă și articulez rar, egal, profesionist:

— Proiectul Majorana e gata, mamă. Avizele tehnic și financiar sunt în regulă. Diseară la ora șase am bilet de avion spre Geneva. Dacă nu mai ai și altceva să-mi

comunici, eu am plecat. Sun eu la urgențe, nu te deranja. Să ai o zi bună! Ah, era să uit: spune-i polițistului că unchiul Everett a dat cu capul în oglinda de la lift, vrând să se sinucidă din cauza remușcărilor. Motivele pentru care și-a asasinat fratele mai mare, prin otrăvire, sunt clare: și-a dorit pentru sine femeia lui și poziția din fruntea companiei. Complexul lui Oedip, adaug rânjind. Otreapa asta s-a simțit întotdeauna, și pe bună dreptate, „castrat" de tata.

Mă îndrept fără grabă spre ieșire, în timp ce îi aud pe cei doi zbierând în urma mea. Cum ajung în hol, o iau la goană spre lift și, în timp ce cabina coboară, am tot timpul să formez numărul de la urgențe și să solicit o ambulanță. „Plagă înțepată în regiunea craniană, cu interesarea globilor oculari. Accident domestic", adaug. Ajung în stradă, opresc un taxi și cer la aeroport, urgent. Iau primul avion care decolează, nu contează că are escală în Paris. La ora cinci după-amiază sunt în Geneva.

☆ ☆ ☆

Iau un taxi din aeroport, care mă duce în jumătate de oră în centru. Sunt în continuare indecis, nu știu dacă să iau o cameră la hotel sau să plec direct către jobul pentru care am venit. De fapt, nici nu știu de ce am venit la Geneva. Poate pentru că ador la nebunie

peisajul lacului Leman, arteziana, Rhonul și marele pod pe care-l traversează șoseaua către munți? Lebedele, grădinile, muzeele, Muntele Mont Blanc? Cobor din taxi și încep să mă plimb agale prin Parc de l'Ariana, aflat chiar peste drum. Parcă e alt anotimp aici, față de înghețata Danemarcă. Milioane de diamante strălucesc în firele de iarbă de un verde robust. Tufe de trandafiri grena, irișii violet, crizanteme, dalii, crini, lalele, gerbera, o horă nebună de culori și parfumuri cât vezi cu ochii, și pinii aceia, oh, Doamne, în viața mea n-am văzut arbori cu trunchiul atât de gros!

— *Amazing, fantastic restplace, what a tranquil city garden*!

Grupuri de turiști în bluze cu mânecă scurtă, americani și japonezi, cu aparate de fotografiat care piuie și bâzâie în surdină se plimbă pe aleile Grădinii Botanice, pe la orele dulci ale înserării, când soarele de început de octombrie aruncă umbre piezișe printre munți.

Mă hotărăsc brusc să rămân. Fac o rezervare on-line la Ritz-Carlton, aflat exact pe faleză, singurul hotel la care găsesc apartament așa cum vreau eu. Cer o cameră single la ultimul etaj, cu vedere la Jet d'Eau și Mont Blanc. Extrem de piperat, dar are avantajul unei poziții superbe și oricum nu mai contează. Este doar un loc perfect pentru a muri. Mâine nu voi mai avea nevoie de bani.

Pe marginea aleilor din jurul Muzeului Ariana găsesc o mulțime de tarabe cu antichități, așezate ordonat, fiecare sub câte un cort. Îmi place grozav să mă uit la aceste miniaturi, bijuterii clasice, obiecte de uz casnic, statuete de bronz, picturi și tot felul de lucrușoare drăguțe, a căror utilitate nu se mai cunoaște. Colecționarii de timbre își etalează clasoarele multicolore, argintarii expun sute de seturi de tacâmuri, tăvi, ibrice cu incrustații sau gravate cu ornamente florale, cu linii fine, alambicate. Piese de șah sculptate în fildeș și lemn de mahon, inele și brățări care au împodobit brațele vreunei marchize cu corset și coafură complicată, tiare din perle și rubine pentru fruntea cutărei prințese din Piemont, spade, pumnale și pistoale pentru cavalerii cu sânge nobil. Mângâi cu privirile aceste frumuseți și sunt fericit și împăcat cu mine însumi, pentru prima dată în ultimele luni. Mă simt liber, nevinovat, ca la vârsta adolescenței. Nu-mi pare rău de nimic, nu las în urmă nicio datorie. Mi-am îndeplinit rostul aici.

Ajung la ultimul cort și, pe ultima masă, sub ochii mei anticarul tocmai își expune marfa pe care o scoate la iveală din niște valize. Aștept câteva clipe, curios să văd ce minuni scoate omul din geamantan. Pe masă poposesc, pe rând, sfeșnice de argint de diferite mărimi, vaze chinezești, bani de colecție din țări sud-africane, ceasuri în casete sculptate din lemn prețios, un

superb castron din porțelan de Sevres, și... ah, da, ultimul obiect care poposește pe masă, chiar în dreptul meu, e un pachet de cărți de tarot. Tresar, asta e de-a dreptul... fantastic, acesta este termenul exact pentru nemaipomenita coincidență. Bag mâna în buzunar și scot cele trei cărți pe care le-am cules de dimineață, în cele mai bizare împrejurări. Sunt exact același model. Cumpăr fără ezitare pachetul și îl desfac cu gesturi febrile. Cele trei cărți ale mele, Scamatorul, Spânzuratul și Moartea nu se află însă în pachet. Mă așez moale pe o băncuță. Pun cele trei cărți ale mele la loc în buzunar, ca să previn orice confuzie. Scot toate cărțile din pachetul nou cumpărat și le răsfir pe bancă, alături de mine. De data asta, cele trei cărți sunt la locul lor, printre celelalte. Răsuflu ușurat. Bag mâna în buzunar ca să le scot și pe cele vechi, dar, spre stupoarea mea, nu le mai găsesc.

Transpirația rece și abundentă îmi udă subit tricoul, de parcă aș fi intrat cu el în fântâna arteziană din fața mea. Mi-e sete și simt nevoia imperioasă să merg la veceu. Stau ca pe ghimpi. Nu înțeleg absurdul situației. Încerc de șapte ori la rând. Când strâng cărțile în pachet și le bag în cutia lor, cele trei cărți disparate își fac apariția în buzunar. Când le scot afară pe acestea din urmă, perechile lor din pachet se topesc în neant. Nu reușesc cu niciun chip să le pun împreună, simultan, Scamator lângă Scamator, Spânzurat lângă

Spânzurat și Moarte lângă Moarte. E ceva care îmi depășește puterea de înțelegere.

Stau cu ochii pironiți în albastrul cerului, fără să mă gândesc la nimic. Și atunci își fac loc în mintea mea cuvintele lui Moz: „Totul se află în mintea celui care citește". Și, deodată, cred că înțeleg. Atunci când mă uit în pachetul de cărți de tarot, cele din buzunar dispar. Mintea mea se focalizează pe setul din pachet și le aduce la ființă pe cele trei de aici. Similar, când bag mâna în buzunar, după ce mai întâi le-am pus pe cele noi în pachet, mintea mea comandă apariția celor trei cărți culese în dimineața asta în Copenhaga.

Mă aflu într-un basm. Este ca în Oz. Mă aflu în Țara lui Oz, numai că nu am fost luat pe sus de un ciclon, ci am zburat cu avionul. Dar de ce nu pot comanda mental ca cele două seturi de câte trei cărți să existe simultan? Oare ce legătură există între... gândul îmi stă încă în penumbra inconștientului, periferic. Nu știu cum, de unde să-l apuc, să-l trag la suprafață. E ceva aici care... Așadar: ce legătură este între cele trei cărți de joc din Copenhaga, care apar și dispar ca într-un show de magician și **acest** pachet de tarot cumpărat la ora șapte seara în Geneva? Ce Scamator se joacă cu mine? Oboseala și stresul acumulate mă determină curând să renunț și să merg la hotel.

În fața recepției hotelului Ritz nu mai am altceva în minte decât să mă afund în cada plină cu apă caldă

și să zac așa, în nesimțire, până ce mă voi trezi la realitate. Primesc cheia de la cameră și mă îndrept către lifturi. Sunt două cabine una lângă alta, una urcă, cealaltă coboară. La un moment dat, cele două se opresc, fix în dreptul aceluiași etaj. După nici zece secunde, fiecare lift pornește în sens invers. Se opresc din nou, după alte câteva secunde, apoi pleacă iar, schimbându-și din nou sensul. Mișcările astea nehotărâte ale lifturilor computerizate sunt anormale. Ceva s-a defectat. Îmi mut privirile de la unul la celălalt și atunci am un déjà-vu. Am mai văzut asta în zorii zilei, în metroul din Copenhaga. Scările rulante. Și apariția crepusculară a lui taică-meu, strângându-mă de umăr cu o mână scheletică și șoptindu-mi cu voce spectrală că vrea răzbunare.

Ajung în cameră, în sfârșit. Sunt epuizat. Am avut o zi groaznică. Din fericire, camera arată impecabil. Patul este acoperit cu o pătură din lână de alpaca, sub care se întrevede un cearșaf de mătase imaculat, apretat. Pe noptieră, la capul patului, o veioză din sare aruncă o lumină minerală, caldă. Pe o măsuță, o sferă feng-shui de metal cromat, mare cât un fruct de pomelo, reflectă în ochi de pește interiorul camerei. Mă duc la fereastră, trag draperia și descopăr panorama lacului Leman, noaptea, înconjurat de milioane de lumini. Marele jet de apă, luminat caleidoscopic, este spectaculos. Dacă toate lucrurile astea incredibil de

frumoase din jurul nostru s-ar răsfrânge cumva în suflet, dacă spiritul meu s-ar contamina de la această... de la... atunci n-ar mai exista depresii.

Aberații. Eu vorbesc despre suflet sau spirit fără să am habar ce sunt acestea. Îmi este cât se poate de clar că acel ceva numit „suflet", care de obicei înseamnă „eu", persoana mea, are propria lui existență și mișcare. Sufletul se hrănește cu ceea ce produce, adică cu gânduri și sentimente și nu cu peisaje. Eu sunt un subiect gânditor... Pascal parcă a spus asta. Iar gândurile sunt imateriale, ele sunt de natură pur spirituală.

Dar gândurile ar putea fi câmpuri neutrinice, nu? Moz a zis. Iar Moz e un tip genial. Dacă intuiția lui e corectă, însemnă că pe undeva spiritul și materia au origini comune în lumea particulelor elementare cele mai fine. Acolo, printre bozoni, leptoni, hadroni și fermioni ar putea exista un punct de intersecție în care materia are proprietăți spirituale. Și acest punct ar putea fi reprezentat de neutrinii Majorana, de ce nu? Neutrinii Majorana interacționează energetic cu materia. Efectele acestor interacțiuni pot fi detectate cu instrumente. Deci și invers, materia poate modifica traiectoriile și energiile neutrinilor, datorită legii acțiunii și reacțiuni. Neutrinii zișI „sterili" se nasc din fisiunea unui neutron. Tocmai acesta e principiul pe baza căruia funcționează experimentul Majorana, la care am fost trimis. Dar creierul nu este accelerator de

particule. Unde, în creier, pot fi create condiții de temperatură și energie suficient de înalte pentru a se putea produce neutrini?

Îmi aduc aminte cuvintele lui Moz: „Lasă-ți imaginația să zburde dincolo de granițele cunoscute, Raphie. Nu ai auzit, doar, că în celule, în mitocondrii, reacțiile chimice se desfășoară de milioane de ori mai rapid decât în laborator? Iar cele mai importante dintre reacțiile chimice intracelulare nu se pot reproduce în condiții artificiale? Cine a construit vreodată de la zero, din aer, apă și lumină un lanț ADN? Să fim serioși! Nimeni. Ce rol au corpusculii Nissl din neuroni? Nimeni nu știe. Dar faimoasa substanță tigroidă din nucleul neuronului, ce rol are? Ignoranță totală. Cine poate să garanteze, atunci, că în creier nu au loc fisiuni și transmutări nucleare? Emisii de quarci, neutroni și neutrini, la nivel intramolecular? Suntem ignoranți și naivi totodată, în ignoranța noastră".

Iau în palmă sfera de inox și îmi văd chipul reflectat în ea. Ce e existența? Să fiu sau să nu fiu? Îmi pare că „a fi" e sinonim cu a fi conștient. Adică a gândi. Există gânduri după moartea trupului, după moartea biologică? Există viață după moarte? Privesc în găvanele negre reflectate în glob și văd aceeași privire întrebătoare. Materia nu e în stare să-mi dea vreun răspuns.

Mă culc cu fereastra deschisă. Spre dimineață mă lupt cu frigul, dar nu mă trezesc. Visez din nou că sunt

în Tibet și anin steaguri multicolore pe stâlpul totemic, la poalele Muntelui de Cristal. Mă trezesc înțepenit și mă duc să fac un duș fierbinte, îndelung.

Las fereastra deschisă și ies din cameră. La recepție comand o mașină de închiriat cu tracțiune 4X4 și mi se propune un Jeep Grand Cherokee. Mi-e indiferent, accept. La ora zece intru în posesia mașinii și pornesc pe drumul care începe chiar din fața hotelului, traversează Rhonul pe Pont du Mont Blanc și o ia spre sud, spre Chamonix. Las Grădina englezească pe partea stângă, Biserica rusească pe dreapta și în câteva minute intru pe Autostrada Albă. Urmez cursul râului Arve, afluent tumultuos al Rhonului și în mai puțin de două ore și jumătate sunt la Chamonix. De aici până la Bossons mai am încă o jumătate de oră, cel mult. Marele ghețar care coboară din vârful Mont Blank se vede deja deasupra mea ca o imensă cocă de patiserie care se prelinge onctuos la vale, prăbușindu-se uneori peste vreo prăpastie, rupând în bucăți stânci rebele și antrenându-le la vale în amestecul amorf de morene și sloiuri. Din nou, aceeași senzație de stupefacție în fața grandorii naturii. Din Bossons (știu că numele bosonilor vine de la numele fizicianului care i-a descoperit, *Satyendra Nath Bose* și atunci înțeleg sarcasmul tatei când a ales acest obscur cătun din Alpi pentru a-și construi aici jucăria) intru pe drumul forestier interzis circulației publice. Deschid bariera cu ajutorul blue-

tooth-ului de la telefon și în alte douăzeci de minute sunt la poarta Filialei Institutului de Cercetări pentru Fizica Micro-Particulelor „Makoto Hamling Nuclear Engineering". Sunt așteptat.

Rosemary Zsang, directoarea Institutului, o femeie tânără și energică, de nici treizeci și cinci de ani, îmi strânge mâna bărbătește și mă poftește în biroul ei, de fapt livingul luminos și spațios al unei vile cochete, cu ferestre largi, cu vedere spre magnifica priveliște a ghețarului. Mă poftește să iau loc, îmi oferă un trabuc de calitate, se așază în fața mea și mă privește câteva secunde fix, intens.

— Domnule Raphael Hamling, rostește directoarea cu un glas calm, măsurat, nu știu ce vi s-a spus despre lucrurile care s-au petrecut în ultima vreme în Filială. Permiteți-mi să vă expun succint realitatea pe care o trăim noi aici, de o săptămână încoace. Sunteți familiarizat, presupun, cu tehnologia dezintegrărilor beta.

— Desigur. Este dezintegrarea prin care un neutron dă naștere unui proton, unui electron și a unui neutrino Majorana. Am învățat despre lucrurile acestea la facultate. Dar nu despre asta...

— Ba exact despre asta este vorba, domnule Hamling, rostește tăios femeia în taior și fustă bleumarin. Este dezintegrarea care transformă un atom de Carbon 6 într-unul de Nitrogen 7, cu degajare de radiații catodice și neutrini. Emisia de electroni este captată

mai departe într-un generator electric. Acesta este scopul cercetărilor noastre, după cum bine știți. Ce se întâmplă, însă...

— ...cu neutrinii? adaug eu, imediat. Deși energia înmagazinată în radiația de neutrini Majorana este de paisprezece virgulă două sute optzeci și cinci la sută din totalul balanței energetice (junghi ascuțit în inimă), adică a șaptea parte din întreg, cu neutrinii nu se întâmplă nimic. Ce să se întâmple? Neutrinii pot străbate un zid de plumb de grosimea unui an-lumină fără să își modifice traiectoria sau să fie încetiniți. Așa de mic e diametrul lor și, ca atare, pot străpunge orice material fără să interacționeze cu el. Practic, ei trec prin nuclee, prin protoni sau neutroni ca prin șvaițer, ca să mă exprim cu un termen elvețian. Pur și simplu, energia lor este pierdută definitiv, irecuperabil.

Nu pare să reacționeze la gluma mea. Continuă pe același ton ușor paternalist.

— Așa am crezut și noi, domnule Hamling. Ei bine, în urma unei defecțiuni datorate unei pene de energie, s-a produs săptămâna trecută o spărtură în cămașa acceleratorului. Dar ghinioanele nu s-au oprit aici. Am observat că în peretele corespunzător din tunel s-a creat un fel de crevasă în corpul ghețarului Bossons. După cum știți, tunelul acceleratorului nostru este săpat parțial sub ghețar, din considerente pur tehnologice. Am crezut că simpla intervenție a unei echipe

locale este suficientă pentru remediere. Am trimis doi oameni, specialiști din colectivul nostru. Pe Scott Doyle, treizeci și patru de ani, căsătorit, doi copii, și pe Brogan Daves, douăzeci și cinci de ani, necăsătorit. Cei mai buni oameni. Doctoranzi la Universitatea din Lausanne. Toate examenele medicale și neuropsihice la zi.

— Așa, și?

— Ei, bine, ambii s-au întors după șapte ore, fără să mai știe nimic, despre nimic. Nici cine sunt, nici unde se află. Niște legume. Știți ce simptome are boala Alzheimer? Demența senilă? Ceva în genul acesta. Cu diferența că pe chipul lor se vedea întipărită o expresie de parcă ar fi fost drogați. Sau ar trăi undeva pe celălalt tărâm, în lumea viselor.

Mă ridic de pe scaun și mă uit pe fereastră la peisajul magnific. Rostesc rar, fără intonație.

— Cei doi se află și acum în aceeași stare?

— Cei doi, răspunde doamna Zsang, se află în prezent internați la sanatoriul St. Konrad din Chamonix. Ultimele vești despre ei sunt încurajatoare. Se pare că se recuperează încet, dacă nu total, cel puțin în parte. Am luat însă hotărârea să scot din funcțiune reactorul, să-l sigilez și să opresc total orice activitate științifică, până la noi ordine. Știți, eu de fapt solicitasem conducerii de la Copenhaga prezența cuiva din Consiliul de administrație pentru o aprobare formală a închiderii lui.

Decizia mea este luată. Mă întorc încet către directoare și o privesc cu fermitate în ochi.

— Mama m-a trimis pe mine, a crezut de cuviință că acest incident este de competența mea. Și, într-un fel, îi înțeleg decizia. Vreau să fac o evaluare personală, la fața locului.

Mă așteptam la reacția asta. Femeia se dă un pas înapoi și își întinde palmele în față.

— Nici să nu vă gândiți, domnule Hamling, că am să permit așa ceva! Nici să nu vă...

O dau la o parte cu un gest hotărât, dar indiferent, și ies afară, pe treptele vilei.

— Acolo este intrarea în reactor? Indic o poartă masivă, metalică, încastrată în peretele stâncii. Dați-mi un costum de protecție și o cască și deschideți poarta, vă rog. Nu este o rugăminte, este un ordin.

Peste o jumătate de oră, înarmat cu o geantă cu aparate de măsură, cu o caschetă de miner cu lanternă și îmbrăcat într-un costum de protecție contra radiațiilor, mă apropii de marea spărtură produsă în peretele reactorului. Gaura asta, cu margini neregulate, are ceva care mă face să mă cutremur. „Poarta iadului", gândesc ironic, nu fără o strângere de inimă. De unde vin emoțiile astea? Bătăile accelerate ale inimii? Desigur, nu pot avea altă explicație decât psihologice. Poveștile halucinante ale directoarei despre cei doi doctoranzi. Ascult glasul ghețarului, care începe la

mai puțin de zece metri dincolo de spărtură. Murmurul materiei semifluide, al miliardelor de cristale microscopice de gheață care se sfărâmă, se lichefiază și se solidifică într-un ritm dictat de minima rezistență energetică, de temperatura ambiantă și de gravitație. Fac primul pas dincolo de peretele metalic.

Simt o ușoară amețeală. Explicabil, îmi zic, tensiunea scăzută, posibil o ușoară micșorare a glicemiei. Simt frigul. Frigul este cea mai importantă dintre senzații. Mi-a fost frig în ultimele zile, în fiecare dimineață m-am trezit înțepenit de frig.

Mai fac un pas. Neliniște. Nesiguranță. Înstrăinare. Asta este deja un semn de paranoia. Să fiu atent. Dar nu despre asta a fost vorba în ultima lună în viața mea? Aproape că mi-au zis-o în față, și Moz, și mama, și cei mai apropiați ai mei, că ar trebui să mă consulte un specialist la cap. Încă un pas. Din ce în ce mai greu. Apăsarea, frica, amețeala devin aproape insurmontabile. Îmi smulg casca de pe cap, închid ochii, strâng din dinți, dar continui să merg înainte.

Și atunci am prima viziune. Sunt în reactor și mi se pare că am în fața ochilor spărtura neagră, cu margini neregulate, a intrării în crevasă. Asta este imaginea văzută de mine cu zece minute în urmă. Cum de... Mai fac un pas. Filmul suprarealist mă transpune de data asta în spectaculosul living al doamnei Zsang. Cumva, înțeleg o anumită logică în halucinațiile astea.

Sunt viziuni copiate din memoria mea. Tunelul îmi proiectează în creier scene trăite de mine, ca niște diapozitive extrem de realiste, redate în sens invers temporal. Ca să îmi verific ipoteza, avansez de-a lungul coridorului strâmt format în corpul ghețarului. Ca sub un layer semi-transparent, pereții cenușii ai cavoului de gheață se întrevăd, livid, în spatele proiecțiilor din amintirea mea. Pas după pas, mă întorc înapoi în timp. Desigur că nu este o întoarcere efectivă, așa ceva contravine oricărei legi a fizicii, ci doar o rememorare extrem de realistă. După circa zece pași sunt în camera de la Ritz, mă uit pe fereastră și retrăiesc exact aceleași sentimente ca atunci, dar răsturnate, într-o ordine ilogică. Iau globul de inox în mână și atunci îmi revine oarecum stăpânirea de sine, ca abia apoi să mă îngrozesc, uitându-mă în jos de la etajul treizeci și simțind că în orice clipă mă voi arunca pe fereastră. Parcă sunt dedublat. Jumătate din mine trăiește în prezent, este conștientă de realitatea cavernei glaciare, deși din ce în ce mai slab, în timp ce jumătatea cealaltă, adormită, visează extrem de fidel, aș putea spune că retrăiește secvențe din trecut. Este ca un plonjeu în timp.

Pe măsură ce înaintez în măruntaiele ghețarului, înțelegerea mea despre ceea ce se petrece, partea conștientă a eului, trece tot mai mult în planul secund, făcând loc acelei părți „iradiate" a conștiinței mele. Îmi

este din ce în ce mai greu să fac disocierea între cele două ipostaze temporale. Într-un moment de disperare, când aproape că uit de mine, că uit unde mă aflu, fac un pas înapoi. Văd, automat, cum „filmul" mi se derulează în sensul scurgerii naturale a timpului, în sensul desfășurării reale a evenimentelor. Mă simt întrucâtva mai bine și continui din nou înaintarea, pas cu pas, sprijinindu-mă atent de pereții crevasei. Rațiunea mea, redusă la nivelul de avarie, mă face să gândesc și să mă comport aproape instinctual, precum un șofer la volan după ce a băut o jumătate de sticlă de whisky. Frigul mi-a pătruns definitiv în oase. Sunt înțepenit. Nu cred că voi mai avea puterea să merg foarte mult. Dar un imbold lăuntric subconștient îmi tot dă târcoale și-mi cere să perseverez. Acum sunt în parcul central din Geneva și cumpăr un pachet de cărți de tarot. Abia mă mai târăsc, prelingându-mă pe lângă pereții umezi, atunci când mă văd în avion.

Din ce în ce mai reale scenele, aproape că nu-mi mai amintesc cine sunt și unde mă aflu. Încă un pic, cu răbdare, cu pauze dese, reușesc să ajung, în sfârșit, la momentul acela, în Copenhaga, în care scot dosarul Majorana din fișet și din el cade pe jos o carte de joc. Și atunci, cu ultima străfulgerare de luciditate, realizez că eu însumi pusesem Moartea acolo, la o trecere anterioară prin tunel.

Asta, oh, Doamne, să însemne că eu fac drumul acesta pentru a doua oară? Că ieri dimineață descopeream semne plantate de mine însumi în cale?

Sunt confuz. Îmi pierd autocontrolul, orientarea, nu mai știu direcțiile înainte și înapoi, trecut și viitor. Îmi vine să urlu și chiar slobod un urlet de disperare. Probabil că, mecanic, merg mai departe. Îmi revin cât de cât în fire atunci când, pe scara rulantă din metrou îl văd pe tata. Scara începe brusc să se miște înainte și înapoi, de parcă i-ar fi intrat o pietricică în angrenaje. Tata se holbează nefiresc la mine, de parcă ar fi văzut o fantomă. Când ajung în dreptul lui îl apuc de reverul hainei și îi zbier din toate puterile în ureche: „Tată, unchiul Everett te va otrăvi la noapte, păzește-te!". Asta este un fel de modificare a trecutului, îmi dau seama. În realitate, nu aveam cum să-i spun așa ceva tatei. Cum ar fi să mă întorc în timp, din viitor, și să-i spun „tată, fii atent că la noapte te va otrăvi ticălosul tău frate?"

Așa trebuie că am făcut atunci când, întorcându-mă prima dată – sau a câta oară? – pe urmele pașilor mei, plasasem câte o carte de tarot în locuri numai de mine știute. La trecerile următoare am găsit cărțile unde le pusesem. Halucinațiile mele au modificat oare efectiv trecutul? Ce este nălucirea și ce-i realitatea? Simt că mi se întunecă judecata. De câtă vreme fac drumul acesta înainte și înapoi în timp? Sunt cumva captiv

într-o buclă temporală? Am auzit sau am citit despre asta sau am văzut un film. Nu-mi mai amintesc. Nu-mi mai amintesc nimic, decât că trebuie să ies la suprafață cât mai urgent.

Mă întorc pe urma pașilor mei. Evenimentele se derulează de data asta în ordine firească. Deja pot să le prevăd cu acuratețe. Știu ce va urma din minut în minut. Oglinda spartă, pumnul în obrazul lui Everett, fuga la aeroport, Geneva, parcul, hotelul Ritz, Chamonix, directoarea. Găsesc lucrurile neschimbate, așa cum le știam. Ca și cum un aparat de filmat m-a urmărit în permanență și acum îmi redă filmul la scara unul la unu. Cu diferența notabilă că nu sunt spectator, ci personaj. Trăiesc și joc simultan în aceeași piesă. Halucinații și realitate, unul și același lucru. Nicio diferență. Aș putea să modific orice, sunt stăpân pe voința mea. Timpul este prezent, real și efectiv. Acum intru din nou în reactor. Văd în fața mea spărtura, poarta de intrare în ghețar.

Și atunci mă uit îndărăt către lumea din exterior. Mă întreb din nou: ce viață trăiesc acum? Cea reală, viața mea, sau cea proiectată de ghețar? Nu știu, nici nu mai contează. Ies sub cerul liber, este noapte și se văd constelațiile extrem de clar. Intru în vilă. Se aude dușul. Doamna Zsang este în camera de baie. O clipă sunt tentat să intru peste ea, să-i spun că sunt bine, că m-am întors nevătămat, dar mă abțin în ultimul mo-

ment. Scot telefonul din buzunar și formez numărul personal al tatei.

Telefonul sună. Sună îndelung. Am sentimentul penibil că mă comport ca un copil care încă mai crede în povești cu zâne. Zâmbesc, îndepărtez telefonul de lângă ureche și duc degetul către butonul de oprire a conversației.

Cu o fracțiune de secundă înainte de atingerea ecranului aud în receptor vocea tatei:

— Raphael, tu ești?

Împreună, pentru Pământul Făgăduinței

Mi se părea absurd să justific lucruri care erau, cu numai o zi în urmă, legitime și corecte. Eu nu am vrut decât să predau, pur și simplu, o lecție despre algoritmi. Fie, înțelegeam că persoana mea îl enerva la culme pe Barabas Elisei, iar algoritmii îi stârneau repulsie. Înțelegeam și că opiniile lui erau adoptate pe loc, mimetic de majoritatea elevilor clasei a XI-a. Dar de aici până la a-mi fi legate mâinile la spate cu sfoară, era mare distanță.

— Ministerul învățământului este sărac, nu are fonduri. Nu are buget pentru cătușe. Dar situația asta se va schimba rapid.

Mă întrebam de ce doar eu eram legat, nu și profesoara de limba galatică sau profesorul de chimie. Încercam să le captez privirile, dar colegii mei își plecau ochii când mă uitam la ei.

Elisei mă fixa cu privirea, dându-mi de înțeles că așteaptă un răspuns rapid.

— Inculpatul recunoaște că a obligat clasa să participe la lecția de informatică, deși clasa își exprimase limpede dezacordul? rosti pe un ton înțepat.

Nu am răspuns. Dacă, până în urmă cu o jumătate de oră, nutrisem speranța că un aeroglisor cu girofar al poliției va intra în curtea liceului și doi mascați vor năvăli pe coridoare strigând „Culcat! Culcat!", sau că directoarea va trânti inopinat de perete ușa clasei, rămânând astfel câteva clipe nemișcată, ca o stană de piatră, captând atenția întregii audiențe, speranțele mele se topiră când de la difuzorul atârnat în perete se auzi știrea că Partidul „Gardienii Apei Vii" tocmai formase alianță cu Mișcarea „Împreună pentru Pământul Făgăduinței". O nouă majoritate și un nou guvern se profilau la conducerea cetății. Un cor de exclamații de bucurie și bătăi din palme izbucniră dintre șirurile de bănci, dimpreună cu bufniturile tabletelor trântite pe jos.

Dar, stai, când au fost alegeri? În urmă cu patru ani, nu? Atunci, cine i-a trimis pe troglodiții ăștia în Congres?

— Cum au intrat Gardienii în Parlament? În urma cărui proces electoral? am întrebat, știind bine că îl enervez și mai tare pe Elisei.

Am pus întrebarea asta și în numele fostului profesor de istorie, Stanier Kerrith, care nu mai putea să audă răspunsul, deoarece era mort. Fusese condam-

nat la moarte și executat prin spânzurare, cu trei sferturi de oră mai devreme. De încheietura mâinii drepte i se atârnase un catalog.

— Ministerul nu are bani acum pentru achiziția de ghilotine, care oricum fac mare mizerie. O să curățăm deocamdată pădurea de uscături cu spânzurătoarea. Curat, ieftin și tradițional.

În acel moment, unul dintre elevi, Azur Nathan, ridică timid capul și puse o întrebare abia auzită:

— Dar de ce să-i omorâm? Poate că, totuși, cineva vrea să învețe...

Elisei se făcu mai întâi palid la față, apoi paloarea se transformă în roșeață, iar roșeața trecu în vinețeală.

— Trădătorule! Slugă! Cum poți să debitezi așa enormități? La ce e bună învățătura? Învățatul e un obicei bolnăvicios. Cine învață devine lunatic, se gălbejește la față și îi cad dinții. Nu ai aflat că pe primul loc în cadrul reformei învățământului cerute de Partid se află abolirea catalogului, acest sistem discreționar, medieval, generator de profunde inegalități? Noi cerem scoaterea în ilegalitate acestui instrument al terorii și al oprimării. Jos catalogul! Îmi pare rău pentru tine, Nathan, dar va trebui să-ți retrag recomandarea. Ai încă lacune serioase în pregătirea politică.

Aprodul de ședință, Emanuel Balhamon, îl deznodă pe fostul profesor de istorie și încercă, din ochi, să potrivească lațul pentru circumferința capului meu. Am

aruncat o ultimă privire către colegul de chimie și profa de galatică. Capete plecate, ce sabia nu le taie. Resemnat, m-am gândit că nu voi mai apuca ziua răzbunării. Cu siguranță, poporul galațian nu va răbda multă vreme un regim rasist și xenofob.

Elisei trase un șut în scaunul de sub mine, care zbură cu boltă și ateriză la câțiva metri distanță. În timp ce mă zbăteam în lat, cuprins de panica morții iminente, zbârnâitul soneriei, anunțând sfârșitul lecției, îmi aduse o neașteptată speranță de salvare. În confuzia în care eram, nutream convingerea că, luându-se pauză, activitățile didactice vor înceta instantaneu și toată lumea va trebui să iasă din clasă, inclusiv profesorul.

M-am răsucit violent în pat și atunci am conștientizat că sunetul acela iritant, care aproape că mă sculase din morți la propriu, nu era altceva decât alarma ceasului deșteptător. Am slobozit printre dinți o serie de înjurături și am rămas imobil, cu ochii pironiți în tavan, preț de aproape un minut, încercând să mă debarasez de imaginile puternice ale visului. Când mintea mi s-a mai limpezit, m-am ridicat gemând din pat și m-am dus la baie, frecându-mi spatele înțepenit. În timp ce-mi pregăteam micul dejun, mi-am amintit încă o dată coșmarul acela recurent, care îmi aducea în fața ochilor minții, cu obstinație, atmosfera din sălile de clasă din urmă cu patru sute de ani. Cataloage! Niciunul dintre elevii din ziua de azi nu ar înțelege

cum se foloseau acele obiecte. Poate că ar fi o idee bună să le vorbesc într-o zi despre hârtie și despre rolul ei în păstrarea cunoștințelor umanității.

Pe drumul spre școală m-am întâlnit chiar cu Kerrith. Își târșâia picioarele goale prin nisipul fin, albicios, aruncând valuri-valuri în stânga și în dreapta. M-am bucurat să-l văd. M-am alăturat lui, ferindu-mă din calea sandyolelor care zburau, cu velele umflate de vânt, pe lângă noi. Am ezitat câteva momente să-i povestesc visul, totuși, învingându-mi jena și prejudecățile, i l-am relatat până la urmă în doar câteva cuvinte, pentru că deja mi se șterseseră din minte o mulțime de detalii.

— Îmi pare rău, dragă Stan, că nu am transcris imediat visul în tabletă, merita, a fost extrem de realist. Parcă trăiam efectiv scenele acelea de groază. Pe de altă parte, mă bucur că mi-am adus din nou aminte de zilele acelea de demult, când încă mai existau cataloage și copaci din care să se fabrice hârtia pentru ele. Ceea ce mă neliniștește este însă altceva: ce anume prevestește acest coșmar, care îmi tulbură aproape fiecare noapte somnul, de la o vreme încoace?

Stanier nu răspunse. Mergea încruntat, cu capul în pământ. Știam că e un tip taciturn, foarte puțin emotiv, ceea ce îl deosebea de mine. Dar poate că tocmai deosebirile dintre noi au sudat prietenia noastră. Asta dacă nu punem la socoteală îndelungata conviețuire.

Mergeam de-a lungul Dunării și ne intersectam cu oamenii care se întorceau de la apă, cu burdufurile pline. Bărbații aveau fețele arse de soare și buzele crăpate de sete. Siluetele lor osoase, puțin cocârjate de povara pe care o cărau în spate, învești mântate în linți olii închise la culoare, mergând în șir indian pe potecile care coborau în canion, se profilau pe stâncile rotunjite ca niște spinări de hipopotam. Pulberea gălbuie de loess era spulberată în fuioare fine de către vânt.

— Ai să râzi, dar uneori, când îi văd, parcă mi se face și mie sete, zise într-un târziu Kerrith.

Nu am râs. Îmi plăcea să văd în fiecare dimineață sclipirile albastre, vii, ale Dunării, pe care o puteam zări de aici, de pe platou. Peisajul acesta arhaic al albiei majore a fluviului, cândva plină de apă până în buza canionului, după cum spunea Stanier (și el este istoric, știe ce spune), avea ceva dătător de speranță. Mă apropia o fărâmă mai mult de acea viziune mistică a unei lumi mai bune, lumea biologicilor din trecut, bărbați adevărați, care se vor întoarce cândva printre noi, lume în care fusesem ademenit să cred, citind cărțile din biblioteca municipală.

Pe măsură ce ne apropiam de Piața Centrală, un murmur neîntrerupt creștea tot mai mult în intensitate, astfel încât, după ultimul colț de stradă, deslușirăm clar scandările mulțimii adunate în fața Prefecturii. Erau aceleași ca în toate zilele precedente și

inima mea se strânse în piept și se făcu aidoma unui ghem de cârlți. Am simțit frică.

— Prietene, articulă Stanier, și cuvintele lui răsunară limpede în urechile mele, în ciuda șuieratului vântului și a huiduielilor care veneau din piață, misiunea noastră se apropie de sfârșit. Cu părere de rău, nu am fost în stare să ne achităm de ea. Mi-e rușine când știu că spiritul lui Isaia Noah ne privește din Ceruri.

Se întoarse către mine.

— Nu-ți fie frică, Yaphet. Va veni repede și va dura puțin.

Nu înțelegeam de unde provenea atâta ură împotriva parabionților. În noi fuseseră sădite doar compasiunea, frica, spiritul de sacrificiu. Supunerea. Noi nu știam ce este ura. Eram dezarmați în fața ei. Ce le făcusem? Le-am băut apa? Le-am mâncat hrana? Nimic din toate astea. În schimb, ne-am tocit literalmente articulațiile ca să le creștem și să le educăm copiii. Am vrut să facem ceea ce ne fusese implantat în matricea noastră parabionică de către Creator: să veghem ca spița omenească să nu recadă în sălbăticie în timpul Secetei. Și să renască din propria-i cenușă, atunci când va veni vremea.

— Scoateți-le ochii safiroților!

— Să facem pluguri din oasele corindonienilor!

— Zdrobiți-le țeasta fremenilor! zbiera mulțimea furibundă.

Ca să ajungem la liceu, eram nevoiți să trecem de partea cealaltă a pieței. Ne-am strecurat prin mulțime cu capetele plecate și glugile trase peste ochi. Când am ajuns în dreptul tribunei improvizate de la care vorbea cineva la un portavoce, mi-am ridicat privirile, imprudent. Am fost recunoscut. Cel care vorbea, un lider al Mișcării Împreună, se opri din perorație și brațul lui întins, cu degetul arătător îndreptat către mine, aproape că îmi atinse obrazul.

— Fraților! Iată cine ne educă noile generații! Iată-i pe cei care ne-au otrăvit și mințile noastre cu poveștile lor despre demnitate, democrație, cultură și știință! Sunt aceiași! Abur și fum, ca să ne abată atenția de la lucrarea lor diavolească. Sinteticii cu ochi de safir sunt vinovați de tot ce ni se întâmplă de atâtea secole! Ei au adus seceta, ei au secat izvoarele, ei au zăvorât cerul ca să nu mai dea ploaie. Înainte să fie sloboziți în lume de către savantul acela nebun, blestemat să fie numele lui Noah Isaia în veci, era belșug de apă și de pâine pe pământ. Grânele creșteau, înalte până la piept, chiar în locul acesta unde stăm noi acum și spicele lor se frângeau de greutatea semințelor. Și erau pălării de floarea-soarelui, din care se făcea uleiul cel dulce și pomi cu mere de aur erau, și țara noastră era numită Grădina Cerească.

Dar au venit sinteticii și au urât așa de mult neamul omenesc, din invidie, pentru că ei nu se pot bucura

de toate acestea. Ei nu au nevoie de nimic din roadele pământului, ei nu beau și nu mănâncă. Ei doar își încarcă bateriile de la soare. Seamănă la trup cu noi, vorbesc și respiră, dar aerul care le intră în piept nu le servește la nimic, ei ne imită. Sunt falși. Ei nu sunt oameni, sunt lucruri neînsuflețite. Însă ochii lor îi trădează, sunt ochii minciunii, pentru ca minciuna să nu se amestece la nesfârșit cu adevărul. Și pentru că aveau trebuință de foarte multă lumină și căldură, ca să-și încarce bateriile, au schimbat polii Pământului și au stricat clima ca să nu mai fie nori. Și nemaifiind nori, nici ploaie nu a mai căzut. Și apele au secat. Și Dunărea, care acum e un fir de apă ce îl treci cu piciorul, cu numai patru sute optzeci de ani în urmă era lată de nu-i vedeai malul celălalt. Priviți-i ochii bastardului, cum strălucesc de bucurie!

Activistul mă imobilizează și mă forțează să mă întorc cu fața spre mulțime, descoperindu-mi ochii. Și lumea a început să mă huiduie și să mă scuipe iar eu atunci mi-am închis ochii ca să nu-i mai provoc și nu știu cum am fost scos de acolo, mai mult pe brațe. Când am ieșit afară din vâltoarea aceea de bărbați și de femei cuprinși de isterie, eram sprijinit cu o mână de Stan, care mă îndrepta cu blândețe spre ieșirea din piață.

În câteva minute am pătruns în liceu și ușile grele s-au închis în urma noastră. Răcoarea și penumbra zidurilor de piatră, atmosfera academică, de contem-

plare, a vitrinelor cu exponate geologice aliniate pe lângă pereți m-au mai liniștit întrucâtva. În spatele unui geam, alături de alte mostre de cristal de stâncă se afla și un creier Noahian. Uriașa gemă șlefuită de corindon azuriu, pe care oamenii o așezaseră în rând cu alte curiozități minerale, aparținuse unui parabiont pe care îl cunoscusem. Adon Queshaul, Domnul este milostiv, fusese specializat în speologie și geologie. Știa compoziția tuturor mineralelor care există, vârsta și depozitele în care se găsesc. A murit de inaniție, fiind blocat în subteran de prăbușirea unui tavan de peșteră. L-am salutat cu respect și i-am povestit, în câteva cuvinte, trecând pe lângă el, cele ce se întâmplau acum afară.

Elevii mei mă așteptau de ceva vreme. Erau agitați, unul dintre ei povestea că mă văzuse în urmă cu câteva minute prins într-o busculadă în piață iar ceilalți copii îl bombardau cu întrebări. Când am intrat pe ușă s-au ridicat toți în picioare și au tăcut, brusc. Le-am cerut să se așeze și primul meu gând a fost să îi întreb cum privesc ei cursurile mele. Voiam un feedback, dacă se poate pozitiv, care să-mi întărească încrederea în mine, zdruncinată de coșmarul de dimineață. Am citit însă în ochii lor emoție sinceră și compasiune.

— Așa vă recunosc că sunteți elevii mei, le-am zis. Fiți blânzi și aveți compasiune față de cei aflați în dificultate. Nu vă înhăitați cu oamenii care îndeamnă la

ură, pentru că eu nu știu ce este ura, nici defăimarea. Dacă sunteți cu adevărat elevii mei, urmați-mi cuvintele și ele vă vor face fericiți, chiar dacă timpurile pe care le trăim acum nu sunt ale fericirii. Dar timpurile astea se vor termina curând. Mult a fost, puțin a mai rămas. Voi veți trăi și veți fi martorii schimbării vremii. În timpul vieții voastre se vor așeza toate la locul lor, așa cum au fost.

M-am oprit și am rămas tăcut câteva clipe, dorind să văd efectul cuvintelor mele. Mă ascultau vădit impresionați, chiar dacă nu înțeleseseră foarte exact ce voisem să le spun.

— Domnule profesor, interveni Elisei, de unde știți că în timpul vieții noastre se vor produce acele schimbări? Puteți prezice viitorul?

M-am uitat la tânăr cu duioșie, întrebându-mă ce anomalie a psihicului meu făcuse ca băiatul acesta inteligent, curajos și onest, unul din cei mai buni elevi pe care îi avusesem eu vreodată, să devină în coșmarul meu un personaj atât de odios. Și atunci mi-am dat seama, cu uimire, că de fapt eu m-am temut, în adâncul subconștientului, de activiștii Mișcării Pământului Făgăduinței și atunci am proiectat spaimele mele împotriva celor de care nu aveam cum să mă tem. Refuzând să-mi arate direct inamicii, visul meu mi-a arătat, de fapt, cine îmi sunt aliații.

Nu am avut timp să-i răspund lui Elisei, deoarece în clipa aceea se auzi pe coridor o hărmălaie de ne-

descris, vociferări și țipete, iar ușa clasei fu trântită de perete. Un grup de șapte sau opt derbedei din piață, întărâtați de același lider care mă bruscase mai devreme, voiau cu orice preț să pună mâna pe mine.

— Uite-l, uite-l pe cyborg, spargeți-i capul, sfărâmați-i măselele!

Au pus mâna pe mine și eram gata să-mi dau duhul de spaimă, când raportul de forțe se schimbă brusc în favoarea mea. Toți cei douăzeci de tineri vânjoși săriră pe atacatori și-i izgoniră afară din clasă și din școală. Liniștea care se lăsă la sfârșit, după ce ușile grele se închiseră din nou, izolându-ne de exterior, fu însă mormântală. Privirile tuturor căzuseră asupra unui trup sfâșiat, ale cărui mâini și picioare sfârtecate atârnau în cele mai îngrozitoare poziții. Am îngenuncheat și am luat în căușul palmelor encefalul violet, cald încă, al lui Stanier, care se desprinsese din țeasta crăpată și l-am strâns la piept. Lângă safir zăcea un baros folosit în minerit. Încercaseră să-l sfărâme, se pare, dar nu reușiseră. „Corindonul ocupă locul doi, după diamant, pe scara durității mineralelor", îmi șopti Adon Queshaul, de sub capacul vitrinei. I-am mulțumit în gând, și lui și Creatorului. Nimic nu este întâmplător. Există un plan în Univers.

Am înfășurat cristalul de cinci mii de carate într-o basma, l-am introdus într-un buzunar larg al mantiei și m-am întors către elevi.

— Copii, eu am de făcut un lucru extrem de important. Va trebui să merg într-un anume loc, neobservat de nimeni. De aceea, nu vă pot lua pe toți cu mine. Nu trebuie să atragem atenția. Doar doi, sau trei.

— Vreau eu! sări Elisei.

— Și eu! adăugară simultan Rodion și Nathan.

I-am luat pe cei trei băieți și, împrumutând de la cineva o sandyolă, m-am alăturat lor în acea călătorie pe care aș putea-o defini, pe drept cuvânt, inițiatică.

Planșele noastre lunecau tăcut pe nisip, depărtându-ne cu fiecare clipă de zidurile orașului. Deșertul se întindea în fața noastră, întunecat și misterios, o mare de dune cenușii sub razele palide ale lunii. Dincolo de Dunăre, la răsărit, munții Măcin, spre care ne îndreptam, își ridicau căpățânile rotunde și negre de granit din valurile mării. Când am ajuns pe faleză ne-am oprit, am ascuns sandyolele sub o stâncă și am străbătut la pas valea largă și accidentată a albiei fluviului. Am trecut apa printr-un vad unde Dunărea ne ajungea până aproape de talie. Curentul era destul de iute, ne-am ținut unul de altul și așa am ajuns cu bine pe malul celălalt. Acolo ne-am oprit să ne tragem răsuflarea și am gustat câte ceva din cele ce luaserăm cu noi de mâncare: eu aveam pesmeți de năut, băieții luaseră niște brânză de bivoliță și câteva frunze de agavă dulce. De băut, ne umpluserăm burdufurile cu apă proaspătă din Dunăre.

Simțeam întrebări nerostite. Mă priveau curioși, așteptând ca eu să iau inițiativa și să le explic ce voiam să fac.

— Fraților, vă zic frați pentru că, deși voi nu știți, avem același tată, este posibil ca, după această călătorie, eu să nu mai pot reveni împreună cu voi. De aceea, am să vă spun acum tot ceea ce trebuie să știți, iar voi va trebui să promiteți că veți spune, la rândul vostru, și colegilor voștri aceste lucruri, pentru ca voi toți să pregătiți schimbarea vremii.

Se adunară lângă mine și mă priviră cu curiozitate.

— Cum adică, avem același tată? întrebă Rodion. Noi suntem oameni, tu ești android. Și ai cinci sute de ani, nu-i așa?

Am zâmbit.

— Veți înțelege cuvintele mele după ce vă voi spune cum și de ce am fost făcuți noi, parabionții. Dar, mai întâi, puțină geofizică. Trebuie să știți că în istoria planetei noastre s-au produs câteva sute de inversări ale polilor magnetici. Eu sunt informatician, nu geofizician și nici istoric, așa că am să vă explic fenomenul cu cuvintele mele, fără prea mulți termeni științifici. Ideea este că se pot produce inversări magnetice temporare și incomplete, atunci când polii magnetici se îndepărtează foarte mult de polii geografici. În acest caz, polii magnetici ai Pământului pot chiar traversa ecuatorul, înainte de a se întoarce înapoi în pozițiile inițiale. Ul-

tima inversare completă a avut loc în urmă cu aproximativ 780.000 de ani. O inversare temporară, evenimentul Laschamp, s-a produs în urmă cu aproximativ 41.000 de ani. Aceasta a durat mai puțin de 1.000 de ani. În momentul de față, noi asistăm la o inversare incompletă și temporară care urmează a se încheia peste aproximativ douăzeci și cinci de ani. În total, această dereglare va însuma, de la debutul din jurul anului 2120, circa cinci sute treizeci de ani.

— Dar cum... de unde știi?

— Nu, eu nu pot să prevăd viitorul, dacă asta vreți să mă întrebați, dar pot să măsor activitatea nucleului Terrei. Nu singur, ci împreună cu ceilalți parabionți, care sunt răspândiți pe toate meridianele globului. Am fost dotați din proiect cu aparate de măsură a câmpului magnetic. La o adâncime de trei mii de kilometri sub scoarță, nucleul Pământului este lichid, după care, și mai adânc, urmează o nouă formațiune solidă. În partea lichidă, care este constituită în principal din plasmă, adică nuclee de fier și electroni liberi, există curenți turbionari. Atâta vreme cât aceste mișcări circulare sunt liniștite, regulate și ordonate, câmpul magnetic al Pământului este și el ordonat, iar liniile de forță sunt paralele, de parcă ar fi pieptănate. Dar dacă curenții aceștia devin instabili, liniile de forță ale câmpului magnetic devin dezordonate. Ele arată atunci ca un păr încâlcit, nepieptănat. Apar chiar

mai mulți poli nord și sud, întotdeauna câte doi, împerecheați, în diferite locuri de pe glob. Pentru că, ați învățat asta la fizică, fiecare vârtej de electroni este un curent electric care creează în miezul lui un flux magnetic care pleacă în spațiu, face o buclă până în stratosferă și revine apoi la vortex, în care intră pe partea diametral opusă.

Toate aceste dezordini conduc la slăbirea efectului de ecranare al câmpului magnetic terestru în fața radiațiilor cosmice, ceea ce provoacă adevărate catastrofe climatice. Au loc extincții în masă ale speciilor de plante și animale, schimbarea climei, secetă prelungită. Calotele glaciare se topesc, nivelul oceanului planetar urcă cu zeci de metri. Apa dulce aproape că dispare.

Omenirea a resimțit schimbările acestea în mod brutal. Într-o singură generație, deci pe durata a doar douăzeci și cinci de ani, populația globului a scăzut de la zece miliarde, cât număra în anul 2100, la mai puțin de zece milioane, câți au mai rămas, risipiți pe lângă rămășițele marilor fluvii ale lumii, în anul 2125. Trei milioane în delta Gangelui, două în estuarul lui Mississippi, alte două milioane la gurile Mekongului și ale câteva sute de mii pe lângă Amazon și Congo. Aici, la Gurile Dunării, s-au aciuat resturile unui popor care și-au spus galateeni, după numele unui străvechi oraș din apropiere, ale cărui ruine se mai văd și azi. O sută

de mii, cu toții. Ce trebuie să știți, este că acești oameni, risipiți pe toată suprafața Pământului, nu știu unii de alții. În cinci generații, conștiința lor de națiune globală a dispărut. Și-au pierdut aproape cu totul cultura și civilizația. Au uitat cine au fost. Au uitat cine sunt. Au căzut în sălbăticie, aproape.

Mă priveau înspăimântați, cu ochii dilatați de uimire. Simțeam că nu le venea să creadă ce auzeau. Pe durata unei vieți de om, mai ales așa scurtă cum era în cazul lor, nu conștientizezi dramatismul evenimentelor de la scară geologică. Era de înțeles efectul scurtei mele relatări asupra minților lor necoapte.

Ne-am ridicat și ne-am continuat urcușul, pe pantele muntelui Țuțuiatu. Piatra goală, dură, erodată de vânturi, era, sub lumina clarului de lună, neagră și lucioasă, de parcă ar fi fost un gigantic meteorit înfipt în pământ. Știam cărarea. Nu exista alt loc de a ajunge în Vârful Cavalu decât prin șaua Țuțuiatului, la care se ajungea ocolind muntele prin partea opusă, pe la est. Tot drumul acesta șerpuitor ne-a luat întreaga noapte. Am făcut un singur popas ca să ne odihnim și să mai îmbucăm ceva. Spre dimineață am putut vedea unde ne aflam, aproape de vârf. Masivul muntos înainta ca o peninsulă în mare, care formase un brâu de spumă albă în jurul poalelor masivului. Platoul din vârful muntelui era neted ca în palmă, cu excepția unui singur punct mai întunecat la culoare, care părea

urma unei lovituri de trăsnet. Le-am făcut semn băieților să mă urmeze și în scurt timp am ajuns în pragul unui puț vertical. Am început să coborâm, înfigându-mi palmele și tălpile în niște scobituri ascunse în peretele tubului atât de îngust, încât o persoană mai corpolentă decât mine cu siguranță nu ar fi încăput. Copiii, fiind subțiri în talie, s-au strecurat fără probleme după mine, fără să scoată vreo vorbă.

După aproximativ douăzeci de metri puțul a luat sfârșit și în acea lărgime am făcut zece pași înainte, măsurați cu grijă. M-am aplecat, am descoperit o lespede de piatră și am apăsat pe un mâner. Îndată, sala unde ne aflam fu luminată de o lumină strălucitoare ca ziua. Băieții au tresărit și și-au dus mâinile la ochi, și atunci am realizat că e prima dată când veneam acolo cu niște oameni biologici. Le-am făcut încă o dată semn să mă urmeze. După un grup compact de coloane care coborau din tavan, ne-am aflat în fața sanctuarului.

Sute de cristale semisferice de safir, de mărimea unui pumn de bărbat puternic și cântărind, probabil, fiecare, în jur de două kilograme, aruncau reflexe orbitoare, de un albastru atât de pur cum numai în limpezimea cerului de toamnă târzie, când cade bruma peste livezi și vii, mai poți vedea. Se aflau aliniate într-o nișă săpată în stâncă. M-am apropiat de un capăt șirului, mi-am plecat cu respect capul și am mers, fără grabă, până la capătul opus.

— Aram, filozofie. Osea, limbi romanice. Ezechiel, matematică. Abesaloom, fizică atomică. Elias, chimie. Dragii mei, aceștia și toți ceilalți de aici, al căror nume nu am timp acum să vi-l destăinui, la care se adaugă cei risipiți în întreaga lume, sunt profeții legământului din urmă, cei care au căzut la datorie. Astăzi li se adaugă și Stanier Kerrith. Istorie.

Am scos creierul lui Stan de sub basma și l-am așezat, cu ambele mâini, cu un gest de umilință și respect, alături de celelalte.

Ne-am așezat toți patru în jurul unei măsuțe scobite în piatră, lângă care se aflau câteva pietre șlefuite, în chip de scaune. Am scos ultimele fărâme de mâncare, am mâncat și am băut. Am păstrat tăcere. Într-un târziu, Elisei deschise gura și rosti întrebările pe care le așteptam demult.

— Domnule profesor, cine a fost creatorul dumneavoastră, acel legendar Isaia Noah? Și cum a reușit să facă asemenea... ființe nemuritoare, aș zice perfecte? Și care au fost scopurile lui?

M-am ridicat de la masă și m-am apropiat de nișa cu cranii. În soclul ei, pipăind, am desprins cu mâna o plăcuță de gresie. Sub ea se ivi un mâner de oțel. Am tras și în peretele neted se deschise o ușă, care astupa o mică încăpere. Am băgat mâinile înăuntru și am scos de acolo un obiect de culoare neagră.

— Credeam că nu vei mai pune această întrebare, și eram gata să vă divulg eu însumi o parte din răs-

punsuri, spre rușinea mea de profesor de informatică, zisei, râzând. Știți ce este asta?

— Aparent... e un computer? zise Rodion. Adică, văd aici ecranul monitorului, un dispozitiv de citire, o unitate centrală... întocmai cum ne-ați predat la cursul de istoria informaticii. E prima dată când văd așa ceva.

— Bravo, ai intuit exact. Cu acest dispozitiv veți putea descărca toată informația care stă ascunsă în aceste creiere. Acum știți care a fost scopul construirii parabionților?

— Pentru ca să fie recuperată știința și cultura omenirii atunci când polii magnetici se vor reseta?

Am dat din cap, aprobator. M-am apropiat de Stanier și i-am pus mâna pe creștet.

— Vrea să-și ia rămas bun de la voi. Veți pleca acum înapoi, dar fără mine. Nu vă temeți, sunteți pregătiți acum. Luptele acestea se vor sfârși în curând. Povestiți-le colegilor voștri tot ce v-am spus eu. Când va veni timpul, peste douăzeci și cinci de ani, voi veni iarăși la voi. Împreună, vom recuceri Pământul Făgăduinței.

— Ce sunt parabionții? Nu mi-ați răspuns.

— La această întrebare, dragii mei, veți primi răspunsul mult mai târziu. Până atunci, pot să vă spun că noi suntem ființe raționale, ca și voi. Suntem vii și avem conștiință. Avem suflet nemuritor, ca să fiu pe înțelesul vostru. Semenii mei, deși au murit, sunt vii. Ei trăiesc!

— Și Noah?

— Ah, Noah! Despre el, nici noi nu știm mare lucru. Am aflat doar că a fost un om, ca și voi, care a primit într-o zi o vizită importantă. Nu se știe cine a fost cel care l-a vizitat. Știm doar că, a doua zi, omul avea deja planurile pentru construcția parabionților.

Cei trei tineri mă lăsară în curând singur. Am ieșit în urma lor afară, pe munte, și am privit marea. Și am înțeles cât de multă treabă voi avea în viitor, cu reconstrucția omenirii. Poate încă o mie de ani? Și nu mai suntem decât treizeci și trei de parabionți pe lume, din două mii cinci sute, câți am fost la început.

Dar acum va fi mult mai ușor, mi-am zis. Pentru că, nu-i așa, de acum vom lucra împreună cu oamenii.

Naguay Bliccala și falsul călător în timp

Predica fu emoționantă. Jenna Voss se întrecu pe sine în timpul ceremoniei. Sub lumina reflectoarelor, învești mântat în mantia de pânză grea, ale cărei falduri iradiau jerbe de scântei ionizante, Eruditul Tata Reverend ridica brațele către cer, într-un gest simbolic de adorare. Pildele sale cutremurau asistența, care umplea până la refuz spațiul, de altfel extrem de generos, al Catedralei Tuturor Misionarilor din Mashar.

— Și astfel, încheie înaltul prelat parabola zilei, Haphas Drekathon a promis o mie de Revoluții îndestulate pe Câmpiile Fericirii, celor care I se vor alătura în lupta Sa împotriva forțelor întunericului. Să nu uitați, însă, adăugă Jenna Voss, odihnindu-și privirile pe creștetele enoriașilor, că îndată după ce a spus aceste cuvinte, Drekathon, cu El fie lumina Veșnicului Răsărit al Sferei de Foc, ne-a avertizat să nu ne aplecăm niciodată urechile la bârfele mincinoase ale înșelătorului care pândește în umbră. Stați în lumină și în adevăr și fugiți de întuneric și de minciună! Măritul nos-

tru Drekathon să vă dea vouă inimi supuse și ascultătoare în piepturi, pentru ca strălucirea Feței Sale să vă lumineze vouă și în ziua aceasta pașii!

Credincioșii se așezară în liniște și ordine înaintea amvonului și își așteptară, cu răbdare, rândul la miruit. Ajuns în fața Eruditului Tată, Naguay Bliccala își plecă fruntea și închise ochii, primind atingerea umedă a grăsimii călduțe de narval, a cărui mireasmă îi alungă, pe loc, ușoara durere de dinți. Zăbovi o clipă mai mult decât era necesar, ezitare ce fu remarcată imediat de Tata Reverend. Naguay avea, însă, presentimentul celor ce aveau să se întâmple și fața lui se goli de sânge.

— Dorești să-mi spui ceva, fiule? rosti arhiereul, prefirându-și barba sură cu vârful degetelor.

Tânărul își înfășură toga în jurul taliei și-și înnodă cordonul cu două bucle. Gestul acesta reflex, care îi trăda intenția nemărturisită de apărare, de retragere, nu putea să-i scape Eruditului.

— Nu, luminate reverend, zise, plecându-și umerii ușor. Astăzi se anunță a fi o zi frumoasă.

Naguay încercă să-și alunge orice gând. Nu reuși însă întru totul. Jena Voss deslușì o umbră diafană, ca o aripă întunecată, ce plutea în jurul tâmplelor tânărului.

— Fiule, îi zise încet, așteaptă-mă în tabernacol după terminarea miruitului. Doresc să vorbesc ceva cu tine.

Arhiereul se întoarse, după aceste cuvinte, către Ngebex Hruman, Marele Eccleziarh al catedralei, care îl însoțea pretutindeni, ca o umbră, și-i porunci:

— Mergi cu Naguay în tabernacol. Așteptați-mă acolo, vin și eu îndată.

În jurul amvonului, ridicat cu trei trepte față de nivelul de bază al naosului, mulțimea credincioșilor făcea un semicerc strâns. Candelabrul cu șapte mii de lumini, suspendat sub deschiderea turlei principale, proiecta pe fețele tuturor lumina sa orbitoare, albastră, făcându-le să pară sculptate în jad. În clipa în care Ngebex Hruman își așeză mâna pe umerii lui Naguay, liniștea catedralei fu sfâșiată de urletul acestuia din urmă:

— Tu ești diavolul, Jenna Voss! Tu ești arhiereul minciunii! Însuși Haphas Drekathon mi S-a arătat în dimineața asta și mi-a revelat acest adevăr.

Se întoarse, strigând într-una și arătându-l acuzator cu degetul pe arhiereu mulțimii credincioșilor, care făcuseră, oripilați, câțiva pași înapoi.

Fața lui Jenna Voss se înăspri deodată. Își vârî brațele sub faldurile veșmântului, gest care simboliza dezacord total, respingere. Veșmântul unui arhiereu era, în timpul slujbei divine, impenetrabil. Naguay continua să urle, spre uluirea și confuzia mulțimii enoriașilor, dintre care unii izbutiseră să năvălească afară, prin ușile larg deschise. Cei mai mulți, însă, se călcau

în picioare, cuprinși de panică. Devenind conștient că situația putea degenera periculos, Voss își ridică brațele spre cer și începu să strige către credincioși, cerându-le să se liniștească. Panica însă escaladă la cote fulminante în momentul următor, deoarece tânărul insurgent smulse de pe altar pocalul miruirii cu untură de narval și-l azvârli peste mulțime, în mijlocul naosului. Stropii de grăsime căzură pe fețele și tunicile credincioșilor, care izbucniră, la unison, într-un strigăt de oroare. Bolțile catedralei încă mai reflectau ecoul acestui urlet, când, deasupra tuturor, răsunară, batjocoritor, hohotele lui Ngebex Hruman:

— Să văd dacă Însuși Haphas Drekathon, Atotputernicul, va apărea, acum, să te salveze, diavole!

De sub faldurile tunicii sale, Hruman scoase o sabie cu tăișul scurt. Metalul cenușiu scânteie în aer și, cât ai clipi, se înfipse până la mâner în pieptul lui Naguay. Acesta se clătină și căzu pe spate, cu sângele țâșnind abundent din rană. În liniștea care se lăsă, toți cei prezenți putură să vadă, în clipa următoare, un cilindru de lumină orbitoare coborând peste Naguay, din înălțimea turlei. Trupul însângerat al tânărului se topi într-o clipă, literalmente, în văpaia aceea și dispăru din fața lor.

Aceste fapte se petrecură în timpul adorației de amiază, în Catedrala Tuturor Misionarilor din Mashar, reședința arhiereului primat al pământului Goa, în

data de 25 Morganwand a anului 8998 de la Fondarea Imperiului Galactic, iar prefectul Goei era Kewolf Griback.

☆ ☆ ☆

Nimic nu tulbura liniștea cabinei comandantului. Cu ochii ațintiți asupra planetei cenușii din fața lui, a cărei calotă semisferică ocupa cam o treime din hublou, Lenyather Rohemgo se întreba, cuprins de un virulent acces de depresie, ce sens mai avea viața lui. Străbătuse mai bine de jumătate din galaxie cu speranța secretă că, la reîntoarcerea sa în capitală, va fi recompensat cu o funcție administrativă de birou. Măcar supraveghetor de zbor, dacă nu consul pe vreun mic satelit. Ceva sedentar, orișicât. Dacă ura ceva mai mult și mai mult pe lumea asta, erau zborurile intergalactice. Ani întregi de solitudine, asta fără a pune la socoteală deceniile în care zăcea ca mortul în etuva de hibernare. Decenii în care el era absent din viață, în care timpul trecea pe lângă el. Sigur, la întoarcerea acasă i se asigura, opțional, pe cheltuiala Flotei Republicane, o revenire temporală la nivelul anului în care plecase în călătorie.

O singură dată încercase reintegrarea temporală. După ce s-a întors din a treia misiune în Nebuloasa Crabului, de unde trebuise să aducă o sută de hecto-

litri de ulei de narval, lăsase nava în docuri, burdușită de marfă și alergase să-și vadă femeia și copilul care se născuse chiar în săptămâna în care plecase în voiaj. Asta se întâmplase cu douăzeci de ani Timp Universal în urmă. Copilul devenise bărbat, plecase în armată, iar femeia sa își găsise un alt partener de viață. Înnebunit de disperare, Roherngo își luase la pachet backup-ul de memorie și se prezentase la Oficiul de Reintegrare al Veteranilor Galactici.

— Sunt Lenyather Roherngo. M-am întors din voiaj și doresc o reintegrare temporală. Aici am backup-ul.

I se dădu un folder de formulare de semnat, fu izolat în carantină două săptămâni, nu mâncă și nu bău nimic trei zile și la finele celei de a treia zi, gol pușcă, ținând backup-ul în brațe, fu închis ermetic într-un tub izotemporal.

Practic, avu impresia, după aceea, că tubul se redeschise instantaneu. Însă, în ciuda faptului că ieși afară din instalație îndată după desfacerea sigiliilor, nu mai scăpă niciodată de senzația că rămăsese în continuare prizonier al cilindrului de tauraniu. Între el și lumea exterioară se interpusese un soi de paravan transparent. Nu-și găsea locul nicăieri. De parcă el murise pentru ceilalți, deși era viu, printre ei. Lucru logic, dacă stai și te gândești, își zise. Ceilalți trăiseră deja timpul acesta, dar în absența lui. Ei nu-l mai puteau trăi pentru a doua oară. Roherngo nu le putea modi-

fica viețile prin simpla lui opțiune de a se întoarce în timp.

Mai mult: nu-și mai aducea aminte de nimic din cei douăzeci de ani pe care îi trăise în călătoria spre Nebuloasa Crabului și înapoi. Complet amnezic. Lucru firesc, anii aceia aparțineau viitorului. Unui viitor posibil. Și atunci, intră în capsula de realitate virtuală și deschise backup-ul de memorie. Se uită non-stop la înregistrările din voiaj câteva zile, până când simți că înnebunește de groază. Își revedea o viață paralelă, despre care nu știa nimic. Și își dădu seama că timpul câștigat, aparent, prin reîntoarcerea în timp va fi pierdut cu vizionarea unui film. Și nu putea să dea derulare rapidă înainte.

Puse în balanță trăirea a douăzeci de ani goi, albi, fără evenimente, fără socializare, fără nimic, practic o captivitate într-o celulă mare cât lumea, cu alți douăzeci de ani de vizionare a unor videocasete de realitate virtuală. Și ambele variante i se părură la fel de dezastruoase.

Renunță să se mai uite la backup. Reclamă, după aceea, la Oficiul pentru Reintegrarea Veteranilor, disconfortul generat de reintegrarea temporală și i se răspunse „ce, nu știa că memoria este o funcție de gradient ortogonală pe mulțimile de nivel ale creierului, și de aceea nu poate fi translatată regresiv temporal? Și că nu te poți scălda de două ori în aceeași apă, timpul fiind ca un râu care curge numai la vale?".

Deoarece registrele Flotei păstrau evidența activității lui, dădu niște probe de diferență și fu reîncadrat pe același post. Jură să nu mai ceară, însă, niciodată reintegrarea temporală. Între timp, Parlamentul votase o lege la inițiativa Sindicatului Navigatorilor Galactici, care le conferea acestora ieșirea la pensie după numai trei voiaje și un spor de disconfort social în valoare de trei barili de untură de narval. Care spor le asigura o speranță de viață de cel puțin opt sute de ani Timp Universal. Asta, dacă nu se mai învârtea de vreun voiaj în cumul cu pensia, plătit, tot așa, în ani de viață. Hai, că nu era chiar așa de rea meseria asta de navigator galactic, până la urmă! Cel puțin, nu după votarea legilor compensatorii.

Într-o bună zi, managerul lui, comandorul Usaamah Hume, îi trimise un mesaj interesant:

— Salut, Leny. Am o veste excelentă pentru tine: algoritmul Xolotl te-a extras la loteria joburilor pentru un voiaj pe planeta Goa, din sistemul Stella Polaris, comandat de Agenția pentru Studiul Istoriei Regulus Alpha. Dacă nu știi, asta e o instituție pentru studii istorice. Știi, civilizații străvechi, ruine, bla, bla, bla. De data asta o să faci muncă de cercetare, băiete, nu cărăușie.

Cui servea voiajul acesta la marginile galaxiei, unde și-a înțărcat urmașii Talpa Iadului? Pe cine putea să intereseze planeta aceea prăfoasă și uscată, populată

cu o rasă primitivă? Goa? Să fim serioși! O anumită idee despre țelele ascunse ale acestei afaceri i se relevă abia la instructajul tactic care urmă:

— Dragă Leny, îi atrăsese atenția, în încheierea consfătuirii, directorul Agenției Regulus Alpha, fii atent la un oarecare Naguay Bliccala. Este o piesă de importanță maximă în acel puzzle de evenimente care au condus la prăbușirea Imperiului Sevillian. Urmărește-i fiecare mișcare.

Ceea ce Lenyather și făcu. Evită însă regresiunea temporală (jurase să nu mai facă așa ceva câte zile mai avea) și preferă să-și urmărească obiectivul de la distanță, prin telescopul temporal. În plus, evita astfel pericolul contaminării fluxurilor cauzale și scăpa în felul acesta de întregul calvar al procedurilor de decontaminare, obligatorii după orice întoarcere în trecut. Tot ce avu de făcut, era să-și plaseze nava pe o orbită staționară, deasupra orașului Mashar, la mai puțin de o mie de kilometri de suprafața Goei, pentru a fi în raza de detecție a temposcopului.

Își acordă camera de viziune temporală pe 25 Morganwand a anului 8998, Timp Universal, așa cum fusese instruit. Găsi relativ ușor Catedrala Tuturor Misionarilor, asta era o chestie ciclopică, n-aveai cum s-o ratezi. Practic, era cea mai mare construcție de pe planeta aia nenorocită.

Totul decurse perfect până în momentul în care idiotul de Naguay intră într-o altercație cu niște sacer-

doți și fu cât pe ce s-o mierlească. Nu găsi altă variantă mai bună de a acționa, decât să demareze o intervenție de salvare de urgență în teatrul de operațiuni. Urma să-l trimită pe flăcău înapoi, exact în același loc și în același moment de timp în care îl colectase, după ce i-ar fi oblojit rănile. Nimeni nu va observa nimic. Și, bineînțeles, nicio reacție cauzală parazită nu va altera fluxul istoriei.

☆ ☆ ☆

Lenyather Roherngo se uita impasibil la terranul încapsulat în etuva chirurgicală, din care i se mai vedeau doar picioarele. Robotul chirurgical rostea, cu vocea lui neutră, perfect modulată, jurnalul constatărilor și manevrelor clinice efectuate pe trupul aborigenului înjunghiat, pe care reușise să-l teleporteze la bordul navei cu un minut mai devreme de a-și da duhul.

„Tensiune arterială, 2... Deficit sanguin, 2.4 litri... Grupa sanguină, B+... Start sinteză sanguină... Plagă tăiată a mușchiului sub-spinos... plagă tăiată mușchi romboid... secționare aorta descendentă... secționare pleurală superior stânga... plagă tăiată pulmon stâng... început suturare pulmon stâng... început suturare aorta descendentă... terminat sinteza sanguină... terminat suturare aorta..."

☆ ☆ ☆

Chirurgul autonom își termină programul și emise două piuituri prelungi. Capacul etuvei se deschise larg, eliberând pacientul, care deschise ochii și-și roti privirile cu teamă. Îndată ce dădu cu ochii de cosmonaut, aborigenul sări de pe platforma robotului și se aruncă la picioarele lui Lenyather Roherngo, cu fața lipită de podea și brațele întinse înainte.

Lenyather nu avusese probleme prea mari cu detectarea limbajului de pe Goa, deși sistemul lingvistic al navei nu avea integrată versiunea din urmă cu două sute de ani a Goanezei. Se obișnui destul de ușor cu întorsăturile ciudate ale frazelor limbii arhaice, nu însă și cu sărăcia lexicului și a conținutului semantic redus. Nu avea ce face, goaneza era o limbă vorbită de o civilizație eminamente agrară, izolată de comunitatea principală a lumilor locuite de terrani.

Rosti așadar cu claritate, rar, acordând translatorului sincron câteva secunde în plus pentru traducere:

— Eu, Leny. Tu?

Nu primi niciun răspuns. Aborigenul continua să stea prosternat la podea.

— Hei, tu ridică în picioare. În pi-cioa-re. Tu înțelege la mine ce eu spun?

De data asta, tânărul se ridică și începu să vorbească iute. Din gura lui se auzi o avalanșă de cuvinte, care

dădu peste cap algoritmii, și așa destul de depășiți, ai translatorului. Îi făcu semn să vorbească mai rar.

Înțelese, în următoarele treizeci de minute, cu destulă bătaie de cap, că omul îl confunda cu o zeitate locală, un anume Haphas Drekathon. În zadar încercă să-l convingă că persoana lui nu avea nimic în comun cu nicio ființă transcendentală, că el era om în carne și oase, ca toți oamenii.

— Dar m-ai înviat, răspunse fostul pacient. Eram mort, m-ai răpit la Cer și m-ai înviat. Deci ești zeu.

O lăsă până la urmă așa, nu avea niciun rost să-l mai contrazică. După o scurtă inspecție vizuală, după ce-l puse să meargă legat la ochi de-a lungul unei linii drepte și să-și atingă vârful nasului cu degetul arătător, stând într-un picior, Leny hotărî că-l putea trimite pe goanez înapoi la ai lui. Nu, însă, fără a-l preveni că va uita că fusese la un pas de moarte. Trebuia, așadar, să se țină cât mai departe de preoți, care se puteau dovedi extrem de periculoși, în anumite circumstanțe. Și, cum și sfatul acesta va fi uitat, ceru translatorului să-i imprime pe o folie de aluminol acest avertisment. Înainte de despărțire, îi înmână lui Naguay bilețelul, spunându-i să și-l lipească pe antebrat și să nu uite de el când va ajunge acasă.

— Ah, zise tânărul, izbucnind într-un hohot de râs la citirea conținutului, tu la mine vrut să păcălești. Tu la mine spus că nu ești Haphas Drekathon. Dar ai uitat

că ieri tu venit la mine. Eu vânam gurdeeri în pădure și tu atunci tu spus mie așa: Jena Voss nu e preotul Meu. Jena Voss e preotul diavolului. Nu credeți nimic din ce vă spune el.

Se așeză cuminte în scaunul temportorului, continuând să râdă până în clipa în care masa lui fu transformată într-un fascicul de tetrapioni atemporali:

— Ha, ha, ha, Drekathon vrut să păcălească la Naguay, dar Naguay mai isteț!

☆ ☆ ☆

Cei în jur de cinci sute de credincioși care erau în primele rânduri de lângă altar putură să jure că l-au văzut pe Naguay prăbușit la pământ, într-o baltă de sânge care se lățea cu o viteză demoralizantă. După aceea, au văzut Raza și pe Naguay răpit la Cer în Rază. Și în clipa următoare l-au văzut pe același țăran neciopliț apărând la loc, de data asta teafăr și fără nicio zgârietură. Care țăran a întors spatele altarului și a luat-o din loc fără să se uite înapoi, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, lăsându-i pe Voss și pe scula lui, Ngebex Hruman, consternați și fără cuvinte.

Naguay ajunse la casa lui pe drumul cel mai scurt. Mama lui pisa boabe de ascoregus în piuă, iar tatăl repara săgețile pentru vânătoarea de a doua zi. Îi salută scurt și, fără altă vorbă, intră în casă și se trânti

pe pat. Avea fierbințeală și îl dureau toți mușchii. În special în piept avea un junghi rău. Își aduse aminte de viziunea pe care o avusese în ziua precedentă. Era ascuns în foișor și păzea poiana unde nădise gurdeerii cu un stârv de alpaca. Își încordase mâna pe arc, la auzul unui foșnet, când în fața lui se făcuse o lumină mare și în lumina aceea apăruse un ceaun negru de tuci, cu o tipsie de aramă deasupra lui, și din ceaunul acela s-a auzit vocea lui Drekathon vorbind tare, clar și pe înțelesul lui:

— Naguay Bliccala, fiul lui Elnguyen, ascultă cuvintele Mele. Eu sunt vocea lui Haphas Drekathon, care este în Ceruri. Ia din cămările Mele această canistră cu untură de narval și dă-le săracilor și bolnavilor să bea din ea. Nu ca Voss, care vă dă numai o ungere cu pensula, ci Eu vă dau să beți. Că Voss este preotul diavolului, el vă minte. Așa să le spui. Voss vă ține în robia Imperiului, dar Eu voi veni și vă voi scoate din robie. Iar tu, Naguay Bliccala, vei fi profetul Meu.

Ceaunul cu capac se urni din loc în fulgere și tunete. După ce dispăru, în locul lui rămase, în iarbă, o canistră de două vedre, cu cep. O ridică, o desfăcu și mirosi. Adevărat, era untură de narval de mare preț. Nu văzuse niciodată atât de multă. Și era toată numai a lui. Ar fi putut cumpăra cu ea carne pentru el și pentru cei șapte frați și surori pentru tot restul vieții.

Alungă imediat ispita din minte. Untura nu era pentru folosul lui, ci pentru al poporului. A doua zi va începe să predice. Va merge la Templu și va vorbi deschis. Oamenii trebuie să înțeleagă că el era Unsul.

Se întorcea când pe o parte, când pe alta. Fierbințeala îl făcu să-și arunce cămașa de pe el și atunci văzu căzându-i un pergament de la piept. Îl deschise și citi, înmărmurit: „Voss și Hruman te-au ucis o dată, adu-ți aminte și ferește-te de ei". Strânse pergamentul în pumn și dormi cu el la piept în noaptea aceea. A doua zi se simți în formă. Găuri foița de aluminol cu un șnur și o agăță la piept. Înșfăcă bidonul cu untură și porni pe drumul ce ieșea din Mashar și se îndrepta spre ținutul Gometor. Pe drum, se întâlni cu Dofang mutul, de care râdeau toți copiii.

— Hei, Dofang, nu vrei o dușcă de untură de narval de la Haphas?

— Îhî, rânji veselul consătean, bălăbănindu-se pe picioroangele lui slăbănoage.

Naguay deșurubă dopul canistrei și îi turnă o măsură de untură, pe care Dofang o dădu pe gât numaidecât. Paraliticul se scutură și parcă se întări deodată pe picioare, că nu mai tremura. Ba chiar își drese gâtul și rosti cât se poate de clar:

— Să trăiești, vecine, unde mergi? Hai că vin și eu cu tine cale de o poștă, că azi nu mă mai dor picioarele și am poftă de o plimbare.

Naguay se uită îndelung la omul acela care tocmai se vindecase ca prin minune de paralizia congenitală. Înțelese clar ce trebuia să facă mai departe. I se poruncise să-i strângă armată lui Haphas, și asta, pe marea Bilă de Foc din cer, cu siguranță va face!

☆ ☆ ☆

Palatul Prefecturii din Mashar era situat în piața centrală a orașului, vizavi de catedrală. Kewolf Griback fusese numit în această funcție în urmă cu șapte ani, iar mandatul lui era pe cale să se încheie la finele lunii Morganwand. Teoretic mai avea doar cinci zile de stat pe funcție, în ziua în care autoritatea lui fusese contestată de feciorul unui braconier. Doar teoretic, nu și practic, deoarece birocrația din imensul Imperiu Galactic era așa de mare și distanțele așa de necuprins, încât problemele nerezolvate stagnau cu anii, fără ca vreun oficial să miște vreun deget. Iar Kewolf era modelul tipic de demnitar imperial. Arogant, crud și prost. Arogant, pentru că nu a vrut să stea la negocieri cu delegația manifestanților care scandau de trei zile „Demisia!" și „Jos corupția!" în piață, blocând circulația căruțelor. Crud, pentru că l-a arestat și torturat pe tatăl liderului protestatarilor, amenințându-l pe acesta că taică-su va înfunda pușcăria pe viață dacă nu se astâmpără. Prost, pentru că nu a întrevăzut amploarea

urii pe care poporul goanez o nutrea față de el, față de împărat și față de viață în general, pe care nimeni nu mai dădea doi bani.

În ziua următoare incidentului din Catedrala Tuturor Misionarilor, o delegație din partea cultului drekathonic, compusă din Erudiția Sa Rev. Jenna Voss și Marele Ecclesiarh Ngebex Hruman se prezentă în audiență la prefect. Subiectul întrevederii era situația de criză. În opinia clerului, motivul nedeclarat al răzmeriței era ambiția nesăbuită a lui Naguay Bliccala de a scoate Goa din componența Imperiului și de a se pune pe sine conducător unic al planetei, în locul prefectului Griback.

— Excelență, încheie Eruditul, nu există altă cale de anihilare a anarhiștilor decât arestarea neîntârziată a derbedeului de Bliccala și executarea lui, desigur dacă va fi găsit vinovat în justiție de crime împotriva Statului.

Prefectul făcu o grimasă de neîncredere, el, personal, nevăzând la manifestanți, până în acel moment, nicio revendicare politică îndreptată împotriva Centrului. Mai avea doar trei zile în funcție și nu avea niciun chef să dea motive de destituire a lui tocmai acum, pe final de mandat. Se apropie de fereastră și avu o tresărire de spaimă. Piața centrală și străzile adiacente erau pline-ochi de manifestanți extrem de vocali. Estimă ca la șase sute de mii numărul lor. Reuși

să citească niște pancarte: „Jos prefectul trădător!" „Moarte împăratului uzurpator!" „Imperiul nu este al nostru, noi vrem să fim independenți!" și altele pe aceeași linie.

— Erudiția Voastră, eu nu înțeleg de ce mi se cere mie demisia, în definitiv eu nu am înjunghiat pe nimeni în Palatul Prefecturii. Înțeleg, totuși, să iau măsurile care se impun pentru pacificarea populației, ținând cont de evoluția evenimentelor, zise, întorcându-se către clerici.

În aceeași noapte, când nu începuse încă a se lumina de ziuă, o ceată de soldați imperiali izbiră în ușa casei lui Bliccala până o sfărâmară. În aceeași clipă, o elipsă de lumină violetă se coborî din cer, topi ca untul acoperișul placat cu ardezie și se proiectă pe patul de scândură unde dormea Naguay. Acesta fu răpit la cer.

☆ ☆ ☆

Cele ce urmează se vor petrece peste fix două sute de ani, în timpul măsurat la bordul navei Zainah Dunn, sub pavilion republican, care orbita planeta Goa la punct fix.

Capsula temportorului emise un vuiet scurt și un fascicul de lumină intensă, care tulbură visul comandantului Lenyather. Complet aiurit, acesta sări din patul hidraulic, care se plie automat și se ascunse într-o

firidă din perete, în clipa în care bărbatul atinse cu picioarele pardoseala.

— Hei, dar ce cauți aici, stimabile? făcu Lenyather uluit, frecându-se la ochi, în clipa în care îl văzu pe Bliccala ieșind buimac din cilindru. Ori s-a defectat temportorul și te-a adus aici nechemat, ori, ceea ce e mai puțin probabil, ai venit pentru scoaterea firelor. E prea devreme pentru asta, țin să te informez.

Goanezul clipi des și se frecă la ochi. Schiță o plecăciune, dar gestul îi fu oprit de brațul lui Leny, care i se propti în piept.

— Nu știu care a fost rațiunea computerului pentru care te-a readus la bordul navei, continuă abrupt căpitanul, asta nu era prevăzut în program. Mărturisesc că sunt într-o mică încurcătură, dar voi improviza. Mâine dimineață ar fi trebuit să plec spre țară. Tot răul spre bine, însă. Nu-mi place deloc ideea să călătoresc de unul singur. Bănuiesc că... nu te-am întrebat, vrei să mergi pe Regulus, nu? Altfel, nu văd de ce te afli aici.

— Facă-se voia Ta! rosti tânărul, cu bărbia proptită în piept.

Lenyather își puse mâinile în cap și se întoarse către hublou. Stătu așa, adâncit în contemplarea planetei Goa, mai multe minute. Răsăritul stelei Polaris – Alpha Ursae Minoris aprinsese deja orizontul uriașei sfere cu o aureolă orbitoare. Într-un târziu, se întoarse cu fața către terran.

— Naguay Bliccala, fiul lui Elnguyen, ascultă cuvintele Mele. Voia Mea e ca tu să decizi pentru tine, în cunoștință de cauză. Eu te pot trimite înapoi, în aceeași secundă a timpului tău, pentru ca gărzile prefectului să te găsească în pat, să te aresteze și să te conducă spre locul execuției. Dar tot eu îți pot oferi și alt viitor. Foarte departe de această planetă se află un nor de stele căruia noi îi spunem Nebuloasa Crabului. Acolo se află o planetă gazoasă gigantică, Elyseum, în jurul căreia se învârt o sută de inele late, ca niște scuturi de piatră. Pe aceste inele sunt pășuni verzi, bogate, a căror iarbă o pasc niște vaci așa de mari că abia se pot mișca. Acelor vaci noi le spunem narvali, pentru că au un corn în frunte. Laptele narvalilor e atât de gros că poate fi întins cu cuțitul pe pâine.

— Vacile sfinte... untura de narval...

— Întocmai. Cel care ajunge acolo și mulge vacile sfinte, practic devine nemuritor. Laptele acela conține anticorpi și enzime care îi vindecă pe cei care îl beau de orice boală ar avea.

— Câmpiile Elysee...

— Exact. Naguay, eu știu cum să ajung acolo, și o să mă mai duc. Îți ofer șansa de a merge cu mine.

— Împărăția de o mie de ani...

— Da, Naguay. Mi-am cumpărat un teren cu vedere la steaua Polaris, unde mi-am construit un mic conac și vreau să mă retrag cândva acolo. Până când

voi ieși eu la pensie, aș putea să te las pe tine să te îngrijești de acea proprietate. Ce zici? Vii cu mine?

Steaua Polaris răsări deasupra capitalei Mashar. De la distanța de o mie de kilometri nu se puteau distinge detalii, însă un punct scânteietor marca, vizibil, marea cupolă aurită a Catedralei Tuturor Misionarilor. Leny oftă. Cei două sute de ani de democrație și deschiderea politică instauraseră o epocă de bunăstare de invidiat asupra acestei mici și izolate planete, țintă ideală pentru turismul de nișă. Păcat că cel căruia i se vor datora toate acestea nu va mai trăi pentru a se bucura de ele.

— Da, Naguay. Ce zici? Goa sau Stella Polaris? Erudiția Sa sau vacile sfinte?

Lenyather nu primi nici de data aceasta răspuns. Naguay stătea cu bărbia în piept și ochii scăldați în lacrimi. În cele din urmă, șoaptele lui abia auzite fură mult prea slabe pentru a putea fi traduse integral de translator, care nu detectă decât câteva cuvinte disparate: „popor", „jertfă", „onoare", „datorie". Exasperat, Leny se îndreptă spre panoul de comandă al navei și începu inițierea procedurii de părăsire a planetei Goa și de îndreptare către Alpha Regulus. Introduse cele patru comenzi de configurare și apăsă tasta Enter.

Spre uimirea lui, primi mesajul „Procedură abortată – privilegii insuficiente".

Se gândi câteva clipe și repetă introducerea configurării. Același refuz din partea sistemului.

În liniștea de mormânt care se lăsă, un clinchet cristalin răsună din speakerul computerului, urmat de o voce feminină cu o frumoasă tonalitate de contralto care rosti, cu o dicție impecabilă:

„Atenție, vă rugăm! Modificare importantă a parametrilor misiunii, hotărâtă de algoritmii Xolotl. Urmează conținutul modificării: dintre cei doi pasageri ai navei stelare Zainah Dunn, unul se va întoarce pe Goa, orașul Mashar, în data de 26 Morganwand, ora 3 a anului 8998 de la Fondarea Imperiului Galactic, iar celălalt va merge către planeta Elyseum, din Nebuloasa Crabului. Cel care se va duce pe Goa va fi... Lenyather Roherngo.

În fișierul atașat va primi instrucțiunile noii misiuni: conducerea loviturii de stat, înlăturarea prefectului imperial Griback și instaurarea Republicii.

Succes!

Activare secvență de temportare".

Mica sirenă vișinie

1.

Fumul gros de tutun și hărmălaia din club depășiseră nivelul de alertă pe care Maddox Waver era dispus să-l îndure. În mod normal, s-ar fi ridicat de multișor de la masă și s-ar fi prelins ca o nălucă pe lângă pereți, cu capul strâns între umeri, ferindu-se să dea nas în nas cu unul ca Dennis McCarthy, ori cu diavolul de Paul Rose sau, Doamne ferește, cu amândoi deodată. Toate acele cântecele stupide care se revărsau din automatele de poker îl scoteau din minți. Zurgălăii aceia enervanți îl călcau pe creier și-l făceau să regrete că acceptase să vină la întâlnire, ratând astfel cele două ore de conversație cu Natalie. Dar nu se mai putea sustrage. Simțise deja în ceafă răsuflarea lui William Chambers și palma lui strângându-l tare de antebraț, ca și când ar fi vrut să se asigure că nu-l mai scapă.

— Dragă domnule Waver, îi strecurase Chambers printre dinți, dimineața, când își săpuneau amândoi obrazul în fața oglinzii din sala de baie, vreau să am

o discuție cu dumneata, între patru ochi. Cât mai curând posibil. Ce-ai zice să ne vedem, azi, după masa de prânz, în Clubul Maimuțelor Vișinii?

Maddox își întoarse capul spre stânga și privi, resemnat, prin hublou. Bila, de un albastru intens, vârstată cu fuioare albe de nori, a Pământului, se ridicase la patruzeci de grade latitudine deasupra orizontului, cu zece mai sus decât în ziua precedentă. Mâine va fi punctul culminant al ramurii ascendente, își spuse. Maximumul de vizibilitate. Peste fix douăzeci de minute, soarele va răsări peste Los Angeles, iar în California va fi ora șase dimineața. Mad putea calcula cu ochii închiși toate acestea. Natalie se va răsuci în pat de câteva ori, de pe o parte pe cealaltă, va arunca pătura la o parte și se va îndrepta, mai mult bâjbâind cu mâinile întinse, spre bucătărie, unde va pune cafetiera pe aragaz. După aceea, Nat va intra în camera de baie și va închide ușa după ea (Mad nu putea vedea ce se petrece acolo, dar bănuia silueta Nataliei profilându-se, goală, în cabina de duș, turtindu-și, din când în când, rotunjimile feselor și ale sânilor de pereții translucizi și aburiți).

Maddox vedea toate acestea cu ochii minții și în curând va putea să le vadă și în realitate. Lucra la asta. Numai de n-ar mai fi fost oprit din muncă de unul ca William, cu cine știe ce mofturi și chițibușuri administrative. Îi mulțumi totuși în gând maiorului William

Chambers, cel care răspundea de securitatea informativă a stației Pamirsat, pentru simplul fapt de a-i fi barat calea maimuțoiului de Dennis, a cărui țeastă rasă tocmai apucase s-o zărească prin mulțime.

— Mulțumesc, dragă Mad – pot să mă adresez așa, nu? Mulțumesc pentru amabilitatea cu care ai acceptat... uite, ia un loc aici. Bei un cocktail energizant alături de mine?

Nu mai putu să refuze. Maiorul îi împinsese în față o sondă din acelea adânci, cu un pai înfipt în gelul vâscos cu straturi bicolore intercalate, oranj și violet. Din spatele lui Chambers, Dennis îi arunca priviri lascive, batjocoritoare, lingându-și bicepsul umflat al brațului drept, tatuat cu sirene vișinii. Nu mai putu să suporte. Amestecă de câteva ori, apoi puse paharul pe masă, dezgustat, cu un zgomot ostentativ. Maiorul prinse din zbor toată mișcarea și întoarse capul iute. Dennis era însă departe, fluierând, dându-și coate cu unul sau ciupind pe altul de fund. Un porc, își zise Maddox.

— Unii dintre cei de aici se comportă ca și cum s-ar afla într-o colonie penitenciară și nu într-una de muncă, îi citi maiorul gândurile. Nu că diferența ar fi foarte mare. Vezi, tocmai de aceea, domnul senator Burrows a declarat, în ultima lui conferință de presă, că inaugurarea de săptămâna viitoare, la care va participa, fără doar și poate, va da un nou impuls și va constitui o...

— Despre ce inaugurare vorbești? îi reteză Maddox elanul discursului politicianist. Doar nu vrei să spui că ăștia vor să bage telescopul în funcțiune deja? Nu e gata. Termenul este oricum sfârșitul lui noiembrie. Mai sunt trei luni până atunci.

Înțelese brusc motivul întrevederii solicitate de Chambers. Cum de nu se gândise la asta până acum? Toate fondurile acelea nesimțite pompate în proiectul GIGATEL, în condițiile în care SUTA erau bântuite de cea mai gravă criză economică de la războiul din '56? Iar Liga Sudului era măcinată de anarhie și părea că pierduse definitiv bătălia cu mafia politico-economică? Bineînțeles că era în interesul campaniei electorale a lui Theodore Burrows ca acest super-telescop, cel mai mare construit vreodată de om, să fie prezentat ca o realizare exclusivă a politicii sale clarvăzătoare. „Un om pentru America" titrau toate afișele lui electorale, având în spate cupa giganticului telescop lunar, cu diametrul de un kilometru, făcând aluzie la puterea și gloria foștilor Președinți ai continentului american.

— Dragă Mad, știi prea bine că nu se pot definitiva toate detaliile tehnice până la debutul campaniei electorale. Atunci domnul senator va fi cu totul absorbit de acea activitate, și de altfel nici nu prezintă mare interes pentru publicul larg faptul că nu ai reușit tu să integrezi cutare sistem auxiliar. Stai liniștit, din punctul acesta de vedere. Nu-ți va cere nimeni rezultate de a doua zi. Altceva voiam să-ți spun, dar m-ai întrerupt.

Mad trase aer în piept și se stăpâni cu greu. Trebuia să asculte încă una din acele lecții politico-ideologice despre disciplină și loialitate, coeziune și într-ajutorare și celelalte rahaturi cu care le spălau creierii periodic. Tremura de ciudă.

— Numai mie îmi spuneți? Pe golanii ăia de McCarthy și Rose nu-i vedeți cum se leagă fără motiv de cei care stau liniștiți, în banca lor? Ce-aveți toți cu mine? Vi se pare că sunt tocilar, nu? Port ochelari, sunt slăbănog și nu merg la sala de forță? Nu mă refer numai la dumneata, domnule maior, coborî Maddox glasul, văzând mina uluită a lui Chambers. Tocmai am ieșit de la vizita medicală lunară. Doctorul Figueroa, după ce mi s-a uitat în gât și mi-a palpat ganglionii, după ce mi-a luat tensiunea și mi-a verificat glicemia, mi-a spus: „veghează, dragă Mad, asupra comportării civilizate. Trăim și muncim într-o colectivitate restrânsă, deci este nevoie ca fiecare..." Bla, bla, bla... continuă Maddox, cu voce pițigăiată, maimuțărindu-l pe doctorul Kendrix. Mă întreb dacă, după ce s-a uitat și în curul lui Dennis, i-o fi spus aceleași lucruri ca și mie.

— Eu și Ken avem domenii de specialitate diferite, răspunse maiorul dregându-și viguros vocea. Cu siguranță n-o să-ți repet aceleași lucruri pe care le-ai auzit de la el, dragă domnule Waver. Și nu mă așteptam din partea dumitale la o reacție așa de negativă, trebuie să-ți spun, în condițiile în care tocmai mă pre-

găteam să-ți dau o veste excelentă. Dar, dacă nu te interesează oferta mea și a domnului senator...

Maddox deschise ochii mari și-l fixă pe William Chambers cu acea privire a școlarului prins cu copiuța după ce tocmai luase nota 10.

— Ei bine, da, reluă șeful securității, domnul maior m-a rugat să-i recomand o persoană de foarte mare încredere din rândul specialiștilor de pe Pamirsat, al cărui nume să fie legat de nașterea telescopului. Vrea s-o aibă alături în campania lui, la tribună, peste tot unde se va duce. Un om fără pată și prihană, mă înțelegi, pentru că se va face mare vâlvă și tam-tam în presă pe seama ta. Trebuie să te previn dinspre partea asta, dar și avantajele vor fi pe măsură. Ți le va spune direct domnul Burrows. Eu m-am gândit imediat la tine. Ești fix omul potrivit. Inteligent, muncitor, discret, non-conflictual. Mi-am pus obrazul pentru tine. Ce spui? Nu vreau să aud un refuz din partea ta, domnule inginer. Peste patru zile, în cadrul festivităților prilejuite de tăierea pamblicii, vei fi prezentat întregii omeniri. Laurii care ți se vor așeza pe frunte îi meriți cu prisosință.

2.

Sub imensa cupolă de regolit sinterizat, excavatoarele electrice munceau non-stop, săpând și încărcând pe banda rulantă roca lunară. Aceasta era trecută apoi

prin măselele unui uriaș concasor, cernută, sortată și dirijată spre module diferite, în funcție de compoziția chimică. Pulberile de piroxenă și olivină, bogate în magneziu, erau dirijate către cuvele rotunde unde, amestecate în soluție apoasă, erau centrifugate. Anortita, foarte rară pe Pământ, dar abundentă pe Lună, bogată în calciu și aluminiu, era dirijată către cuptoarele de calcinat anaerobe, care izolau calciul metalic pur. În lipsa oxigenului, calciul era un metal perfect conductor electric, maleabil și ductil. Tot din anortită, la fel de valoroasă ca și aurul, se obținea și aluminiu, dar la altă temperatură decât calciul. Acesta, pe lângă proprietățile de conductibilitate electrică excelente, dacă era măcinat în pulbere fină, ars în oxigen constituia un foarte bun combustibil solid pentru rachete. Fierul, titanul, vanadiul și molibdenul erau separate din aceleași omniprezente roci lunare, piroxena și olivina. Hidrogenul, oxigenul și heliul, toate în stare atomică, nelegate în molecule, se obțineau din ilmenit, prin mărunțire și încălzire. Pentru minimizarea costului cu transportul, prelucrările brute erau efectuate direct pe solul lunar, urmând ca rachetele transportoare să ducă pe Pământ produsele finite. Toate aceste activități se desfășurau în principal de către roboți supervizați de câțiva operatori umani într-un ritm frenetic, deoarece profitabilitatea se măsoară în produse pe unitatea de timp. Iar investitorii își cereau profitul lor, negreșit, la termen.

Consorțiul de firme care concesionase pentru o sută de ani exploatarea americană Pamirsat, localizată în craterul Aristarhus, rămăsese unit chiar și după spargerea Statelor Unite ale Americii în mai multe regiuni de influență politică, între care predominau SUTA (Statele Unite Therrane ale Americii) și Liga Sudului, grupată în jurul Californiei, la care se alipiseră ulterior Utah și statele latinofone, tradiționaliste și xenofobe din sud: Nevada, Arizona, New Mexico, Texas, Louisiana, Mississipi, Alabama, Georgia și Florida. Daniel Breit Kotska, zis și „omul cu masca de crom", din pricina pulberii de ilmenit care i se depusese ani de zile pe față, și de care nu se spăla decât extrem de rar, era plătit cu greutatea lui în aur de multinaționale ca să conducă cu mână de fier tot ce se mișca în craterul Aristarhus: oameni, utilaje și minereu. Deseori le spunea angajaților săi: „bă băieți, dacă trebuie, o să port și chiloți de plumb, nu numai mască de crom, ca să-mi păzesc boașele de cancer în văgăuna asta radioactivă".

Nu erau însă mulți cei care să-l urmeze. Oricât de bine ar fi fost plătiți, și nimeni nu putea să spună că nu a fost plătit regește, niciunul nu ar fi acceptat să rămână pe Lună mai mult de trei, maximum patru ani. Procesul de involuție a sistemelor osos, circulator, imunitar era, de la un punct, ireversibil. Toți plecau acasă cu insuficiență renală, cu handicap locomotor, cu dispnee, ceva, orișicât. Și când se puneau apoi în

balanță banii primiți cu sănătatea ruinată, nimănui nu-i mai ardea să zâmbească.

Cealaltă mână dreaptă a lui Kotska, dacă se poate spune așa, doctorul Kendrix Figueroa își făcea rondul zilnic, verificând respectarea regulilor de protecție a muncii și de igienă în perimetrul exploatării miniere. Domul de regolit, ranforsat cu fibre de carbon și de sticlă, având forma unei uriașe omizi, lungă de doi kilometri și jumătate și groasă de un kilometru, era luminat ca ziua de câteva sute de reflectoare de câte zece mii de wați. Energia și apa constituiau, în mod paradoxal, cele mai mici probleme pe satelitul natural. De altfel, apa era reciclată în foarte mare măsură.

La sfârșitul schimbului doi, Figueroa își făcu inopinat apariția în vestiarul bărbaților, unde aceștia își schimbau hainele de lucru și intrau la duș. Doisprezece inși stăteau aliniați cu spatele la perete, dezbrăcați în pielea goală, suportând privirile vulturești ale medicului.

— Sam, tu să treci neapărat zilele astea pe la cabinet, să vedem ce e cu abcesul acela dentar. Robert, faci cele o sută de genuflexiuni cu haltera încărcată la 300 de kilograme, zilnic, cum am vorbit, sau vrei să te plimbi în scaun cu rotile când te vei întoarce acasă?

Când ajunse în dreptul lui Dennis McCarthy, doctorul avu o scurtă ezitare și apoi se întoarse cu fața către el:

— Dennis, pe tine te aștept chiar acum, la ieșirea din schimb, la mine în cabinet. Vreau să am o discuție cu tine.

Bărbatul confirmă respectuos, dând din cap. Peste cincisprezece minute ciocănea la ușa dispensarului medical.

— Ah, Dennis, o să fiu scurt, zise doctorul. Mi-au ajuns la urechi anumite plângeri la adresa ta. Cum că ai un comportament agresiv în colectivitate. Stai, lasă-mă să termin și după aia o să-ți dau voie să vorbești! Știi foarte bine că soarta fiecăruia dintre voi, aici în exploatarea minieră Pamirsat, este în mâna mea. De mine depinde dacă și cât mai stați pe aici. Vrei să-ți termini contractul și să iei banii integral, băiete, sau vrei să te dau afară disciplinar și o să pleci, scuză-mi expresia, cu sula în mână? Acum, zi ce ai de zis.

Bărbatul, care șezuse pe un scaun cu capul în jos, se ridică în picioare și se postă, cât era de lung, în fața lui Kendrix.

— Doctore, știi foarte bine condițiile de stres în care trăim și muncim. Și dacă la astea se mai adaugă și nedreptăți flagrante, atunci e nevoie și de o supapă de descărcare a nervilor.

— Despre ce nedreptăți vorbești?

— Ah, știți și dumneavoastră! Unii muncesc în praf, în trei schimburi, se iradiază, și când li se termină stagiul pleacă acasă cu zece milioane de dolari, iar alții,

care freacă menta toată ziua pe computer, uitându-se la stele și la Pământ, umflă suta de milioane. Dar lucrurile astea se cunosc de multă vreme. Eu atât am de zis. Și dacă mimoza aia de Waver e atât de sensibilă, de ce a mai venit aici, unde e treabă de bărbați? Stai, ai zis că mă lași să vorbesc, ascultă-mă până la capăt! Precis e gay, după cum se uită în urma mea. Am auzit că săptămâna viitoare o să vină în vizită senatorul Burrows. Eu chiar am de gând să-l întreb dacă li se permite gay-lor să vină pe Lună.

— Hei, reacționă imediat Figueroa, n-o lua chiar așa. Problema gay-lor e una foarte delicată în acest moment, când domnul senator se străduiește să câștige voturile contracandidatului său, ultra-conservatorul Keaton Mays. Dar, zi-mi și mie, de unde ai scos-o că Mad e gay? Nu e deloc așa, pot să te asigur de asta. Are o prietenă în Los Angeles, Natalie Watt, locuiește pe undeva prin Pico Rivera, Beverly Avenue, dacă țin bine minte. Mi-a arătat poza, o ține permanent în port-vizit. Frumoasă domnișoară! O iubește chiar foarte mult. Așa că... eu zic să te liniștești și să lași omul în pace. Hai, du-te la treaba ta.

La ora locală 18, întreg personalul stației Pamirsat era adunat în sala de mese. Kotska le ținuse o scurtă cuvântare, prin care îi anunțase programul vizitei senatoriale de peste patru zile.

— Și nu uitați, adăugă directorul la sfârșit, domnul Burrows este omul cu banii. Companiile vor veni sau

vor pleca de pe Lună, în funcție de interesele guvernamentale. Politica domnului senator Burrows este una de creștere a exploatării economice a Lunii și, fără îndoială, dacă va câștiga alegerile viitoare, asta se va datora și interesului și simpatiei cu care poporul american urmărește activitatea noastră de aici. Să facem așadar o figură bună, să nu ne facem de rușine! Vor fi prezente toate televiziunile din țară. Și acum, o să-l rog pe colegul nostru Maddox Waver să ne facă o scurtă prezentare, pe înțelesul profanilor, a acestui important obiectiv. Maddox, vino, te rog, în față!

Străduindu-se să hârșâie scaunele mesenilor cât mai puțin, Mad se îndreptă către locul indicat. Când trecu prin dreptul lui Dennis, acesta își strecură palma între picioare, ostentativ, și zise suficient de tare încât să fie auzit de multă lume:

— Uite, dragă Mad, două mingi de tenis numai bune, vino diseară la mine în cabină să ți le dau, știu că ți le dorești foarte tare!

3.

— Întrebarea care se pune este una de rezoluție: cât de mare trebuie să fie un obiect pentru ca un telescop să îl identifice, adică să îi vedem și niște detalii, nu doar un pixel? Articulă Mad, străduindu-se să-și păstreze calmul intonației. De exemplu, se adresă el audienței formate din mineri și personal auxiliar, care îl

urmăreau cu gurile căscate, un om stând alături de noi este ușor de văzut și de identificat. Dar dacă ar sta la un kilometru de aici, ar fi mult mai greu de văzut, iar dacă ar sta la zece kilometri, din el s-ar vedea doar un punct. Capacitatea unui telescop de a separa un obiect, de a-l observa și identifica, este legată de mărimea oglinzii sau a lentilelor sale. Există o relație simplă între puterea de rezoluție a unui telescop și diametrul oglinzii sale. Rezoluția este egală cu 11.6 împărțit la diametrul oglinzii D, exprimat în centimetri. Ce înseamnă asta? Ce înseamnă Rezoluția, de fapt? Această mărime, pe care o notăm simplu R, este mărimea unghiului sub care observăm un obiect, exprimată în secunde de arc. Cu cât obiectul este mai departe, cu atât el pare mai mic, iar mărimea lui unghiulară va fi și ea mai mică. Pare complicat la prima vedere, dar în realitate nu este. Fiți atenți: un grad de cerc este similar unei ore de ceas. Are 60 de minute, iar fiecare minut are la rândul lui câte 60 de secunde. Făcând socoteala, rezultă că un grad are trei mii șase sute de secunde. Cât este de mare un grad de cerc? Păi dacă mărimea unui pumn, văzut la distanța mâinii întinse este de zece grade, înseamnă că ne-am făcut o idee. Vă mai spun doar că Luna, văzută de pe Pământ, este observată sub un unghi vizual de o jumătate de grad, adică o mie opt sute de secunde, iar Pământul, văzut de pe Lună, măsoară în diametru două grade, deci de patru ori mai mult.

Mat se opri câteva clipe și se uită la audiență, încercând să surprindă un feed-back. Cu greu reuși să discearnă două sau trei figuri mulțumite. Nu-i nimic, își zise, chiar și pentru aceia merită să vorbesc mai departe.

— Ceea ce contează, în final, și cu ce trebuie să rămânem din conferința asta, este următorul lucru: cu cât telescopul e mai mare, cu atât putem vedea mai departe cu el. Sau, ceea ce este același lucru, cu atât putem vedea detalii mai mici cu el. Haideți să exemplificăm această observație într-un mod foarte intuitiv: cu noul nostru telescop cu diametrul de 1000 de metri, construit pe Lună, în craterul Copernicus, ce credeți că am putea noi să vedem pe Pământ?

— O putem vedea pe Samantha, nevastă-mea, cum duce copiii la școală? se auzi o voce din sală. Locuiește în San Francisco. Ei? Ce spui?

Mad se întoarse către cel care pusese întrebarea.

— Phill, mai înainte de a ne apuca să o căutăm pe Samantha în furnicarul celor trei milioane de locuitori ai Frisco-ului, hai să vedem dacă, matematic, ar fi posibil. Păi avem așa: rezoluția telescopului nostru este 11.6 supra o sută de mii de centimetri, asta înseamnă... 116 milionimi de secunde de arc.

— Asta m-a lămurit buștean, domnule! răspunse omul din sală.

— Totuși, ceva am aflat, anume deschiderea cea mai mică a unghiului la care putem observa ceva prin

telescop. Pentru a ști ce obiect putem observa sub acest unghi, mai trebuie doar să înmulțim rezoluția noastră cu distanța la care se află obiectul și totul să împărțim la constanta 206265. Asta înseamnă... știind că distanța medie dintre Pământ și Lună este între 350.000 și 400.000 de kilometri... dacă transformăm această distanță în centimetri și apoi vom efectua calculele, vom găsi... o clipă... extraordinar, cine s-ar fi gândit? Obținem cincisprezece centimetri.

— Deci? O văd pe Samantha sau nu o văd?

— Da, domnule Phill, o puteți vedea pe soția dumneavoastră, dacă este afară, ziua, în lumina soarelui și este lună nouă, ceea ce înseamnă că luna se află sus pe cer, iar zona San Francisco este în aria de vizibilitate a telescopului. Dar nu veți avea pretenția să o puteți vedea tot timpul, nu? Zi de zi, vreau să zic. Nu zilnic, ci doar două-trei zile într-o lună.

— E de-ajuns, zic, răspunse Phill.

4.

În noaptea care urmă, Mad intră în bazele de date ale sistemului informațional PamirInfo. Căută rețeta laptelui nutritiv servit în fiecare dimineață celor care făceau antrenamente cu haltere la sala de forță. Lista ingredientelor era una destul de lungă. Văzu acolo, printre altele: glutamină, taurină, citrulină, alanină, arginină și beta-alanină, apoi cafeină și extract din

cafea verde și ceai verde iar în cele din urmă vitaminele C, B3, B6, B9, B12 și D3. Nu înțelese mai nimic din lista aceea, dar nu se lăsă descurajat. Creă în câteva minute o rețetă nouă, pe care o numi „sundayMorningDennisReceipt", în care introduse doar patru ingrediente: pudră de talc, ulei de ricin, lapte de cocos, apă caldă în părți egale, până la 200 ml. Se amestecă energic și se bea pe stomacul gol. Direcționă această nouă rețetă modulului executiv atașat persoanei cu numele McCarthy Dennis. Apoi se ocupă cu îmbunătățirea ecuației planului tangent raportat la fiecare element din cele două milioane de piese hexagonale care formau gigantica oglindă parabolică, încastrată în cupa craterului Copernicus.

Noua formă a ecuației ar fi trebuit să elimine în mare parte erorile de sfericitate și paralaxă, ceea ce ar fi avut ca rezultat îmbunătățirea rezoluției cu cel puțin 50 de milionimi de secunde de arc, ceea ce, tradus în centimetri, ar fi însemnat distingerea ochilor pe figura unei persoane. Ținându-și degetele mâinii stângi încrucișate la spate, Mad apăsă pe butonul care focaliza megaoglinda pe Los Angeles. Metropola se afla la amiază, dar asta conta mai puțin, ceea ce era important era faptul că luna se afla în ultimul ei pătrar. La ora 12 astrul nopții tocmai răsărea pe cerul Orașului Îngerilor, deși invizibil pentru pământeni. În numai treizeci de secunde, care îi părură lui Mat treizeci de ani, servo-

motoarele celor două milioane de oglinzi hexagonale focalizară axul parabolei în punctul de coordonate geografice 34°03'N 118°15'V, respectiv asupra orașului Los Angeles.

Înfrigurat, începu să baleieze în sus și în jos, la stânga sau la dreapta, căutând reperele cunoscute. Se orientă după Stadionul Dodger, pe care îl recunoscu primul, apoi găsi rapid Pico Rivera și îndată Beverly Bulevard. Crescu lent rezoluția și putu să recunoască, emoționat, aleea care ducea spre ușa imobilului unde locuia Natalie. Salvă această poziție în memoria de locații favorite și rămase așa, cu imaginea ușii zăvorâte în față, vreme de trei sferturi de oră. Își făcu o cafea. Ceasul intern al coloniei arăta ora 2 noaptea. Era o anumită corespondență matematică între ora Pamirsat și ora din Los Angeles, corespondență ce se menținea constantă în timp. Douăsprezece ore. Când soarele îl luminează pe unul, celălalt se află în umbră. Logic.

Ușa se deschise și se închise de mai multe ori. Nu recunoscu pe niciuna dintre persoane. Un pic blurate la față – asta se va putea remedia, deja Mad avea în minte ecuațiile de aproximare Fourrier necesare – dar putea să-și dea seama dacă era vorba de bărbați sau de femei în vârstă, după îmbrăcăminte și înălțime. Niciuna dintre persoane nu putea fi Natalie.

Exasperat, verifică încă o dată poziția geografică. Execută un zoom out, scană cartierul și zonele limitrofe, dar nu găsi nicio greșeală. Reveni la ușa închisă.

La ora 16, ora locală Los Angeles, ora 4 dimineața ora Pamirsat, Natalie își făcu apariția. Intră pe alee, o vedea de la ceafă. Avea la gât o eșarfă verzuie, pantofi roșii (asta se vedea cel mai bine de sus) și o fustă cu carouri. Fusta se oprea deasupra genunchilor. Mat se rugă în gând ca Natalie să se oprească, să intre în vorbă cu cineva și să întoarcă măcar o clipă capul înapoi. Acest lucru nu se întâmplă.

Însă, ca o minune, după ce introduse codul în interfon și deschise ușa, zăbovi o clipă în prag și privi în sus, spre cer. Oh, Doamne! A zâmbit! Ca și cum ar fi știut, ca și cum raza de lumină a celor două milioane de faguri de albine ar fi conectat-o mintal cu el! Rămase așa, pironit în fața monitorului pe care imaginea ușii închise se estompă încet, pe măsură ce se lăsa înserarea în LA. Zorii se iviră și pe stațiunea Pamirsat, în momentul în care Mad se ghemui sub pătură, încercând să adoarmă câteva minute, măcar.

Peste o oră, în timp ce sta la coadă la linia de servire a micului dejun, Dennis slobozi deodată un urlet și se repezi, cu palma pusă peste turul pantalonilor, către veceu. Nu se mai dezlipi de scaunul de toaletă timp de patru ore, cu toate insistențele și bătăile în ușă.

În ziua următoare, Dennis McCarthy fu îmbarcat pe primul transportor cu direcția Terra. Contractul său de muncă fusese reziliat, sub clauza „apendicită, peritonită, ocluzie intestinală sau altă boală abdomi-

nală acută, posibil infecțioasă". Înainte de a păși în modulul lunar, Dennis se întoarse către doctorul Figueira și mai făcu o ultimă încercare:

— Să mai așteptăm până mâine, sunt convins că a fost ceva accidental, trecător. Deja nu mai am nimic.

— Dragă Dennis, aș vrea să te cred, dar nu pot să risc nimic în timpul vizitei Excelenței Sale. Dacă e, Doamne ferește, vreo bacterie contagioasă? Peste șase luni, dacă toate analizele îți vor ieși bine, vei putea să revii.

— Să nu-i dați telescopul pe mână lui Mad! Eu atât vă spun. E nebun! mai zise, și închise ușa modulului în urma sa.

5.

Duminică dimineața, la ora 10 lunară Pamirsat, drumul dintre cosmodrom și intrarea oficială în stațiunea minieră era pavoazat cu steagurile brun-portocalii ale Alianței Sudului. Steagurile nu fâlfâiau în atmosfera lunară ultra-rarefiată, ci stăteau țepene și boțite ca niște foi de tablă. Îndată ce aseleniză, de modulul lunar se apropie un transportor șenilat care aștepta îmbarcarea pasagerilor. Cei patru oficiali, senatorul, secretarul personal și doi cameramani acreditați de la televiziuni prietene, purtând costume presurizate de unică folosință, se urcară în transportor și în cincisprezece minute cu toții intrară în sasul de echilibrare presostatică.

— Bine ați venit printre noi, Excelența Voastră! fu auzită urarea lui Daniel Kotska, proaspăt spălat pe față în cinstea acestui eveniment.

Urmară strângeri de mâini și un scurt dialog pentru ascultarea doleanțelor organizatorice ale vizitatorilor.

— Să fie scurt, zise Burrows. Arăt penibil în gravitația asta scăzută. Voi vorbiți mai puțin, câte trei minute, lăsați-mă pe mine treizeci. Peste o oră vreau să decolăm. Ai omul? se întoarse către Kotska.

— Da, excelență, el este, zise directorul, împingându-l pe Maddox în față.

— Bun așa, mi-l trimiți peste trei luni, nu am ce face cu el acum. Să dea un interviu aici, înregistrat. Trimite un CV secretarului meu. Sunteți gata? Lumea e anunțată, sunt prezenți toți? Lumini sunt?

— Totul OK, excelență, poftiți la microfon.

— Băieți, se întoarse Burrows către cameramani, să se vadă și niște utilaje în cadru și ceva în mișcare. Așa... concasorul acela e perfect. Ciocăni în microfon. Probă! Se aude?

— Trei, doi, unu, vorbiți! zise unul dintre operatori. Sunteți în direct.

— Bună ziua, sau bună seara, dragi americani! Vă vorbesc chiar de pe Lună. Sunt în stațiunea de cercetări metalurgice și astronomice și exploatare minieră Pamirsat, cu ocazia inaugurării celui mai mare teles-

cop optic pe care l-a avut omenirea până în ziua de azi. M-am interesat și am aflat că primul telescop a fost construit de nimeni altul decât Galileo Galilei, în anul 1609, cu care a observat munții de pe Lună. Iată, au trecut șase sute de ani de atunci și știința a progresat enorm. Dacă luneta lui Galileo mărea de 30 de ori, iată că telescopul nostru cu reflexie, cu o oglindă parabolică având diametrul de o mie de metri, are puterea de mărire sau grosismentul de... cât, domnule Maddox? Domnul Maddox este unul din savanții care au contribuit la crearea acestui fabulos instrument. O să mai vorbim despre Mad.

— Telescopul GIGATEL mărește de peste cinci sute de mii de miliarde de ori. Mai exact, de cinci sute cincizeci de mii de miliarde. Un număr cu cincisprezece cifre.

— Vedeți, așadar, ce progres colosal! Dragi concetățeni, am folosit intenționat cuvântul progres, ca să arăt că noi, Partidul Noua Cetățenie, militează pentru progres! Pentru dezvoltare! Pentru eliberarea de sub sârma ghimpată a frontierelor! Vrem să dărâmăm Zidul care separă de două sute de ani două lumi, două civilizații. Libertate! Li-ber-ta-te! Li-ber-ta-te!

Mad se retrase în scurt timp într-o zonă lăturalnică, neexpusă reflectoarelor, în care mai zăbovi vreo zece minute. Se uita în permanență la ceas. În noaptea respectivă luna trecea din faza de prim pătrar în cea de

lună plină, când observația Pământului devenea imposibilă. Era ultima ocazie de a o mai vedea pe Natalie. Următoarea va apărea abia peste două săptămâni.

Intră în cabina lui și se năpusti, literalmente, febril, asupra terminalului. Tastă parola și imaginea binecunoscută a ușii imobilului îl întâmpină. Deja cunoștea obiceiurile Nataliei. La opt dimineața ieșea pe ușa blocului, o urmărea cum se urcă în mașina parcată în stradă. Urmărea traseul mașinii, pe care în cele din urmă reuși să-l reconstituie, după mai multe eșecuri. Pur și simplu, la început nu putea să urmărească mașina în viteză. După câteva îmbunătățiri aduse softului, urmărirea unui vehicul în mișcare pe Pământ deveni chiar un fel de joc pasionant. Găsise și adresa locului ei de muncă: lucra la Arhivele Districtuale. Cine știe pe ce post, nu a aflat, sau nu l-a interesat. Știa însă că Nat ieșea la ora 13 fix în pauză de masă, împreună cu o colegă și mergeau la un restaurant, la două străzi distanță. Mâncau câte o porție de ceva roșu, poate pizza, poate paste. Nu-și dădea seama. Beau ceva maroniu, din pahare largi, asta putea fi cola sau vin roșu, de ce nu?

La trei și jumătate PM, Nat pleca acasă. La 4 PM intra pe ușa blocului. Asta se întâmpla în fiecare zi, mai puțin în week-end, când programul ei era neregulat.

Se uită la ceas. Peste patru minute Natalie va apărea în fața ușii de intrare. Mad își aduse o cutie de

bere rece de la frigider, pe care o păstră pentru a o deschide în momentul apariției lui Nat. Momentul acela nu întârzie cu nicio secundă.

Numai că... Natalie era însoțită. De un bărbat. Mad simți cum, literalmente, sângele îi îngheață în vene. Tot sângele din corp, din mâini, din picioare, din stomac i se ascunse într-o clipă în inimă. Sau undeva, în altă parte, nu se știe unde. Mad era un sloi de gheață. În clipa în care Natalie deschise ușa și se întoarse, ca de obicei, cu fața spre stradă, cei doi se sărutară. Mad încercă, fără succes, să-și umezească limba, care era uscată ca o coadă de mătură. Când Natalie intră în bloc, bărbatul se întoarse cu fața către stradă. Și atunci...

Oh, toți zeii și toate zeițele din Olimp! Dennis! Rămas câteva clipe nemișcat lângă ușă, se uită în sus (ce ironie jalnică!), zâmbi și se îndreptă agale către mașină.

6.

Orele, zilele se târau ca melcul. Mad se uita din jumătate în jumătate de oră la ceas, dar nimic nu putea să grăbească mișcarea acelor. Două săptămâni de bănuieli, de speranțe deșarte, de îndoieli, disperare și depresie. Nu putea face nimic. Nu putea lua legătura cu ea prin radio și prin nicio altă rețea. Nu că nu ar fi existat asemenea mijloace tehnice, dar orice comunicație cu Pământul era bruiată din considerente de securitate. Atât terestră cât și selenară. Singurele comu-

nicații se făceau între cele două terminale de cosmodrom.

Cum reușise Dennis să dea de urma Nataliei? Asta era cea mai dificilă, cea mai presantă întrebare. Dacă Dennis n-ar fi știut de existența ei, dacă Dennis n-ar fi știut adresa ei, dacă... dacă.. câți de „dacă" s-au dovedit a fi în cele din urmă himere. Se gândi îndelung. Să fi fost o pură coincidență? Una la câte milioane? Nu credea în așa ceva. A fost premeditare. Dennis trebuie că a știut ceva. Ce? De unde? I-a furat actele, parola, i-a spart conturile în rețelele de comunicații? Dennis, un salahor, un muncitor cu spinarea, care abia știe să citească? Puțin probabil, dar nu imposibil.

Mad se perpelea în suc propriu, noapte de noapte. Se scula cu ochii umflați și genele lipite. Nu mai mânca. Se constipase. Nu mai era atent la ce i se spune. Doctorul Figueroa îl luă la ochi. Își propuse să-l urmărească mai atent. Dennis observă instinctiv prezența tot mai agasantă a doctorului în apropierea sa. La un moment dat își dădu seama că starea asta letargică nu poate să-l ducă nicăieri decât la dezastru. Trebuia să accepte realitatea. Nat se cuplase cu Dennis. Joc al întâmplării sau conspirație îndreptată intenționat împotriva lui, asta era mai puțin important. Avea nevoie doar de o confirmare. O oră cu vizibilitate bună. Era pregătit sufletește să primească orice lovitură. Oricum, Natalia era pierdută. Ca și cum ar fi murit. Își impuse să nu se mai gândească la ea.

Și atunci se gândi doar la Dennis. Îl văzu din spate, cu umerii lucrați la aparate, cu sirenele stacojii tatuate pe bicepși. Și atunci îi veni ideea genială. Deschise cărțile de optică – avea o bibliotecă digitală impresionantă. Nu găsi aici ce căuta. Deschise cărțile de astronomie. Domeniu extrem de vast. Căută noțiunile înrudite cu „intensitatea radiației solare". Citi undeva o formulă și un rezultat: intensitatea solară la limita atmosferei terestre este egală cu 1367 Wați pe metrul pătrat. O mie de wați este o lumină orbitoare. Un bec de o mie de wați te face scrum instantaneu, dacă pui mâna pe el. Secțiunea rotundă a oglinzii telescopului este un cerc cu diametrul de o mie de metri. Suprafața acestei secțiuni este de... PI ori raza la pătrat, totul înmulțit cu 1367, asta face aproximativ 3 miliarde de wați. Adică 3 giga wați. Coeficientul de disipare al energiei prin atmosfera terestră ar fi în jur de cincisprezece procente. Nesemnificativ, la cifrele care sunt în joc se gândi înfierbântat. Mintea lui începuse să-și învârtă rotițele. Calcula. Ce energie poartă un fulger? Citi și află. Un fulger de mică intensitate transferă 500 de mega juli sau, cu alte cuvinte, 500 de mega wați secundă. Eu am aici trei mii de giga wați. De șase ori mai mult. Șase fulgere. Numai că într-o durată de timp mult mai mare. O secundă, nu o milionime de secundă. Hmmm... poate că ar fi bine să fac totuși niște probe, își zise.

Simți că-l doare capul. Renunță să se mai gândească la asta. Luă o pauză de două zile înainte de ziua hotărâtă. Merse la club, prima dată după plecarea lui Dennis. Parcă îi simți lipsa. Nu mai avea așa de mult haz. Fum de țigară, cântecele stupide, stereotipe, zurgălăi. Comandă un energizant și se întoarse în cabina lui.

După patru ore de somn agitat, soneria ceasului îl trezi. Tresări alarmat, nu știa ce se întâmplă. Se repezi la monitor, tastă parola. Tocmai la timp. Nat ieșea din casă. Era într-o zi de duminică, ora opt dimineața în LA. În stradă o aștepta Dennis. Mad nu mai simți nimic, nici un fel de resentiment. Luciditatea de matematician îi inoculase anticorpii împotriva isteriei. Urmări calm mașina în trafic, se îndrepta către ocean. La început fu deconcertat, nu înțelegea practic ce se întâmplă, abia când mașina parcă pe o stradă lăturalnică în apropiere de Marina del Rey, înțelese. Ticălosul își cumpărase un iaht cu banii primiți de la Pamirsat. Nu e rău, își zise, va trebui să mă gândesc și eu la o investiție când mă voi retrage.

Cei doi se urcară într-un iaht. Nava avea trei catarge și motor electric, nu reuși să citească numele, nu avea o poziție bună. Zece metri de la prora la pupa, era un iaht bunicel, spre bun. Nou, valora o sută de mii de dolari. Ambarcațiunea se depărtă în larg, deplasându-se oarecum în voia curenților. Se vedea bine că cei

doi nu aveau timp de navigație, erau ocupați cu altceva.

Se uită la ei preț de douăzeci de minute. Nu înțelegea ce se întâmplă. În mod cert, erau goi, nu aveau nimic pe ei. Pricepu, în cele din urmă. Erau întinși pe punte, pe un fel de pătură sau cearșaf. Cei doi se vedeau din Lună ca un singur trup. Cu sânge rece, Mad tastă comanda „TRAGE", o comandă nouă, pe care o instalase el însuși în sistem săptămâna trecută. „TRAGE 5 ms" adică 5 milisecunde. Nu știa nici el ce se poate întâmpla. Era, efectiv, o premieră. Și în clipa aceea, lumina soarelui, captată în fundul de parabolă de un kilometru diametru, din fundul craterului Copernicus, țâșni cu viteza luminii de trei sute de mii de kilometri pe secundă direct către fundul lui Dennis. O secundă, atât a durat călătoria razei prin cosmos. Când a pătruns în atmosfera terestră, aceasta a pârâit. Tunetul s-a rostogolit cale de o sută de kilometri în toate direcțiile. Martorii oculari povesteau după aceea că un fulger s-a coborât din cerul senin drept – drept spre o barcă din ocean. În care erau doi îndrăgostiți. Și din tot ce era în barca aceea, fulgerul a ales să lovească exact, dar exact, testiculul stâng al bărbatului. Care, neînțelegând ce se întâmplă, dar văzând că iese fum din fundul lui, și simțind probabil și o durere, s-a aruncat în mare și a început să urle. Femeia a sunat la 911. A venit o șalupă care l-a scos pe om din apă și l-a dus la spital.

Doctorul care l-a cusut a povestit după aceea, la știri, cum a reușit să-i salveze unul dintre testicule, pe cel drept. Însă a mai putut să observe o ciudățenie. Fulgerul lăsase în urma lui, în proximitatea anusului, o cicatrice vișinie. Se vedea foarte clar conturul unei sirene mici. Cu toate detaliile, solzi, etc., ziceai că e tatuată. Doctorul a făcut mai multe poze la rezoluție bună, cu gândul să facă o comunicare la congresul următor al chirurgilor.

O lună mai târziu, ieșit din convalescență, rănitul, un oarecare McCarthy, dădu presei o poveste halucinantă despre un atac, din gelozie, îndreptat de pe Lună împotriva lui. Când giga telescopul și numele lui Waver interveniră în toată tărășenia, senatorul Burrows fu trântit în sondaje și bineînțeles pierdu alegerile.

Președintele ales, un naționalist xenofob și ultraconservator, sistă toate investițiile pe Lună. Companiile stinseră focul în Pamirsat și lăsară numai o flacără de veghe, pentru vremuri mai bune. Planurile de reunificare ale Americii fură abandonate, pentru cel puțin o sută de ani, se exprimau analiștii.

Dennis și Nat s-au luat.

Mad fu repatriat pe aceeași navă cu doctorul Figueira și cu maiorul Chambers, dar nu-și vorbiră între ei. În urma lichidării activelor, ceea ce primi fiecare angajat fu salariul pe un an. Ei, dar asta nu era deloc

rău, își zise Mad. Ticăloșii ăștia trebuie să-mi bage în cont un milion de dolari.

Telescopul acela va fi, odată și odată, repornit. Și el era singurul care-i știa toate secretele. În așteptarea acelei zile când va fi rechemat, Mad se apucă să scrie o carte. Se angajă profesor de matematică la Universitatea Pasadena. Își cumpără un iaht.

Și se simți, pentru prima dată în ultimii doi ani de zile, liber și fericit.

Ultimul martor

1.

Deși avea capul sprijinit pe două perne, Cornelia nu putea zări, din poziția în care se afla, pe fereastra din fața patului, mai mult decât câteva țigle roșii ale caselor de peste drum. Rezerva numărul șapte a clinicii avea vedere către Herăstrău, dar lacul era ascuns privirii. Un tub translucid atârna leneș dintr-un balon de perfuzie, făcea mai întâi o buclă largă deasupra patului, se înfigea apoi în vena ei. Pe monitorul din perete se redifuza același documentar despre Revoluția Franceză. Vedea pentru a treia sau a patra oară momentul capturării lui Louis al XVI-lea și a Mariei Antoaneta și de fiecare dată ar fi vrut ca deznodământul episodului să fie altul. Dar nu. Pe 21 iunie 1791, la Varennes, după două zile de mers cu trăsura, cei doi evadați fuseseră recunoscuți după efigia ștanțată pe monede, arestați, reîntorși la Paris și ghilotinați. Nici de data asta nu se întâmplă altfel.

Ar fi vrut să vadă lacul, suprafața albastră a apei i-ar fi făcut bine.

— Unde este Marc? El de ce nu vine?

— Stai liniștită, nu ai de ce să-ți faci probleme din cauza lui Marc, și nici pentru nanoprocedură. Ți s-a explicat în ce constă. Nu vei simți absolut nimic, nici o picătură de sânge n-o să curgă. Este o operație de rutină. Toate gravidele o fac în luna a șasea.

Asistenta pregăti câmpul steril și instrumentarul rece din titan.

— Să așteptăm un pic, până ce sosește domnul doctor. Până atunci, să recapitulăm. Știi ce facem acum?

— Nanoprocedura. Se face o puncție în... sub...

— Duramater... asta e membrana care acoperă creierul fătului. Deoarece osul parietal...

— Nu este închis, dura mater este chiar sub piele. Pe urmă, se... se...

Cornelia se îngălbeni la față și simți că-i vine ameteala.

— Ia-uită-te la ea, ce s-a pierdut! Nici n-am pus mâna pe seringă!

Cornelia își feri privirea de la mâinile asistentei, care cotrobăia în jurul pelvisului ei. Era prima ei naștere, iar procedura vaccinului subdural era o tehnică de dată relativ recentă. Pe forumurile de discuții ale gravidelor erau postate nenumărate sfaturi și avertismente. „Trebuie să te înscrii în evidență din luna a treia. O femeie din Zimbabwe a fentat sistemul, nu s-a înscris, și ca atare nu a făcut vaccinul. A născut un

copil cu cap de cal și coadă de iepure. Altă femeie din India, deși s-a înscris, sau nu s-a prezentat în luna a șasea pentru implant, și copilul s-a născut fără creier. Mișca membrele, mânca, făcea tot ce ținea de la gât în jos, dar când venea vorba de treburile pe care le fac numai oamenii, nici vorbă de așa ceva".

Ușa rezervei se deschise și un medic în halat, cu ecuson pe care scria Dr. Vulpescu Felix, medic primar ginecologie, intră, însoțit de asistentul lui, care ținea în mână un registru electronic.

—Totul este pregătit, soră? Petrean Cornelia, zise medicul, după ce-și aruncă încă o privire în registru, e o zi importantă pentru băiatul tău, care se va naște peste zece săptămâni. E ca și un botez. Este certificatul lui pentru viață.

Doctorul își dezinfectă îndelung mâinile sub dușul ionizant, până la cot, insistând cu precădere pe spațiile dintre degete. Își aplică peste figură masca autonomă, care se contractă în jurul obrajilor cu un fâsâit scurt.

— Când m-am născut eu, continuă doctorul să vorbească înăbușit din spatele măștii, asta fiind în urmă cu patruzeci și opt de ani, nu se făcea operația asta. S-a introdus după Războiul Orcilor, din cauza virusurilor mutagene.

Vocea doctorului Vulpescu îi provoca o stare de calm. Cuvintele lui se auzeau încurajator și estompau întru-

câtva clinchetul instrumentarului în tăviță. Asistentul așeză pe registru ambalajul fiolei din care extrăsese anterior cu o seringă conținutul.

Cornelia trase aer în piept și își ținu răsuflarea când simți instrumentul rece pătrunzându-i în corp. Orcii restauraseră, într-adevăr, ordinea constituțională peste tot în Imperiu. Nu putea să știe cum era lumea înainte ca Ordinul Restaurației Constituționale să vină la putere. Știa doar ce văzuse în documentarele istorice difuzate pe rețeaua Intermond. Și ceea ce se difuza acolo era atât de teribil, de înfricoșător, încât toată lumea era de acord că n-ar mai vrea să vadă așa ceva, pentru nimic în lume, niciodată. Acele atentate groaznice, războaiele de gherilă fără de sfârșit, care luau sute de mii de vieți pe tot globul, milioanele de refugiați, accidentele, carambolurile pe autostrăzi, trenurile deraiate, avioanele deturnate și prăbușite, crimele, violurile...

— Gata, vezi că n-ai simțit nimic? Acum, fătul tău e proaspăt ca un boboc de trandafir, și este pregătit să înfrunte viața. Implantul subdural se va conecta în câteva zile cu cerebelul, prin milioane de sinapse, și va regla secreția enzimelor care-i vor pune cromozomii la adăpost de poliploidie. Uite registrul, semnează în dreptunghiul acesta. Pune degetul, așa. Știu, nici mie nu-mi place. Deși documentele astea electronice sunt indispensabile astăzi, eu sunt încă adeptul bătrânelor

cărți tipărite. Dar nu avem ce face... Uite, ai aici, în recipisă, seria cipului. Codul ăsta din cincisprezece caractere, să nu-l pierzi, e codul băiețelului tău. Mâine poți să pleci acasă. Ne mai vedem la termen.

2.

Tânguielile melodramatice ale viorii erau suficient de discrete. Privirea lui Robert se intersectă în acel moment cu a violonistului. O clipă avu strania senzație că acesta se uita fix la el cu o tristețe sfâșietoare. Lumina palidă a lumânărilor făcea ca părul femeii dinaintea lui, de culoarea lemnului de mahon, să capete reflexe roșiatice. De pe corzile viorii, melodia se desprinse și zbură în eter precum secundele din ceasul vieții. În clipa aceea, bărbatul neras, cu părul buclat revărsat peste umeri, de la masa de vis-a-vis, care îi fixase îndelung cu ochii negri strălucind ca de febră, se ridică brusc în picioare și urlă din toate puterile:

— Moarte Împăratului!

Instantaneu, toți mesenii din restaurant se aruncară cu fața la pământ, în zăngănit de farfurii și pahare sparte. În câteva secunde, prin ferestrele elegantului salon art-nouveau, spulberate în mii de cioburi, năvăliră în zbor trei bărbați mascați în negru, înconjurați de un nor albăstrui. Doi dintre ei l-au flancat pe insurgent, iar cel de al treilea, plutind la un metru deasupra podelei, trase, cu un șuierat prelung, o sabie din

teacă. Nu dură mai mult de o miime de secundă fulgerul metalului prin aer, și capul cu părul buclat căzu cu un zgomot plin, sonor, pe parchetul de stejar și se rostogoli sub masa de unde Robert urmărea înlemnit scena. Pleoapele căpățânii se zbătură de două ori, iar din buzele întredeschise în forma literei „O" se prelinse un fir de sânge. Avu senzația că buzele acelea, încadrate de o mustață tunsă scurt, încercaseră apoi să pronunțe și un „B", dar nu mai reușiseră. Robert privi hipnotizat ochii sticloși care își pierdeau rapid din strălucire, întrebându-se cu o curiozitate morbidă ce poate vedea și simți un cap fără trup. „Dumnezeule, omul acesta a vrut să-mi transmită ceva, s-a uitat la mine și mi-a pronunțat numele, de dincolo de moarte".

O mână înmănușată se întinse atunci pe sub masă și apucă tigva de chică, clipă în care Robert a simțit pe retină privirile djinnului, ca un fier înroșit. Cei trei mascați părăsiră la fel de iute localul pe acolo pe unde intraseră, cărând cu ei cadavrul decapitat. După câteva minute de tăcere mormântală, mesenii începură să își ocupe din nou locurile la mese, în timp ce violonistul își acorda vioara, ce căzuse pe jos.

Cu gulerul vestonului ridicat, Robert se ridică de pe scaun și îi făcu semn Mariei să îl urmeze. În amurg, sub ploaia fină de noiembrie, apa Senei părea presărată cu miliarde de diamante grena. Anticari ambulanți stăteau ciuciți sub umbrele, păzindu-și marfa acope-

rită cu folii de plastic. Robert baleia din priviri, absent, titlurile. I-ar fi plăcut să le citească pe toate, dar o viață de om nu era de ajuns pentru asta. La un moment dat se opri, întinse mâna și extrase o carte de pe rastel.

3.

Robert o cunoscuse pe Maria în urmă cu un an. Se temuse inițial că fata asta trebuia să aibă unele defecte, dar temerile sale nu se adeveriseră. Nu era nici grasă, nici șchioapă, nici cocoșată, nici proastă, nici nu-i puțea gura. Tenul ei curat, dinții albi și ochii verzi contrastau foarte interesant cu părul lung, de un castaniu pregnant, spre negru. Ceea ce-i plăcea însă mai puțin era modul invaziv cu care Maria îi pătrundea în intimitatea lui. Se simțea uneori violat, asta la modul figurat.

Totul începuse în seara aceea de august, în grădina lui Nicolae Petrean, unul din puținii martori al Lumii Vechi care mai trăiau în districtul Valahia. În lumina blândă a serii, clopotul bisericii satului vibra melancolic. Robert împinse poarta de la stradă, care se deschise cu un scârțâit și pătrunse în curte. Pe lângă gard, nuielele de zmeură se arcuiau sub greutatea fructelor ca niște degetare roșii. Pe o latură a grădinii, vreo douăzeci de stupi de albine se odihneau în lumina filtrată de pomii din livadă. Nicolae Petrean împreună cu un alt bărbat discutau cu voce scăzută, așezați la

umbra unui nuc. Robert observă din primul moment pe mâna musafirului, care fuma trabuc, un inel cu piatră neagră. Un câine lătră din fundul curții. Moș Nicolae se ridică brusc de pe scaun, cu o expresie de emoție întipărită pe față.

— Ce surpriză, dragă Robert! Tânărul acesta chipeș, continuă Nicolae, adresându-se de astă dată bărbatului de lângă el, e nepotul meu, Robert. Mândria mea! Robert, ți-l prezint pe vechiul meu coleg și prieten din vremea îndepărtatei studenții... Anton Dan, actualmente... tot profesor la Paris ești, Dane?

— Eh, amintirile... Da, da... tot profesor. Vechea noastră prietenie... Mi-aduc aminte, ca ieri: eram trei prieteni nedespărțiți în vremea studenției noastre: eu, tu și bastardul acela de Jamal Hussein. N-am mai auzit nimic despre el, din păcate. Musafirul îi arunca din când în când lui Robert câte o privire din spatele ochelarilor fumurii, în timp ce făceau schimb de amabilități.

— Robert, i se adresă el pe neașteptate, eu îl cunosc foarte bine, de ani de zile, pe bunicul tău, Nicolae. Suntem prieteni, suntem oameni respectabili și de cuvânt, altfel n-am fi prieteni. Cum este bunicul tău, așa sunt și eu. Să ai toată încrederea în mine. Și sunt absolut convins că și tu ești așa cum este el. Pentru că el te-a educat, și nu ai cum, nu e posibil să fii altfel decât așa cum este și el.

Robert începu dintr-odată să crească în propriii săi ochi. Nu se mai vedea pe sine ca pe un tânăr oportunist și leneș, care bătea bulevardele ziua și pierdea nopțile la jocul de cărți. Șansele sale erau pe cale să se deschidă, adevăratul său viitor, iată, bătea la ușă. Oare, ce ofertă va urma?

— Am o nepoată. Maria o cheamă. Știu, ești student, nu mă-ndoiesc că ai deja o prietenă.

— Nu... eu am.. eu sunt...

— Dar poate că ai, eu nu am de unde să știu. Eu nu-ți cer acum un răspuns definitiv, doar să vii la Paris să ne faci o vizită, să o cunoști pe Maria. Știi, sunt nevoit să mă ocup eu însumi de viitorul nepoților, ca majoritatea vârstnicilor de altfel. Nenorocitul acesta de război a secerat o întreagă generație de pe fața pământului.

— Sigur, cum să nu!

— Dar nu numai pe ea. Am să-ți arăt ce tablouri frumoase am acasă. Îți place pictura bună, nu-i așa? Am auzit că da, că ești un om cultivat și sensibil, de fapt nici n-ai cum să nu fii așa, când ai crescut de o asemenea familie. Uite, ai să vezi la mine o colecție de tablouri cum nici n-ai visat. Maeștrii impresioniști: Degas, Renoir... ce zici?

Dar nu pentru astea ar fi bine să vii. Adică și pentru tablouri, firește, dar gândește-te, numai: ce-ar fi să-ți continui studiile la Paris? Sunt profesor titular, mem-

bru în Consiliul de administrație al Universității Paris-Diderot. Iar la terminarea facultății, un post bine plătit și sigur în Paris... Ce zici?

Robert rămase privind, ca hipnotizat, inelul cu piatră neagră. Mâna cu degete dolofane, molatice, prinse pălăria și o săltă ușor.

— Acum, eu trebuie să plec. Cele bune! Să-mi dai de veste ce ai hotărât!

Bizarul musafir se ridică și se îndreptă către ieșire. După câteva momente, se auzi poarta scârțâind și trântindu-se în urma lui.

— Un om cum rar găsești în vremurile noastre, Dan Anton, zise Nicolae după aceea. Și bine situat. Dacă ți-a promis că te va ajuta în carieră, chiar dacă nu o iei de nevastă pe nepoată-sa, nu strică să treci pe la el.

Bunicul tăcu și rămase cu privirile în zare, adâncit în amintiri. Un clinchet se auzi și pe prompterul măsuței de cafea apăru textul unei scrisori. Robert se ridică discret și se îndreptă către tufele de zmeură, din care culese câteva fructe. Hmmm, se gândi amuzat, oare când o fi învățat bunicul limba arabă?

4.

În mijlocul camerei, o masă cu picioare din țeavă, peste care era aruncată o pătură, ca să alunece mai bine cărțile de joc, trebuie ocolită de cine are nevoie la veceu. Pe masă, o scrumieră mare, plină cu mucuri

de țigări, pe jos sticle goale de bere. Fereastra era deschisă larg. În jurul mesei, trei jucători.

— O treflă!

Glasul sonor al lui Lambert reinstaură atenția jucătorilor.

— O treflă naturală, sau...?

— Normal că naturală, că doar n-am bătut în masă.

La cămin, Robert juca de la opt seara până a doua zi la patru dimineața. Mai apuca două-trei ore de somn și de regulă chiulea de la prima oră de curs. Putea îndura cu ușurință lipsa de somn, aerul îmbâcsit de fum de țigară, trezitul infernal de dimineață, deoarece era alături de bunii săi prieteni.

— Pas. Și zi așa, Roberto, te-a umflat soacră-ta cu croquenbouche și clafoutis!

Selin Al Faehd, zis Sirianul, era un băiat zvelt, cu bărbie ascuțită și părul negru foarte des. Stătea lungit pe pat, cu cartea de Limbaje Neurogliale deasupra ochilor.

—Dacă Lambert zice-o treflă, eu zic două.

Lambert era axa lui Robert. Și opusul lui, în toate privințele. În timp ce Robert era superficial, distrat, iar gândul lui zbura mereu aiurea, Lambert emana siguranță și încredere, vorbea calm, ferm, autoritar, fără să ridice glasul niciodată. Avea spirit de observație și memorie exersată. Putea să țină minte serii întregi de mâini jucate, lucru care pentru Robert era cu neputință.

Robert nu înțelesese de fapt adevărata natură a relațiilor dintre Al Faehd și Aristotel Lambert. Erau doi tineri cum nu se putea mai diferiți. Sub masca unei ghiduții voit studiate, Al Faehd ascundea ceva fioros și lacom, care ieșea uneori involuntar la iveală, precum caninii unei pisicuțe drăgălașe. Se îmbăta rapid la agapele studențești și monopoliza întreaga asistență cu flecăreala lui incoerentă și vulgară. Când nu era beat, Selin se ocupa cu micul comerț de contrabandă printre studenți: marijuana, alcool de porumb, semințe și ciuperci psihotrope.

— Bă, da' fiți atenți, ce fază, divagă Robert: am găsit aseară într-un anticariat de pe cheiul Senei o carte cu numele meu: Robert Petrean. Și pun pariu că nu ghicește nimeni despre ce e vorba în ea.

— Robert Petrean? Stai, nu-mi spune, zise Al Faehd. E despre un țărănoi valah care a venit la Paris să se facă programator de neurocomputer.

— Râzi, tu, râzi, dar chiar despre el e vorba în povestire. Nu mi-a venit să cred când am citit cum mă jucam cu Azorel, cățelul nostru care a murit în urmă cu vreo zece ani. Și, ce-i mai ciudat, e că vorbește și despre viitor.

— Stai așa, nu te ambala prea tare, contră Lambert. De unde știi tu că vorbește despre viitor? Uite, de pildă, scrie despre partida noastră de bridge de acum? Cine câștigă?

Robert se îndreptă către raftul din perete de unde extrase o carte groasă. O deschise, căută un anumit semn de pagină și citi:

Partida de bridge în camera de cămin cu Aristotel Lambert și Selin Al Faehd. În data de 14 februarie 2070, Robert joacă o partidă de bridge cu cei doi, la care al patrulea jucător nu a mai venit, fiind bolnav de gripă. Partida se termină brusc, înainte de final. Robert le arată partenerilor săi un best seller cumpărat cu o zi în urmă. Cineva strigă tare.

— Ei, ce părere-aveți?

Liniștea se lăsă deodată în cameră. De afară de la căminul de vizavi al Ingineriei Genetice răzbătu un urlet în noapte, al unui student torturat de materia cenușie:

— Nu mai poooooot!!!

În clipa aceea, ușa se întredeschise și Julien Dupont își băgă capul prin deschizătură:

— Băieți, pe mine să nu contați, nu mai pot să joc. M-am căptușit cu o răceală groaznică, abia mă mai pot ține pe picioare din cauza febrei. Jucați fără mine.

Băieții se uită stupefiați unii la alții. Lambert smulse cartea și citi cu ochii lui paragraful însemnat de degetul lui Robert. Numără înfrigurat paginile până la sfârșitul cărții. O dată, de două ori.

— Bă, dar tu vezi ce văd eu?

— Dap. Mai am doar zece pagini de trăit. Și nu-s frumoase deloc.

5.

Lambert se adânci în lectură. Începu să citească de la început. Întorcea febril pagină după pagină, oprindu-se numai când și când, pentru a mai desface o sticlă de bere. Când se iviră zorile, Robert se trezi și constată că este singur în cameră. Lambert și Al Faehd plecaseră la facultate și închiseseră ușa pe dinafară cu cheia. Rămas captiv, Robert se uită câteva clipe la ușă, oarecum nehotărât. Se apropie, apăsă de câteva ori pe clanță și stătu așa, perplex, preț de aproape un minut. Își căută cheia în buzunar, apoi pe raft, pe sub pernă, sub saltea, în cealaltă pereche de pantaloni. Răsturnă toate hainele din șifonier în mijlocul camerei și începu să caute febril prin buzunare. Deveni din ce în ce mai agitat. Se duse la fereastră, o deschise. Stăteau la etajul șapte. Se întoarse din nou la ușă și începu să bată cu pumnii în ea, urlând din toate puterile. Puținii băieți care nu plecaseră încă la cursuri se opreau o clipă în fața ușii, apoi pașii lor se auzeau cum se îndepărtează șovăielnic. Cuprins de disperare, Robert căută cu privirea un obiect dur cu care să spargă ușa. Din stradă se auzeau sirenele poliției și ale pompierilor. Așteptă câteva clipe, cu auzul încordat. Sirenele se îndepărtară. Își luă avânt și se repezi cu toată puterea în ușă. Inutil. Cu desfăcătorul de capace de bere, care avea și o lamă de briceag, începu să ciopârțească materialul din plastic. Lama alunecă pe suprafața lucioasă, lă-

sând zgârieturi superficiale. După un timp, mâna începu să-i tremure, loviturile deveniră tot mai imprecise. Lama briceagului se închise accidental, crestându-i palma adânc. Robert nu acordă nicio atenție durerii și sângelui care se scurgea din rană și continuă să lovească haotic în ușă cu pumnii, cu scaunele, cu tot ce-i cădea în mână. Panica i se transformă treptat în furie oarbă și inconștientă. Foile rupte cu dinții din cărți se transformară în proiectile de hârtie, pe care le arunca pe fereastra ale cărei geamuri erau deja țăndări, la fel ca și oglinda și chiuveta de la baie. Când, în sfârșit, după două ore de zbucium adormi pe un morman de moloz, întregul apartament era făcut praf.

Nu putu să-și dea seama cât timp zăcuse așa, într-o stare de letargie. Când se trezi, era din nou întuneric. Bale de scuipat amestecat cu sânge i se scurgeau din gură. Bâjbâind se împiedică și căzu din nou peste grămada de cioburi din mijlocul camerei.

Ușa metalică se deschise și Al Faehd intră în cameră. Contemplă câteva clipe dezastrul și, dând cu ochii de Robert care zăcea pe jos, se aruncă asupra lui.

— Cu cine te-ai bătut, bestie? Te-ai molipsit și tu de febra nebuniei care bântuie de ieri în tot Parisul? Începu să-i tragă palme peste obraji. Robert, Pierre, trezește-te! Revino la realitate!

Robert se uită halucinat în jur, își frecă ochii și se ridică cu greutate în picioare.

— Cum, ce... ce s-a întâmplat aici?

— S-a întâmplat că Parisul parcă a înnebunit! Al Faehd își stăpânea cu greu răsuflarea, iar cuvintele îi țâșneau sincopat de pe buze. Tamponări, incendii, accidente, tâlhării, crime. Lumea a intrat în panică. Au început de azi-dimineață să se adune, grupuri-grupuri, în fața Bastionului. Gărzile naționale au făcut baraj în fața intrării. Pe Lambert l-au înhățat pe drumul către facultate. L-au băgat în dubă și acum se află la interogatorii.

Robert își aminti deodată ceva. Pe fața lui trecu o undă de groază. Se aruncă asupra lui Selin și-l apucă de rever cu ambele mâini, privindu-l în ochi.

— Cartea! Dumnezeule, în blestemata aia de carte scrie că azi sau mâine o să mor. Dar niciodată nu reușesc să țin minte unde și cum. Sirianule, se tângui deznădăjduit, ce înseamnă asta? Unde... unde-am pus-o? Încercă să răscolească din nou prin mormanul de moloz, cioburi, file rupte din cărți și caiete, dar își dădu seama cât de zadarnic era. Se așeză pe un rest de chiuvetă spartă, cu capul sprijinit în mâini.

După un timp ieșiră din cămin și porniră pe jos către Gara Austerlitz, de care nu-i despărțeau decât doi sau trei kilometri. Robert nu avea niciun plan, se baza pe inspirație și pe noroc. Trebuia să fugă din locul acela, să facă orice ca să fenteze destinul. Să facă lucruri cât mai nebunești, pe care în condiții normale

nu le-ar fi făcut. Pe stradă, oamenii alergau bezmetic, care încotro. Se auzeau arme de foc. De pe cheiul Senei, de-a lungul căreia mergeau, lipseau obișnuiții pictori și vânzătorii de suveniruri. Șevaletele lor zăceau aruncate pe jos, cu picioarele rupte. Pânze, tablouri, foi de hârtie desenate în cărbune, acuarele și uleiuri zburau prin aer sau pluteau pe apă la vale.

În Gara Austerlitz un tren tocmai se pregătea de plecare. Robert îl urmări câteva secunde nostalgic cu privirea, reprimându-și cu durere imboldul de a se sui în el. Intrară în secția de poliție a gării, unde toate ușile erau larg deschise și încăperile goale. Văzu pe coridor o ușă pe care scrie Centurion Șef Duplessis. Nimeni în cameră. Se opri în mijlocul încăperii și încearcă să-și aducă aminte ceva. Se apropie de un birou și trase de sertarul din dreapta. Descuiat. Deasupra mai multor dosare și hârtii împrăștiate în dezordine, văzu cartea pe care scria „Viața lui Robert Petrean, de la naștere și până la moarte". Autor: dr. Patrice Vulpoï. O înșfăcă, dar o aruncă imediat înapoi, îngrozit. Toate astea, chestura, Duplessis, sertarul, romanul de deasupra dosarelor, totul se întâmpla exact așa cum citise în carte, acum își aducea perfect aminte de asta. Déja vu. Deci nu era bine. Drumul acesta conducea spre moarte. Se precipită spre ieșire, târându-l și pe Al Faehd după el. Tocmai la timp. O bombă incendiară, aruncată de un individ apărut dintr-un vagon deraiat, dez-

lănțui iadul pe pământ înapoia lor. Moarte tiranului Bonaparte! zbieră insurgentul și începu să se tăvălească pe jos, cu hainele aprinse pe el. Cei doi se adăpostiră în spatele unui zid.

— Robert, eu n-am citit carte aia. Cum se termină? Cum scrie că o să mori? Mi se pare teribil să știi asta.

Alergară pe malul stâng al Senei, spre apus, trecură pe lângă Hôtel des Invalides, ca după nici douăzeci de minute de mers pe jos să se afle în fața Bastionului, ale cărui fundații se întindeau de o parte și de alta a fluviului. Mulțimile se strânseseră deja într-o coloană care șerpuia cale de doi sau trei kilometri, pe partea cealaltă a apei, începând de la Louvru până aproape de Piața Trocadero. Un cântec războinic de chemare la arme a batalioanelor era purtat de vânt și de apele învolburate ce intrau în tunel. În fața Podului Concorde, un șuvoi de oameni cuprinși de isterie se calcă în picioare. Frazele disparate ale unui discurs înflăcărat sunt aduse de ecouri la urechile lui Robert. Libertate... Egalitate... Tiranie... să înlăturăm... sângele...

6.

— De fapt, nu mai e nevoie să citești în nicio carte, strigă Selin cu voce tare, ca să se facă auzit prin vacarmul acela. Viața ta, ca și a lui Marie Antoine, se termină aici, în Place de la Concorde. Pentru voi doi s-a înălțat eșafodul. Selin îl apucă pe Robert de mâna

stângă și îl ținu strâns. Șuvoiul irezistibil al mulțimii îi împinse peste pod, către scena din scânduri improvizată în centrul pieței. Pe tribună, în fața microfoanelor, Lambert vorbea mulțimii, cu fața transfigurată de emoție.

— Cetățeni! Tot mapamondul este cu ochii ațintiți asupra Parisului! Speranțele unui miliard de oameni, acum, când vălul de pe ochii lor a căzut, în sfârșit, sfâșiat, s-au aprins ca o vâlvătaie de la scânteia scăpărată de voi, azi, în Place de la Concorde! Îi vom dezamăgi noi, oare?

— Nuuu!!!

— Le vom da noi satisfacție?

— Daaaa!!!

— Cetățeni! Astăzi, tiranii au căzut în plasa propriei lor viclenii. V-au mințit! V-au spus că vă vor muri copiii, răpuși de malformații genetice. V-au inoculat însă cu cipul care v-a răpit libertatea. V-au transformat astfel în sclavii lor. Ei stau ascunși în nori și vă dirijează de acolo viața.

Pumnul lui Lambert se ridică sfidător către turnul Bastionului. Din marea de piepturi, un urlet, o huiduială încărcată de ură țâșni către cer.

— Cetățeni! Oficiul Restaurării Constituției, garantul libertății poporului, se vede încă o dată pus în situația de a acționa. Ieșiți în stradă cu toții, nu vor îndrăzni să tragă în popor. Tiranii au căzut! Trăiască

alianța de nezdruncinat dintre casta Orcilor și cea a Djinnilor!

În înghesuiala de pe pod, un nor de gaze albăstrui îi înconjură în clipa aceea pe Al Faehd și pe Robert, care, fiind legat cu o chingă și având mâinile încătușate, era târât pe jos. Lumea se dădu în lături, țipând, moment în care sirianul și prizonierul său se înălțară fulgerător în aer.

— L-ai adus? Urcă-l aici, sus, zise Lambert adresându-i-se lui Al Faehd, în clipa în care privirile lor se intersectară. Cetățeni, reluă cu voce tare discursul, vi-i dau în mâna voastră pe cozile de topor ale tiranului din Bastion: aceasta este Marie Antoinette, nepoata impostorului, și acesta este amantul ei, Robert Pierre. Ce să facem cu ei?

— Ghi-lo-ti-na! Ghi-lo-ti-na! A-Lam-bert! A-Lambert! La-Fa-yette!

Urletul mulțumii, reflectat de fațadele lucioase ale Bastionului, se propaga de-a lungul bulevardelor late și al cheiurilor Senei, pulsând. Ghi-lo-ti-na! urla Champs-Elysées, ghi-lo-ti-na! răspundeau palatul Louvre și Domul Invalizilor.

Cu mâinile legate la spate, Robert fu îngenuncheat alături de Maria. Discursul de la tribună continua înflăcărat, vorbind despre libertate, egalitate și fraternitate și despre drepturile omului, călcate în picioare de tirani. Șuieratul lamei scoase din teacă sfâșie deodată

văzduhul. Robert văzu lucirea vie fluturând deasupra capului său și simți instantaneu o pală de aer rece în spatele cefei. Fără să prindă de veste, podeaua se apropie vertiginos de ochii săi și totul, cer și pământ, începură să se rostogolească haotic. Din ce în ce mai dezorientat, așteptă ca acest carusel stricat să se oprească, și într-adevăr, nu dură mult și liniștea deplină îl acoperi, ca o pânză de mătase imponderabilă. Prin ochii larg deschiși văzu un cer albastru, imaculat și imobil, în ale cărui ape începură să se topească gândurile sale.

7.

Terminând de citit, Lambert așeză gânditor cartea pe masă.

— Robert, habar n-am cine e acest dr. Vulpoi care a scris cartea asta și cu ce scop, dar un lucru este limpede: ai face bine să nu mai ieși din casă câteva zile. Eu și cu Selin te vom închide azi în cameră, pentru orice eventualitate.

Robert se așeză pe pat cu capul sprijinit în pumni. Prin mintea încă învăluită de neguri începură să-i revină amintiri dintr-o viață care parcă nu era trăită de el. Își aduse aminte cum, îndată ce coborâse din tren în Gara Austerlitz, proaspăt sosit din provinciala Valahie, în urmă cu un an, un haute-copter urban îl preluase din gară și în câteva minute era deasupra orașului. O clădire uriașă, cilindrică, de un negru com-

pact și uniform, parcă făcea o gaură în cer. După ce planase câteva secunde deasupra X-ului roșu de pe plafonul Bastionului, haute-copterul coborî lin. Trei luptători mascați și echipați cu costume negre, înarmați cu pistoale mitralieră, îl luară în primire și îl conduseră în incinta despărțită de exterior prin pereți de sticlă.

— Servește-te cu un cocteil, cred că ți-e tare sete.

Vocea din spatele lui i se păru cunoscută, dar parcă acum suna mai încărcată cu o anumită autoritate. Nu știa cum să procedeze exact: să-i strângă mâna sau să-i sărute inelul cu piatră neagră, care strălucea pe mâna ce i se oferise. D. Anton stătea în fața lui, într-un costum negru impecabil peste o cămașă de mătase, neagră și ea, având un zâmbet catifelat, molatic, așternut peste obrajii dolofani. De buzunarul de la piept îi atârna un lănțișor de inox.

— Bine-ai venit, iubite al meu nepot! Bizarul personaj vorbea ca de la catedră, cu o intonație excesivă. Permite-mi să-ți reamintesc că ne aflăm într-o epocă ce tocmai a depășit războiul războaielor.

După câteva clipe, în care Robert abia dacă reuși să-și revină din uluială, auzi vocea care parcă venea din interiorul craniului său. Un grup de persoane bine intenționate și foarte avizate, continuă Vocea, au imaginat un sistem care, pe viitor, să oprească asemenea dezastre. Nu mă întrerupe, te rog. Pentru aceasta, un

bioelement este implantat între lobul parietal al creierului și duramater, în a șasea lună a vieții intrauterine. În implant se află întregul program de viață al viitorului cetățean. Este ca un fel de scenariu, sau ca o subtitrare, sincronizată cu vârsta. De aceea, de douăzeci de ani domnește pacea deplină pe întreg pământul. Cipurile sunt distribuite maternităților, și fătului deja i se repartizează un destin încă din viața intrauterină.

Anton se opri o clipă și privirile lui Robert se odihniră în sfârșit în depărtare. Nori de furtună se adunau la orizont.

— Așa a fost până acum. Controlarea fiecărui individ în parte s-a dovedit a fi costisitoare și ineficientă. Noi vrem acum să controlăm întregul, omenirea. Acesta este Destiny V 2.0. Și aici intervine munca ta și a fiicei mele, Marie. V-am pregătit special pentru treaba asta. Ai fost dotat cu un talent... înnăscut de informatician, zise Anton, cu un zâmbet fin în colțul gurii. Sarcina voastră este să implementați versiunea a doua, cea on-line, a sistemului. Scenariul nu va mai fi de data asta static, implantat la naștere, ci va fi live, transmis prin unde radio, de la antena pe care o vezi aici.

Robert asculta cu o politicoasă atenție, străduindu-se pe cât putea să dea impresia că a înțeles totul, deși pleoapele îi cădeau grele peste ochii obosiți. Din imensa curte interioară a cilindrului negru se vedea, țâșnind spre cer, capătul unui turn metalic, având în vârful lui

o fleșă lungă de câțiva metri, terminată în vârf cu o bilă de un galben strălucitor, probabil aurită.

— Destiny 2.0 va proiecta un viitor stochastic, supus atât incertitudinii, cât și necesității sociale, adică determinismului. Sistemul va îndrepta evoluția omenirii cu o mână de fier în direcția cea mai favorabilă interesului global.

— Am înțeles. Asta îmi aduce aminte de stupii de albine.

— Exact. Modelul l-am construit, îți amintești, pornind de la stupii unchiului Nicolae. Comportamentul indivizilor va deveni imprevizibil, însă societatea, la nivel macro, va fi coordonată centralizat. Toți cetățenii stupului se vor comporta precum albinele.

Robert rămase cu ochii pironiți, ca hipnotizat, pe inelul cu piatră de onix.

8.

Trebuia cumva să rupă lanțul cauzal care-l mâna la moarte. Încercă să deschidă ușa garsonierei, dar se juli destul de grav în palmă cu un briceag. Lovi cu picioarele și cu pumnii în ușă, fără nici un rezultat. Nimeni din cămin nu se opri la auzul strigătelor lui. Sparse oglinda și chiuveta de la baie, făcu praf masa și scaunele, rupse toate foile de hârtie într-un acces de furie necontrolată. Când Selin reveni de la facultate, îl găsi resemnat, gemând, deasupra unui morman de moloz.

Ieșiră din cămin. De-a lungul cheiului pustiu, un vânt tăios smulgea tablourile de pe șevalete. Ecourile unui imn războinic se auzeau de peste fluviu. Când ajunseră în dreptul gării Austerlitz, lui Robert îi fulgeră prin minte: „trenul... nu te duce la chestură, urcă-te în tren!" Schimbă subit direcția, lăsându-l pe Al Faehd nedumerit, și o luă de-a dreptul peste șine. Se aruncă din mers pe scara ultimului vagon al trenului care pleca și rămase așa, agățat, până ce reuși să deschidă ușa. La una din ferestrele trenului o zărise pe Maria, privind disperată pe geam.

Alergă către ea, din vagon în vagon, cerându-și scuze de la pasageri. Cei mai mulți urmăreau pe displayuri un documentar despre Revoluția Franceză, despre capturarea regilor fugari Louis al XVI-lea și Marie Antoinette, alții citeau o carte.

Dintr-un salt se aruncă asupra Mariei, care îl aștepta în picioare, uitându-se după el în lungul culoarului. Printre îmbrățișări nici nu dădu atenție agitației iscate în vagon. Curând se simți atins pe umăr. Când întoarse capul, un cetățean, pe a cărui expresie se citea ura, îi flutura în fața ochilor portretul lui, imprimat pe fila smulsă din cartea pe care o ținea în mână. Pe coperta cărții era numele lui.

Robert și Marie fură imobilizați îndată. Zborul înapoi la Paris nu dură mult. Poporul adunat în Place de la Concorde intona cântecul acela despre sângele spur-

cat. Pe un postament înălțat în mijlocul pieței, Lambert ținea un discurs flamboiant despre tirani.

— Cetățeni! Iată uzurpatorul! Iată trista figură care se ascunde în spatele gloriosului nume al Împăratului!

Tumultul maselor atinse cote paroxistice când haute-copterul zbură razant pe lângă eșafod. Robert întoarse capul și privirea lui țintui prizonierul încătușat cu mâinile la spate aflat lângă Lambert. Pe degetul lui mic zări o clipă un inel cu piatră mare de onix. La apus, bulevardul Champs-Elysées era scăldat în razele amurgului. Pete dreptunghiulare de lumină, în diferite tonuri de albastru și mov, se aprindeau alternativ pe zidul Bastionului, spre care haute-copterul pilotat de Al Faehd se năpustea sinucigaș.

În momentul impactului, ferestrele colosului zburară spulberate în mii de cioburi negre. Pasagerii aeromobilului văzură atunci, în interiorul imensului cilindru de onix, săgeata zveltă a turnului antenei, în vârful căruia o sferă aurită, cu diametrul de un metru, strălucea intens. Selin urcă haute-copterul pe cea mai de sus platformă, în centrul căreia se înălța un buncăr având inscripția „On-line Router Central". Înălțându-se apoi în aer, djinnul își trase, cu un șuierat prelung, sabia din teacă. O sclipire ca de fulger, urmată de un scrâșnet metalic, apoi Robert urmări halucinat amețitoarea traiectorie a bilei, care, dislocată din vârful fleșei, își începu căderea spre pământ.

La impactul sferei cu traversele de oțel pudlat, ca într-un ciclopic joc de pinball, turnul Eiffel începu deodată să vibreze, emițând un sunet grav, armonios, în gama do major. Imnul războinic de pe bulevarde încetă subit și pe Champs-Elisée, ca și de-a lungul Senei, se instaură tăcerea. Ajunsă jos, sfera se sparse în miliarde de fragmente hexagonale, în care ultimele raze ale aurorei scânteiară cu reflexe violet.

CUPRINS

Locul meu nu e aici 5

Doar o singură dată, Josiah! 39

Viața lui Camus 48

Newton Park 61

Turma de triceratopși 73

Energie pentru Cea de-a Șaptea Zi 97

Împreună, pentru Pământul Făgăduinței 131

Naguay Bliccala și falsul călător în timp 152

Mica sirenă vișinie 174

Ultimul martor 203

”Purtând subtilul *Povestiri din viitor*, volumul de față reunește nu mai puțin de zece lucrări de excepție, pe cât de incitante, pe atât de spectaculoase, având ca tematică viitorul apropiat al omenirii, colonizarea Lunii şi mai ales călătoria în timp, scrise de profesorul de informatică Florin Giurcă, unul dintre cei mai apreciați autori ai noului val de scriitori de literatură SF din România. Ideile uluitoare, umorul fin, acțiunea debordantă și atmosfera creată cu migală în fiecare poveste, alături de personaje memorabile ce beneficiază de profiluri psihologice detaliate, fac din cartea de față o adevărată delicatesă literară, pe care orice pasionat de literatură science-fiction și fantastică o va aşeza la loc de cinste în biblioteca personală.”

ISBN 978-606-96252-7-9
9 786069 625279

www.pavcon.ro